

DUY TAN
SCHOOL

TẬP SAN

SỐ 01
11/2025

CHÀO MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM 20/11

MỘT LÒNG
BIẾT ƠN SÂU SẮC
DEEP GRATITUDE

Website: duytanschool.edu.vn

Ban biên tập:

Nguyễn Thị Ngọc Diễm (Tổ trưởng Tổ Xã hội)
Huỳnh Ngô Phú Nhiên (GV Tổ Xã hội)
Nguyễn Thị Thảo Quyên (GV Tổ Xã hội)

Ban thiết kế:

Nguyễn Phước Triêm

THƯ NGỎ

Tôi viết những dòng này trong một buổi sớm tinh khôi, khi ánh ban mai khẽ buông trên hiên trường, soi lên những tán lá rung rinh và tiếng chim ríu rít hòa cùng nhịp thở của một ngày mới. Trong khoảnh khắc ấy, tôi thấy trường Duy Tân như đang thức dậy cùng ước mơ của bao thế hệ – nơi mỗi bước chân học trò, mỗi nụ cười thầy cô, mỗi trang sách mở ra đều mang trong mình nhịp đập của khát vọng và tình yêu thương.

Khi lật giở từng trang của ấn phẩm này, tôi như bắt gặp lại vô vàn ký ức – những ánh mắt học trò rạng ngời trong ngày khai giảng, những đêm thầy cô lặng lẽ bên bàn giáo án, và cả giọt mồ hôi trên sân trường chan chứa niềm tự hào sau mỗi thành tích đạt được. Tất cả kết thành một bức tranh sống động về tinh thần “Dẫn dắt – Truyền cảm hứng – Đồng hành” mà nhà trường chúng ta đang kiên định theo đuổi.

Có ai đó từng nói: “Giáo dục là ngọn đèn soi sáng tương lai; người thầy không thể đi thay học trò, nhưng có thể trao cho em ngọn đuốc để tự tìm ra con đường của mình.” Với tôi, đó chính là sứ mệnh thiêng liêng nhất của người làm giáo dục. Chúng ta không chỉ dạy tri thức, mà còn đánh thức trong mỗi học sinh niềm tin, lòng nhân ái và khát vọng vươn lên. Như lời triết gia William Arthur Ward từng viết: “Người thầy trung bình chỉ biết nói, người thầy giỏi biết giải thích, người thầy xuất sắc biết minh họa, còn người thầy vĩ đại biết truyền cảm hứng.”

Tôi tin rằng ở Duy Tân, chúng ta đang cùng nhau nuôi dưỡng những người thầy vĩ đại như thế – những người thắp sáng niềm tin trong mỗi trái tim trẻ.

Ở Duy Tân, tôi cảm nhận sâu sắc rằng mỗi học sinh là một câu chuyện, mỗi thành tích là một chặng đường, và mỗi ngày đến trường là một hành trình trưởng thành. Thành công của các em chính là niềm tự hào của thầy cô, là hạnh phúc của cha mẹ, và là động lực để chúng ta không ngừng đổi mới, sáng tạo và nhân văn hơn trong từng bước đi.

Trong không khí ấm áp này, tôi xin gửi lời tri ân chân thành nhất đến các em học sinh – những người dám ước mơ và dám hành động; đến quý thầy cô – những “người gieo hạt” bền bỉ qua từng mùa gió; và đến toàn thể cán bộ, nhân viên – những con người thầm lặng góp phần làm nên mái trường Duy Tân tràn đầy ánh sáng, yêu thương và niềm tin.

Mong rằng ấn phẩm này sẽ là một nguồn cảm hứng, một vòng tay kết nối, và một lời nhắn gửi yêu thương: rằng chúng ta – dù là thầy hay trò – đều đang cùng nhau viết tiếp hành trình đẹp đẽ của tri thức và nhân văn. Không chỉ để gặt hái thành công hôm nay, mà còn để kiến tạo một tương lai tốt đẹp hơn, một xã hội tử tế và nhân ái hơn – như chính tinh thần mà Trường Phổ thông Duy Tân luôn ấp ủ và vun đắp.

Thầy Hoàng Anh Tuấn

I - GÓC CHÂN DUNG

1. My Inspiring Teacher - Mr Sean – Gia Hân 7E
2. Thầy của những tia sáng – Cô Ngọc Diễm
3. Người “thắp lửa” trong hành trình giáo dục bằng tình yêu thương – Cô Phú Nhiên

II - GÓC TRI ÂN

1. Ánh sáng phía hàng cây – Cô Vũ Thị Khánh
2. Ngôi trường Duy Tân thân yêu của em – Thạch Thảo 6A
3. Một thoáng ngày đầu tiên – Bảo Châu 6A
4. Những kỷ niệm đáng nhớ thời lớp 5 – Minh Thu 6B
5. Lời tri ân gửi thầy cô nhân ngày 20/11 – Võ Ngọc Thạch 6C
6. Trường Phổ thông Duy Tân nơi lưu giữ những hình ảnh đẹp trong em – Bằng Khoa 6C
7. Người cô em luôn kính yêu – Như Huyền 6C
8. Thầy cô trong em – Quỳnh Như 7A
9. Nơi vun đắp những công dân toàn cầu bản sắc Việt Nam - Linh Đan 7B
10. Trường Duy Tân thân yêu – Quang Khải 7B
11. Trường em - Trường Phổ thông Duy Tân – Tùng Thơ 7C
12. Ký ức đặc biệt – Gia Hân 7D
13. Mái trường Duy Tân thân yêu của em – Bảo Quyên 7D
14. Năm học lớp 6 của tôi – An Nhiên 7E
15. Hội khoẻ Phù Đồng trường em – Thảo Huyền 8A1
16. Người giáo viên khơi gợi cho em niềm yêu thích môn Tiếng Anh – Ngọc Hân 8A2
17. Cô Sương người cô em yêu mến – Bích An 8A3

- 18. Trường tôi – Thiên Phú 8A3
- 19. Những điều không khép lại – Bảo Châu 8A3
- 20. Thư của học trò Thiên Bảo gửi thầy cô Duy Tân – Thiên Bảo 8A4
- 21. Cảm xúc ngày tựu trường – Kim Yến 8A4
- 22. Chào ngày mới - chào trường mới – Hà Linh 8A5
- 23. Nơi khởi nguồn của yêu thương – Khánh Dương 9A1
- 24. Người thêu dệt ước mơ – Trà Mi 9A2
- 25. Người truyền cảm hứng – Hà Mi 9A3
- 26. Hai chữ thầy cô – Hồng Hân 9A3
- 27. Những mảnh ký ức dưới mái trường Duy Tân – Thực Quyên 9A3
- 28. Người gieo hạt tri thức - – Bảo Ngọc 9A3
- 29. Lá thư tri ân gửi thầy Dân – Hoàng Ngân 9A3
- 30. Người thắp lửa uy nghiêm – Thành Long 9A3

III - GÓC GIÁO VIÊN NƯỚC NGOÀI VÀ HỌC SINH

- 1. TEACHERS' DAY IN VIETNAM – Mr Sean
- 2. Irina in VietNam – Miss Irina
- 3. Happy Vietnamese Teacher's Day – Nhất Linh 9A3
- 4. To my teacher on Teacher's Day – Thành Long 9A3

IV - GÓC CẢM NHẬN CỦA PHỤ HUYNH

- 1. Phụ huynh em Hồng Hân, Lê Tùng 9A3
- 2. Phụ huynh Thực Quyên 9A3
- 3. Phụ huynh em Ngọc Thạch 6C
- 4. Phụ huynh em Nhất Linh, Nhất Quân 9A3
- 5. Phụ huynh em Trí Dũng 6C
- 6. Phụ huynh em Hoàng Nguyên 8A4

V – GÓC HOẠT ĐỘNG HỌC SINH

GÓC CHÂN DUNG

Trong tất cả những giáo viên mà em từng gặp trong đời, thầy Sean nổi bật như một ánh sáng rực rỡ – một người thầy có ảnh hưởng vượt xa những bức tường của lớp học. Thầy không chỉ là người truyền tri thức cho học trò mà thầy còn trao cho chúng em một trái tim nhân hậu. Kể từ khi vào trường năm 2022, thầy đã trở thành một trong những giáo viên được yêu mến và kính trọng nhất bởi cả học sinh lẫn đồng nghiệp. Hiện tại, thầy giảng dạy các môn ESL, Khoa học, Tiếng Anh và Toán cho học sinh trung học từ lớp 6 đến lớp 9. Điều làm thầy trở nên đặc biệt không chỉ là kỹ năng giảng dạy xuất sắc mà còn là sự ấm áp, lạc quan và khả năng khiến mỗi bài học trở nên sống động.

Thầy Sean đến Việt Nam lần đầu tiên vì niềm đam mê du lịch và mong muốn khám phá những nền văn hóa khác nhau. Trong một chuyến phiêu lưu tại Thành phố Hồ Chí Minh, định mệnh đã đưa thầy gặp vợ mình – một người phụ nữ hiền hậu đến từ Phú Yên. Sau đại dịch COVID-19, thầy và cô quyết định định cư tại Phú Yên, một tỉnh ven biển yên bình, nơi có sự hòa quyện tuyệt đẹp giữa núi và biển. Thầy từng chia sẻ với tụi em rằng khi mới đến đây, thầy vừa háo hức vừa lo lắng, như một thủy thủ đang khám phá vùng đất mới.

Among all the teachers I have met in my life, Mr. Sean stands out like a shining light — a teacher whose influence goes far beyond the walls of the classroom. He is not only a man of knowledge but also a man of heart. Since joining our school in 2022, he has become one of the most admired and respected teachers, loved by both students and colleagues. He currently teaches ESL, Science, English, and Mathematics to secondary students from grades 6 to 9. What makes him truly special is not only his excellent teaching skills but also his warmth, optimism, and ability to make every lesson come alive.

Mr. Sean first came to Vietnam because of his deep love for travelling and exploring different cultures. During one of his adventures in Ho Chi Minh City, fate brought him together with his wife, a kind-hearted woman from Phu Yen. After the COVID-19 pandemic,

My Inspiring Teacher

Mọi thứ – từ ngôn ngữ, phong tục đến món ăn – đều xa lạ. Nhưng chính nụ cười thân thiện và tấm lòng hiếu khách của người dân địa phương đã khiến thầy nhanh chóng cảm thấy như đang ở nhà. Thầy thường nói rằng Phú Yên khiến thầy nhớ đến “sự bình yên, ấm áp và giản dị – những điều làm cho cuộc sống trở nên thật ý nghĩa.”

Trước khi trở thành một giáo viên, thầy Sean từng có một cuộc sống rất khác – thầy là một vận động viên quyền anh nghiệp dư. Dù không thi đấu chuyên nghiệp, thầy đã tập luyện nghiêm túc, rèn được sức mạnh, tính kỷ luật và ý chí bền bỉ. Những trải nghiệm ấy đã hình thành nên một con người kiên định và tự chủ – những phẩm chất mà thầy luôn cố gắng truyền lại cho học sinh mỗi ngày.

Điều khiến mọi người ấn tượng ngay từ lần đầu gặp thầy chính là vẻ ngoài đặc biệt của thầy. Thầy cao, khỏe mạnh và thể thao – trông như một nhân vật bước ra từ bộ phim hành động. Làn da thầy rám nắng nhẹ, đôi mắt xanh sâu thẳm như đại dương, sống mũi cao và sắc nét, tạo nên nét vừa mạnh mẽ vừa hiền hòa. Thầy không có tóc, điều đó khiến thầy trông càng tự tin và phong cách hơn. Trên cánh tay thầy là những hình xăm nghệ thuật, không chỉ đẹp mà còn kể về những câu chuyện, đam mê và trải nghiệm của cuộc đời thầy. Khi thầy xắn tay áo, những hình xăm như sống dậy, khiến chúng em không khỏi trầm trồ ngưỡng mộ. Dù vẻ ngoài có phần cứng rắn, nhưng nụ cười của thầy lại vô cùng ấm áp, giọng nói nhẹ nhàng và đầy yêu thương. Thầy luôn ăn mặc gọn gàng, thời trang – vừa điển trai, vừa gần gũi, khiến học sinh vừa cảm thấy an toàn vừa có chút khâm phục.

they decided to settle down in Phu Yen, a peaceful coastal province surrounded by mountains and sea. Mr. Sean once shared with us that when he first arrived, he felt both excited and uncertain, like a sailor discovering a new land. Everything — the language, the customs, even the food — was unfamiliar. Yet, the smiles of the local people and their gentle, welcoming nature soon made him feel at home. He often says that Phu Yen reminds him of “peace, warmth, and simplicity — the things that make life truly meaningful.”

Before becoming a teacher, Mr. Sean had a completely different life — he was an amateur boxer. Though he didn’t fight professionally, he trained seriously and developed great strength, discipline, and determination. Those experiences shaped him into a man of perseverance and self-control — qualities he now passes on to his students every day.

But perhaps what catches everyone’s attention first is his striking appearance. Mr. Sean is tall, strong, and athletic — the kind of man who looks like he just walked out of a movie. His skin is lightly tanned, his eyes are a deep ocean blue, and his nose is high and sharp, giving his face a bold yet kind expression. He has no hair, which somehow makes him look even cooler and more confident.

Tại trung tâm tiếng Anh nhỏ của thầy – A, B, C – thầy dạy trẻ em với sự kiên nhẫn và nhiệt huyết vô hạn. Quan sát thầy giảng bài giống như được xem một nghệ sĩ đang sáng tạo – mỗi lời nói, cử chỉ, nụ cười của thầy đều có mục đích và ý nghĩa.

Các tiết học của thầy chưa bao giờ tẻ nhạt. Thầy luôn tìm ra những cách sáng tạo và sinh động để giúp tụi em hiểu rõ các khái niệm khó. Dù là dạy ngữ pháp hay khoa học, thầy đều sử dụng câu chuyện, thí nghiệm, thậm chí cả sự hài hước để khiến việc học trở nên thú vị. Ngay cả khi học sinh mắc lỗi, thầy không bao giờ nổi giận; thầy chỉ mỉm cười và nhẹ nhàng nói: “Những sai lầm là bằng chứng cho thấy con đang cố gắng.” Lớp học của thầy luôn tràn ngập tiếng cười, sự động viên và những giọng nói háo hức đặt câu hỏi. Dưới sự hướng dẫn của thầy, mỗi học sinh đều cảm thấy được tôn trọng, được lắng nghe và được khích lệ – đó chính là dấu hiệu của một người thầy thật sự tuyệt vời.

Thầy từng nói rằng điều thầy yêu thích nhất trong nghề dạy học chính là mối quan hệ mà thầy xây dựng với học sinh. Với thầy, giáo dục không chỉ là truyền đạt kiến thức mà còn là khơi dậy sự tò mò, lòng tự tin và niềm yêu học hỏi. Thầy thích nhìn thấy sự trưởng thành của học sinh mỗi ngày – từ những bạn nhút nhát, rụt rè trở thành những người biết suy nghĩ độc lập. Dù việc cân bằng giữa công việc và cuộc sống gia đình không hề dễ dàng, thầy vẫn luôn giữ được sự điềm đạm, tinh tế và nụ cười hiền hậu trên môi.

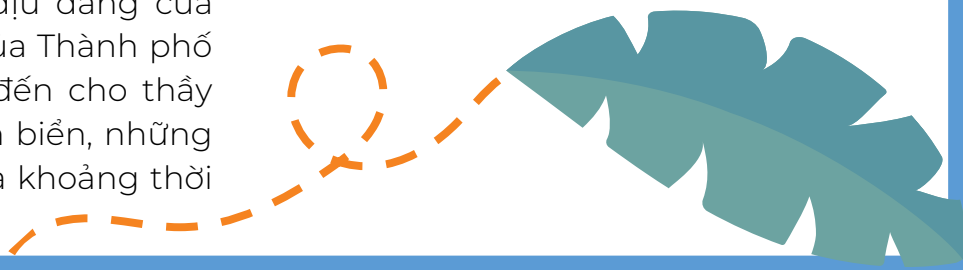
Từ khi chuyển đến Phú Yên, thầy Sean đã tìm thấy cho mình một lối sống bình yên, giản dị, rất hợp với tâm hồn dịu dàng của thầy. So với nhịp sống hối hả của Thành phố Hồ Chí Minh, Phú Yên mang đến cho thầy những buổi sáng tĩnh lặng bên biển, những hoàng hôn vàng rực trên đồi và khoảng thời gian quý giá bên gia đình.

His arms are covered with tattoos — not just a few small ones, but many beautiful designs that tell stories of his past and his passions. When he rolls up his sleeves, those tattoos come to life like waves on the sea, and students can't help but stare in admiration.

Despite his tough appearance, his smile is warm and gentle, and his voice carries kindness. He always dresses neatly and stylishly, looking both handsome and approachable — the kind of teacher who makes students feel safe, yet a little bit starstruck.

At his small English center, A, B, C, he teaches children with remarkable patience and boundless enthusiasm. Watching him teach feels like watching an artist at work — every word, every gesture, and every smile has purpose and meaning.

Mr. Sean's lessons are never ordinary. He always finds creative and engaging ways to explain difficult concepts. Whether he's teaching grammar or scientific principles, he uses stories, experiments, and humor to make learning exciting. Even when students make mistakes, he never gets angry; instead, he smiles and gently says, “Mistakes are proof that you're trying.” His classroom is always filled with laughter, encouragement, and the sound of eager voices asking questions. Every student feels seen, valued, and respected — and that, I believe, is the mark of a truly great teacher.

Buổi tối, thầy thường dạo bộ cùng vợ dọc bờ biển, lắng nghe tiếng sóng, tiếng cười trẻ nhỏ và cảm nhận hạnh phúc giản đơn. Thầy từng nói rằng Phú Yên không chỉ là nơi thầy sống, “mà còn là nơi trái tim thầy thật sự thuộc về.”

Là học sinh của thầy, em cảm thấy vô cùng may mắn khi được học với thầy. Mỗi tiết học với thầy Sean là một hành trình nhỏ – đầy khám phá, tiếng cười và cảm hứng. Các bài giảng của thầy rõ ràng, sinh động; những câu chuyện của thầy thú vị và giàu ý nghĩa. Quan trọng nhất, sự động viên và niềm tin của thầy đã giúp em có đủ can đảm để nói tiếng Anh mà không còn sợ sai. Nhờ thầy, em học được không chỉ ngữ pháp, từ vựng, mà còn học cách tin vào chính mình.

What Mr. Sean enjoys most about teaching, as he once told us, is the bond he builds with his students. To him, education is not just about filling minds with facts; it's about awakening curiosity and confidence. He loves watching his students grow day by day — from shy, uncertain learners into independent thinkers. Although balancing work and family life is not easy, he handles it with grace, calmness, and an unshakable smile.

Since moving to Phu Yen, Mr. Sean has found a lifestyle that perfectly suits his gentle spirit. Compared to the busy and noisy life of Ho Chi Minh City, Phu Yen offers him quiet mornings by the sea, golden sunsets over the hills, and a slower rhythm of life that allows him to spend more time with his family. In the evenings, he often walks hand in hand with his wife along the beach, enjoying the salty breeze and the laughter of his children. He once said that Phu Yen is not just where he lives, “but where his heart truly belongs”.

As one of his students, I feel incredibly fortunate to learn from him. Every class with Mr. Sean is like a small journey — full of discovery, laughter, and inspiration. His lessons are clear and lively, his stories fascinating, and his humor never fails to brighten my day. More importantly, his encouragement gives me the courage to speak English without fear. Under his guidance, I have learned not only grammar and vocabulary but also how to believe in myself.

Đối với em, thầy Sean không chỉ là một người thầy, mà còn là người dẫn đường, người bạn và là ánh sáng soi rọi trong hành trình trưởng thành. Niềm đam mê dạy học, tình yêu cuộc sống và lòng nhân ái của thầy đã để lại dấu ấn sâu đậm trong trái tim em. Em biết rằng, khi nhìn lại quãng thời gian đi học của mình, em sẽ luôn nhớ đến nụ cười ấm áp của thầy, những lời khích lệ chân thành và cách thầy khiến mỗi học sinh cảm thấy đặc biệt. Ảnh hưởng của thầy sẽ mãi theo em suốt cuộc đời – như một ngọn lửa dịu dàng luôn cháy sáng, nhắc em sống với sự tò mò, lòng tốt và dũng cảm.

Em xin cảm ơn thầy.

To me, Mr. Sean is more than just a teacher — he is a mentor, a friend, and a guiding light. His passion for teaching, his love for life, and his kindness toward everyone have left an everlasting mark on my heart. I know that one day, when I look back on my school years, I will remember his warm smile, his inspiring words, and the way he made every student feel special. His influence will stay with me for the rest of my life — like a gentle flame that keeps burning, reminding me to live with curiosity, kindness, and courage.

Thank you Mr. Sean

Gia Hân – 7B

Thầy Hoàng Anh Tuấn

Chân dung thầy Hoàng Anh Tuấn – người mang trong tim hai ngọn lửa: tri thức và ân tình

❤️ 💬 📌 2025 likes
View all 100 comments

Giữa thành phố Tuy Hòa hiền hòa, nơi nắng gió quanh năm, Trường Phổ thông Duy Tân tọa lạc gần tháp Nghinh Phong – biểu tượng văn hóa kiêu hãnh của xứ biển, chỉ cách bờ biển Tuy Hòa xanh biếc chừng một cây số. Mỗi buổi sớm, từ sân trường có thể nhìn thấy tháp Nghinh Phong thấp thoáng trong màn sương mỏng, phía xa là đường chân trời mờ ánh mặt trời lên. Tiếng sóng biển khẽ vọng vào, hòa cùng tiếng ve đầu mùa và tiếng học trò ríu rít – tất cả tạo nên một bản hòa ca trong trẻo của miền đất thân thiện mà rục rờ.

Trong không gian vừa hiện đại vừa đượm hồn quê ấy, hình ảnh thầy Hoàng Anh Tuấn, Phó Hiệu trưởng của trường, trở nên thật quen thuộc và ấm áp. Dáng thầy cao, bước đi nhanh mà chắc, khuôn mặt sáng, ánh mắt hiền và nụ cười đôn hậu. Dưới nắng sớm, bảng tên màu xanh ngọc nơi ngực áo thầy khẽ ánh lên như một tín hiệu thân thương – tín hiệu của người thầy luôn bắt đầu ngày mới bằng sự chẫn chu, tận tâm và say mê với nghề. Giữa khung cảnh bình minh tràn xuống sân trường, thầy bước qua hàng cây bàng đang thay lá, dáng thầy hòa vào khoảng sáng nhẹ của buổi sớm, như một phần không thể thiếu của Duy Tân hôm nay – một ngôi trường trẻ trung, sáng tạo và nhân văn, nơi tri thức và tình người luôn song hành.

Chính bởi vậy, học sinh vẫn thường nói với nhau rằng: “Giờ học của thầy Tuấn không chỉ có công thức, mà còn có ánh sáng và tiếng sóng của biển Tuy Hòa.” Trong ánh nhìn đầy hứng khởi của trò, thầy như người dẫn đường đưa khoa học chạm tới trái tim, để từ đó tri thức trở thành niềm vui, chứ không chỉ là bài giảng.

Thầy không chỉ gọi tên hiện tượng mà còn nhìn chúng như những câu chuyện nhỏ có thể kể trong mỗi tiết học. Một chiếc lá rơi, ở góc nhìn Vật lí, là bài toán về lực cản, vận tốc, và ma sát; nhưng dưới ánh mắt nghệ sĩ, chiếc lá ấy là nhịp chậm của thời gian, là nốt lặng giữa dòng đời học sinh. Khi thầy mô tả cách lá rơi – lúc chậm rãi như người đang đi qua hành lang trường, lúc lại xoay tròn như vũ công giữa khoảng trời – học trò không chỉ hình dung được đồ thị chuyển động mà còn cảm nhận được sự duyên dáng của quy luật tự nhiên. Từ đó, những công thức vốn khô khan trở nên mềm mại, mang hơi thở của cuộc sống.

Tiếng sóng vỗ vào bờ, dưới góc nhìn khoa học, là sự dao động tuần hoàn, là chu kỳ, tần số, biên độ; nhưng khi thầy cho học trò lắng nghe, lại hóa thành một bản nhạc của thiên nhiên. Thầy hỏi:

“Em nghe thấy nhịp sóng lớn khác gì sóng nhỏ không?”

Rồi nhẹ nhàng gợi: “Sóng lớn như khoảnh khắc mạnh mẽ trong đời, sóng nhỏ như phút bình yên ta cần có”. Những phép so sánh giản dị ấy khiến kiến thức không còn là ký hiệu mà là cảm xúc, giúp học sinh cảm thấy khoa học gần gũi, có hồn. Ánh sáng cũng vậy – vừa là hiện tượng quang học, vừa là biểu tượng của tri thức. Khi thầy giảng về tán sắc hay khúc xạ, thầy không chỉ minh họa bằng lăng kính, mà còn mời học trò nhìn ra ánh hoàng hôn trên sân trường. Ánh sáng đỏ cam loang trên dãy lớp học là bài giảng sống động nhất về sự tương tác giữa vật chất và cảm xúc.

Thầy bảo: “Ánh sáng làm bùng lên ký ức, như cách tri thức khiến tâm hồn ta bùng sáng”. Chính sự kết hợp giữa lý trí và cảm xúc ấy đã làm cho mỗi giờ học của thầy luôn đầy năng lượng và cảm hứng. Học trò vừa hiểu sâu kiến thức, vừa được nuôi dưỡng khả năng quan sát, liên tưởng và rung động. Vật lí dưới tay thầy không còn là môn học khó, mà trở thành chiếc cầu nối giữa thế giới hiện thực và tâm hồn con người – nơi tri thức được soi sáng bởi tình yêu và nghệ thuật giảng dạy.

Thầy Hoàng Anh Tuấn sinh năm 1981, quê Nghệ An – vùng đất gió Lào cát trắng, nơi sinh ra bao người thầy mẫu mực và những con người bền gan. Có lẽ cái chất Nghệ ấy đã theo thầy đến tận bây giờ – kiên định, bền bỉ và giản dị. Là giáo viên dạy Vật lí, thầy khiến học trò nể phục không chỉ bởi kiến thức sâu rộng mà còn vì cách giảng đầy hình ảnh và cảm xúc. Trong những tiết học của thầy, công thức không còn khô khan mà hóa thành hơi thở của đời sống: từ chiếc lá rơi đến tiếng sóng vỗ, từ ánh sáng của ngọn đèn đến sắc cầu vồng sau cơn mưa. Thầy thường bảo:

“Vật lí không chỉ là khoa học, mà còn là một cách nhìn nhân văn về thế giới quanh ta.”

Thầy tiên phong trong việc ứng dụng công nghệ, AI và STEAM vào giảng dạy, hướng dẫn học sinh tiếp cận tri thức bằng tinh thần sáng tạo. Nhưng điều khiến đồng nghiệp và học trò cảm phục hơn cả, là dù bận rộn với cương vị quản lý, thầy vẫn giữ nguyên niềm say mê với nghề. Thầy luôn nhắc chúng tôi:

“Dạy học là gieo niềm tin, không chỉ gieo kiến thức”.

Nhiều năm liền, thầy dẫn dắt đội tuyển học sinh giỏi quốc gia. Tôi nghe nói, có những đêm thầy ở nhà thức khuya đến hai giờ sáng để nghiên cứu, soạn giáo án hay viết văn. Trong những giờ tĩnh lặng đó, ngọn lửa trong lòng người thầy vẫn âm ỉ cháy – ngọn lửa của trách nhiệm, của yêu thương và khát vọng truyền tri thức. Ngoài đời, thầy là người giản dị mà tinh tế. Thầy thích uống trà sen, thích đánh cờ tướng, không ưa đồ ngọt. Thầy bảo:

“Cờ dạy ta kiên nhẫn, trà dạy ta biết lắng lòng.”

HỘI KHỎE PHÙ ĐỒNG CẤP TRƯỜNG NĂM HỌC 2025 - 2026

Chiều tan trường, đôi khi tôi bắt gặp thầy ngồi bên hiên phòng giáo viên, ly trà tỏa hương nhẹ nhẹ, mắt dõi xa – ánh nhìn của người vừa suy tư vừa bình thản trước cuộc sống. Điều đặc biệt, thầy Tuấn còn là người viết văn. Trong thầy, tri thức và nghệ thuật gặp nhau thật tự nhiên. Thầy viết những truyện ngắn đượm tình người, đậm sâu và nhiều dư vị.

Tôi từng đọc “Giữ lửa trên núi rừng ba kích”, một truyện ngắn viết về người thầy gieo chữ ở miền sơn cước. Trong câu chuyện ấy, tri thức không còn là bài học, mà trở thành ngọn lửa ấm sưởi lòng người. Những nhân vật, những bản làng xa xôi hiện lên vừa thật vừa thơ – như chính tâm hồn của người viết. Rồi đến “Xóm Khe Cù”, thầy trở về với ký ức quê hương Nghệ An. Mỗi trang viết là một lát cắt của tuổi thơ: hình ảnh người bà, triền đồi, dòng suối, mái nhà tranh, khói bếp chiều và tiếng cười của những đứa trẻ chân trần. Văn của thầy nhẹ như hơi thở, mà đọc xong cứ thấy lòng man mác thương nhớ. Có lần tôi hỏi:

“Sao truyện của thầy thường buồn vậy?”

Thầy chỉ cười hiền:

“Không buồn đâu, chỉ là ký ức... mà ký ức thì bao giờ cũng nhiều sương khói.”

Trong văn chương, cũng như trong nghề dạy học, thầy giữ cho mình một tấm lòng chân thành và khiêm nhường. Ở cả hai vai trò, thầy đều là người thắp lửa: thắp lên niềm tin, tri thức và nhân hậu trong lòng người khác.

Thầy còn có một thói quen đẹp: viết thư cho học sinh. Khi một em đạt giải, hay khi ai đó gặp khó khăn, thầy lại lặng lẽ gửi vài dòng ngắn ngủi. Có lá thư chỉ vồn vện mấy câu: “Thầy tin em sẽ đứng dậy mạnh mẽ hơn hôm qua. Hãy tin vào chính mình.” Nhưng chính những dòng chữ ấy khiến học trò xúc động đến rơi nước mắt. Với đồng nghiệp, thầy luôn chân thành, điềm đạm, nói ít nhưng sâu sắc. Trong các buổi họp, mỗi lời góp ý của thầy đều khiến người nghe suy nghĩ, bởi nó không chỉ là chuyên môn mà còn chứa đựng một tinh thần nhân văn. Ai cũng quý thầy, bởi ở thầy, họ học được cách sống nhẹ nhàng mà sâu sắc, nghiêm túc mà không khô khan.

Đêm xuống, khi mọi người đã chìm trong giấc ngủ sâu, thầy vẫn ngồi bên trang bản thảo, viết truyện ngắn như để trải lòng, như để rèn luyện sự kiên nhẫn. Gió biển thoảng vào từ cửa sổ mở, xào xạc lá ngoài sân, hòa cùng tiếng giấy và tiếng bút lướt trên trang. Ly trà sen tỏa khói nghi ngút bên cạnh, ánh đèn ấm áp vẽ nên hình ảnh người thầy cần mẫn giữa tĩnh lặng của đêm – một ngọn lửa tri thức luôn rực sáng, dù ngoài kia là bóng tối và sương mờ.

Có những chiều hoàng hôn, khi mặt trời bắt đầu khuất dần sau dãy núi Chóp Chài, từ tầng ba Trường Phổ thông Duy Tân có thể nhìn thấy biển Tuy Hòa loang ánh đỏ rực. Gió thổi nhẹ, mang theo vị mặn của muối, thoảng đâu đó tiếng sóng vỗ vào bờ đá bên tháp Nghinh Phong. Trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt thấy bóng dáng thầy bước qua sân trường, dáng thầy hòa trong sắc hoàng hôn dịu. Ánh sáng ấy khiến tôi nghĩ đến ngọn lửa trong tim người thầy – vẫn cháy bền bỉ, ấm áp, soi sáng cho bao thế hệ học trò.

Thầy Hoàng Anh Tuấn – người thầy của những tia sáng, không chỉ dạy học trò kiến thức, mà còn gieo vào lòng chúng tôi niềm tin, lòng nhân hậu và tình yêu với nghề giáo. Có lẽ trong mỗi người từng gặp thầy, đều mang theo một đốm sáng từ ngọn lửa ấy – ngọn lửa của tri thức và nhân tâm, sáng mãi giữa cuộc đời.

Tuy Hòa, 17. 10. 2025
Ngọc Diễm

(Viết tặng thầy nhân Ngày Nhà giáo Việt Nam 20–11, với tất cả sự trân trọng và thân mến!)

The 9th
ACADEMIC CONFERENCE
on NATURAL SCIENCE
for YOUNG SCIENTISTS
MASTER
& PHD STUDENTS
from ASEAN COUNTRIES
Sep 28th - Oct 1st, 2025
Bạc Nha Trang, Khanh Hoa, Vietnam

Người “Thắp lửa” trong hành trình giáo dục bằng tình yêu thương

Cô Lê Thị Thu Sương

Trong suốt hành trình hơn hai mươi năm gắn bó với nghề dạy học, cô Lê Thị Thu Sương – hiện là Phó Hiệu trưởng cấp Tiểu học Trường Phổ thông Duy Tân -

To ignite a passion

Từ người truyền cảm hứng đến nhà quản lý tận tâm

Sinh ra và lớn lên với tình yêu dành cho tri thức, cô giáo với dáng hình nhỏ nhắn nhưng đầy đam mê đã sớm lựa chọn con đường trở thành giáo viên tiếng Anh – một trong những môn học đòi hỏi vừa chuyên môn vững vàng, vừa khả năng giao tiếp linh hoạt. Với hơn 20 năm trong nghề, gắn bó với trường Phổ thông Duy Tân từ khi mới thành lập và từng là một trong những giáo viên tiếng Anh giỏi của cấp trung học phổ thông, đạt nhiều thành tích xuất sắc trong công tác giảng dạy và được đồng nghiệp đánh giá là người luôn tận tâm, chu đáo với học trò.

Không dừng lại ở vai trò một người thầy truyền đạt kiến thức, cô Lê Thị Thu Sương từng đảm nhiệm vị trí trợ lý cho Phân Hiệu Trưởng người nước ngoài quản lý chương trình song ngữ cấp Tiểu học và Trung học cơ sở của Trường Phổ thông Duy Tân. Chính thời gian làm việc trong môi trường quốc tế đã giúp cô trau dồi thêm kỹ năng giảng dạy, quản lý, khả năng giao tiếp liên văn hóa và tầm nhìn hiện đại trong giáo dục.

đã để lại dấu ấn đậm nét trong lòng đồng nghiệp, học sinh và phụ huynh bằng sự tâm huyết, sáng tạo và tinh thần cống hiến không ngừng nghỉ.

Một nhà quản lý năng động, sáng tạo và đầy nhiệt huyết

Trên cương vị Phó Hiệu trưởng phụ trách cấp Tiểu học và đã từng quản lý cấp Trung học cơ sở, cô Sương không chỉ đảm bảo công tác chuyên môn mà còn là “người truyền lửa” cho đội ngũ giáo viên trẻ. Ở Cô, người ta thấy được sự năng động, linh hoạt trong quản lý, tinh thần đổi mới sáng tạo và sự nhạy bén với xu hướng giáo dục hiện đại.

Dưới sự chỉ đạo của Cô, nhiều hoạt động giảng dạy được đổi mới tích cực, các giờ sinh hoạt ngoại khóa theo chủ đề hàng tháng được lồng ghép vào các buổi chào cờ, hoạt động tham quan thực tế bổ ích, vui nhộn, những câu chuyện giáo dục về nhân cách, rèn dạy về những phẩm chất đạo đức tốt đẹp được đưa vào những giờ học sinh ở lại bán trú một cách nhẹ nhàng để các trò vào giấc ngủ say. Tạo cơ hội học tập, phát triển và thể hiện bản thân của các em học sinh thông qua việc bồi dưỡng, tổ chức cho các em tham gia các cuộc thi quốc tế như Toán Quốc tế AMO, Toán Quốc tế Kangaroo, cùng với các chương trình giáo dục STEAM, AI, kỹ năng sống... được triển khai hiệu quả, góp phần làm cho môi trường học tập tại Duy Tân trở nên chất lượng, trách nhiệm, sáng tạo đáp ứng mục tiêu đào tạo của nhà trường: “ Công dân toàn cầu, bản sắc Việt Nam”

Tâm huyết với từng học sinh – trái tim của người làm giáo dục

Dù ở cương vị nào, Cô vẫn giữ trọn “chất” của một nhà giáo – luôn đặt học sinh lên hàng đầu, luôn tìm cách đem lại niềm vui và sự tự tin cho các em. Nhiều thế hệ học trò vẫn nhắc đến Cô như một “người mẹ thứ hai” – người đã giúp bao lớp học sinh không chỉ học giỏi tiếng Anh mà còn học cách sống, cách yêu thương, sẻ chia và phát triển toàn diện.

Chia sẻ về triết lý sống và nghề nghiệp của mình, cô Sương từng nói: “Giáo dục không chỉ là dạy chữ, mà là hành trình gieo hạt – gieo niềm tin, lòng nhân ái và khát vọng vươn lên cho mỗi học sinh.”

Bạn Lương Minh Khang – học sinh lớp 8A3 chia sẻ: “Kỷ niệm em nhớ nhất là vào dịp em tham gia kì thi Toán học Quốc tế AMO Hoa Kỳ cùng với các em học sinh Tiểu học và các bạn học sinh cấp Trung học cơ sở. Hôm ấy cô Sương cùng cô Phương Giang là hai giáo viên phụ trách đưa chúng em đến Tỉnh Gia Lai để tham gia cuộc thi. Hai cô rất chu đáo, đặc biệt là cô Sương. Cô đã đến rất sớm để điểm danh, dặn dò từng bạn học sinh mang đủ đồ dùng, áo khoác, thẻ dự thi... Lúc cả đoàn ngồi trên xe, Cô vừa trò chuyện vừa quan tâm xem tình hình các bạn có bị say xe hay không. Khi đến nơi, Cô lại chu đáo chuẩn bị nước uống, bánh ngọt ăn nhẹ và nhắc nhở chúng em bình tĩnh, tự tin làm bài. Cả ngày hôm ấy, Cô chăm chút, lo lắng, căn dặn cho từng học sinh một như người mẹ hiền chăm từng đứa con thơ. Chính sự tận tâm và dịu dàng ấy đã giúp chúng em cảm thấy rất xúc động, hạnh phúc và tự hứa trong lòng sẽ cố gắng hết sức mình trong kỳ thi ấy”.

Người phụ nữ truyền cảm hứng trong ngôi trường hạnh phúc

Cô Lê Thị Thu Sương là minh chứng sống cho hình ảnh người phụ nữ Việt Nam hiện đại – bản lĩnh, tài năng và nhân hậu. Ở Cô, hội tụ đủ những phẩm chất của một nhà giáo mẫu mực và một nhà quản lý có tầm nhìn chiến lược, luôn hướng đến mục tiêu xây dựng một “trường học hạnh phúc – thầy cô hạnh phúc – học sinh hạnh phúc”.

Với những đóng góp không ngừng nghỉ, Cô xứng đáng là tấm gương sáng trong ngành giáo dục, là niềm tự hào của Trường phổ thông Duy Tân và là nguồn cảm hứng cho bao thế hệ giáo viên trẻ trên con đường gieo chữ, gieo yêu thương.

Huỳnh Ngô Phú Nhiên

GÓC TRI ÂN

ÁNH SÁNG PHÍA

HÀNG CÂY

Tháng Hai về, mang theo những hơi thở của mùa xuân ấm áp đang lan toả khắp muôn nơi. Tôi, bà giáo già của Trường Phổ thông Duy Tân, đang rảo bước dưới những tán cây cao vút mà bên trên là những đám mây trắng bông bồng trôi lững lờ như cũng muốn bà giáo già như tôi chậm lại một chút để tận hưởng hết cái không khí trong trẻo và rục rờ này.

Từ xa nhìn lên những dãy nhà còn mới, khang trang, trải dài trên những bãi cỏ mơn mơn xanh còn đọng chút sương đêm còn rung rinh trên ngọn. Ngôi trường Duy Tân như một bức tranh tuyệt đẹp giữa lòng thiên nhiên xanh ngát của thảm cỏ, vàng rục của những khóm hoa đang khoe sắc, của những chùm hoa giấy lấp lánh trắng, hồng nhiều màu đang e ấp bên tường rào. Sân trường sáng bừng lên trong sắc nắng của mùa xuân. Những phòng học khang trang hiện lên dưới làn gió mát dịu. Đâu đó tiếng ríu ran của các chú chim non vang lên khắp nơi như hoà vào một ngày học tập mới tràn đầy năng lượng.

Đọc hành lang tôi nghe thoang thoảng vọng tiếng các thầy cô giáo vang lên trong trẻo, nhẹ nhàng. Ghé mắt vào một phòng học, tôi bắt gặp những gương mặt ngây thơ, hồn nhiên, trong sáng đang ngân vang những dòng thơ theo lời cô giáo dạy Văn. Giọng cô đọc nhẹ nhàng, lúc trầm lúc bổng, ngân nga về bài thơ tình yêu của mẹ dành cho con. Những lời văn truyền cảm, những câu thơ như đang rót vào tâm trí những cô bé, cậu bé hồn nhiên đang mắt tròn xoe, lấp lánh đọc những vần thơ về tình mẫu tử. Những người mẹ thật vĩ đại trong mắt các em.

Bất chợt, ở góc cuối căn phòng, ánh mắt tôi dừng lại nơi một dáng hình trầm lặng, Phong, cậu học trò mới chuyển trường. Em ngồi lặng như chiếc bóng, đôi bàn tay đan vào nhau run run, như đang cố níu lấy chút hơi ấm của niềm tin. Thân hình cao gầy mà rần rỏi, làn da ngăm rạm nắng càng khiến em nổi bật giữa những gương mặt còn vụng dại. Khuôn mặt ấy, hài hòa, sáng sủa, sống mũi cao, đôi mắt đen sâu thẳm như chứa cả bầu trời vừa mưa xong. Dường như chỉ cần chạm khẽ, giọt nước trong veo nơi khóe mi em sẽ rơi xuống, tan vào khoảng lặng của buổi học đầu thu.

Sau buổi sáng hôm ấy, tôi được biết Phong, cậu bé cuối lớp học ấy là một cậu bé đang sống cùng bố và em gái. Người mẹ đã theo người đàn ông khác rời bỏ em từ khi em tròn 4 tuổi. Ngày mẹ dứt áo rời xa, em đã chạy theo níu lấy tay mẹ khóc đòi mẹ nhưng mẹ em đã đành lòng từ bỏ hai anh em để ra đi. Từ đó em sống cùng bố và đứa em gái nhỏ nhưng em luôn thu mình giữa mọi người, ít cười nói, ít nở nụ cười. Cô giáo dạy Văn kể lại, mỗi khi nhắc đến hình tượng người mẹ, em đều rưng rưng nước mắt, được biết mẹ em đã bỏ đi biệt biệt 8 năm rồi.

ÁNH SÁNG PHÍA HÀNG CÂY

Sau lần nhìn thấy hình ảnh đó, tôi luôn chú ý đến em. Những buổi học, những giờ giải lao, tôi cùng các giáo viên luôn ân cần gần gũi, nói chuyện và giúp em có được sự tự tin hơn với một cậu bé luôn thu mình trong vỏ bọc. Từng ngày trôi qua em vui vẻ và hoạt bát hơn, em cũng chủ động nói chuyện trao đổi với các cô với nụ cười trên môi nhiều hơn.

Rồi những ngày xuân ấp áp cũng dần trôi, mùa hè sắp đến như báo hiệu một năm học sắp kết thúc. Tiếng ve kêu bắt đầu râm ran khắp sân vườn.

Buổi trưa hôm ấy, vào giờ nghỉ trưa tại trường, tôi lại đi dạo một vòng hành lang để tận hưởng chút không khí còn sót lại của mùa xuân. Bất chợt tôi nhìn thấy dưới tán cây sân trường có hai người- một người đàn ông và một phụ nữ mặc đồ đôi rất thời thượng đứng dưới bóng cây. Người phụ nữ khá trẻ, xinh đẹp, bước qua lại bồn chồn như chờ đợi điều gì. Và rồi Phong, cậu bé nhỏ nơi góc phòng hôm nào bước ra khỏi phòng ngủ. Em bước đến bên người đàn bà với bước chân rụt rè, e ngại. Người đàn bà ôm lấy em và bắt đầu khóc, những giọt nước mắt rơi trên người em. Em vẫn đứng đó, tay nửa muốn ôm lấy người phụ nữ đó, nửa như sợ đó chỉ là ảo ảnh mà thôi. Tôi đứng lặng yên trước khung cảnh trước mặt, không muốn gây tiếng động nào sợ làm cho hình ảnh kia tan biến đi. Thì ra mẹ em sau 8 năm đã về lại thăm em, thăm đứa con mà cô ấy đã đành bỏ đi. Tôi mỉm cười và quay vào phòng để không gian lại cho những người cần gặp gỡ. Có lẽ điều em mong mỏi nhất chính là lúc này, được ôm lấy mẹ, hỏi mẹ có khoẻ không?

Rồi cuộc trò chuyện của Phong và mẹ cũng kết thúc, mẹ em cũng vội vã theo người đàn ông kia vội đi. Nhưng tôi thấy thoáng nét vui tươi ánh lên từ đôi mắt em. Có lẽ điều mong mỏi nhất của em là được gặp lại mẹ, được hỏi han về sức khỏe của mẹ, được ôm lấy mẹ cho thoả lòng mong nhớ.

Sau buổi trưa ấy, tôi thấy Phong trở nên vui vẻ, hoạt bát hơn. Những nét u buồn dần tan biến khi cùng học với các bạn, khi được các thầy cô dưới mái trường luôn gần gũi động viên em. Có lẽ, môi trường Duy Tân đã là nơi giúp em hàn gắn những vết thương, và ngày gặp gỡ ấy đã giúp em nhận ra mẹ vẫn luôn yêu thương và nhớ về em.

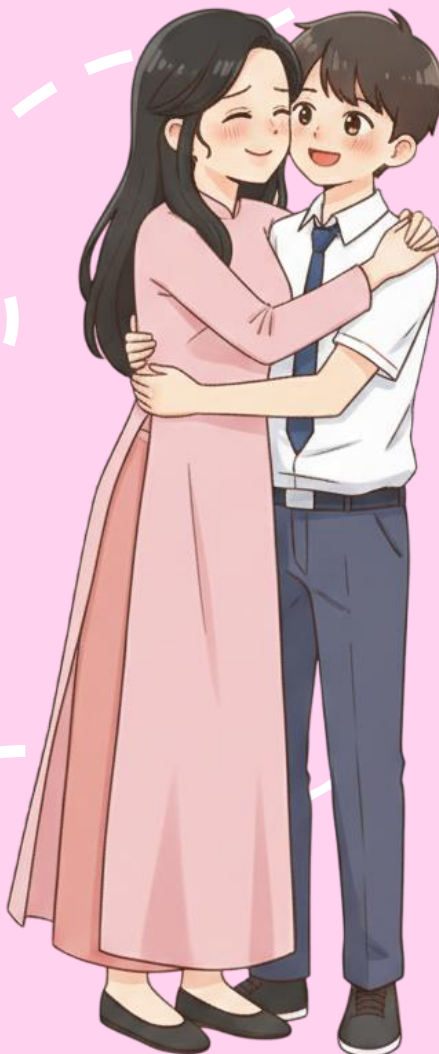
Hè đã dần về trên những hàng cây ươm vàng, chiếu những tia nắng rực rỡ trên những mái ngói đỏ thẫm của trường. Những tiếng ve kêu râm ran bắt đầu vang lên rả rích khắp sân trường như một bản hoà tấu nhẹ nhàng. Những khuôn mặt rạng rỡ của các em học sinh háo hức chờ đón kì nghỉ ngơi bên gia đình và người thân.

ÁNH SÁNG PHÍA HÀNG CÂY

Tiếng chuông vang lên kết thúc một ngày học tập đầy những niềm vui, đầy những kiến thức thú vị và những khám phá mới mẻ ở ngôi trường mang tên Duy Tân. Phong chạy ngang qua phòng, gặp tôi em cất tiếng gọi “ cô ơi, em nghỉ hè sẽ qua Mỹ thăm mẹ em nhé cô, hẹn gặp cô vào đầu năm học mới cô nha”. Giọng em vang lên trên dãy hành lang với nụ cười vui vẻ, gương mặt sáng bừng lên niềm vui . Tôi mỉm cười vẫy tay chào em, chúc em có một mùa hè thật ý nghĩa và hạnh phúc. Ngoài kia nắng đã ngả chiều tà, những tiếng riu rít của các em học sinh đang nói chuyện cùng bố mẹ đến đón về với niềm hân hoan, vui vẻ. Bất giác tôi mỉm cười, thấy lòng mình nhẹ nhàng, lâng lâng cảm xúc. Cảm ơn ngôi trường Duy Tân đã tạo ra một nơi để học tập, để rèn luyện, một nơi để những trái tim tổn thương được hàn gắn, một nơi để những cuộc hội ngộ yêu thương được gặp gỡ. Tôi cũng rời sân trường để trở về nơi mái nhà, với gia đình, với người thân sau buổi dạy với niềm vui và hạnh phúc khi được là một phần trong hành trình gắn kết những kiến thức và trái tim yêu thương.

Tuy Hoà, ngày 31 tháng 10 năm 2025

Cô Vũ Thị Khánh

NGÔI TRƯỜNG DUY TÂN

THÂN YÊU CỦA EM

Có ai đó đã từng nói rằng: “Tuổi học trò là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời mỗi con người.” Và với em, quãng thời gian ấy càng trở nên ý nghĩa hơn khi được gắn liền với ngôi trường Phổ Thông Duy Tân – nơi đã nuôi dưỡng biết bao thế hệ học sinh trưởng thành. Nơi đây không chỉ là bệ phóng kiến thức, mà còn là ngôi nhà thứ hai, lưu giữ biết bao kỷ niệm, tình cảm và bài học quý giá.

Nơi đây không chỉ là bệ phóng kiến thức, mà còn là ngôi nhà thứ hai, lưu giữ biết bao kỷ niệm, tình cảm và bài học quý giá.

Trường em là một ngôi trường liên cấp – từ tiểu học, trung học cơ sở đến trung học phổ thông – nên lúc nào cũng rộn ràng tiếng cười nói của học sinh ở mọi lứa tuổi. Trường có nhiều thầy cô giáo người nước ngoài, giúp chúng em được học tiếng Anh một cách sinh động, thú vị và tự tin hơn khi giao tiếp.

Em rất thích không gian học tập của trường. Dù nằm giữa lòng thành phố, nhưng nơi đây lại có nhiều khoảng xanh mát rượi, với những hàng cây thẳng tắp và bồn hoa rực rỡ sắc màu. Mỗi giờ ra chơi, em thích đi dạo dưới hàng cây, nghe tiếng lá xào xạc, hít thở bầu không khí trong lành sau những giờ học căng thẳng. Vào mùa đông, lá vàng rơi đầy sân, rồi mùa xuân đến, lá non lại trở lại xanh mướt.

Cảnh ấy khiến em nghĩ đến các thế hệ học sinh của trường: người trưởng thành rồi đi, thế hệ mới lại tiếp nối, mang theo những ước mơ và khát vọng riêng.

Trường Duy Tân còn nổi tiếng bởi cơ sở vật chất hiện đại. Mỗi lớp học đều được trang bị tivi, loa, máy chiếu, điều hòa... giúp việc học trở nên dễ dàng và thú vị hơn. Thư viện của trường là nơi em yêu thích nhất – một “kho báu tri thức” với vô vàn sách hay. Em và các bạn thường cùng nhau đến đây đọc sách, ôn bài và khám phá nhiều điều mới lạ.

Vì là học sinh bán trú, nên chúng em ăn trưa và nghỉ ngơi ngay tại trường. Nhà ăn của trường rất sạch sẽ, thoáng mát và tiện nghi. Các cô cấp dưỡng luôn chuẩn bị những bữa ăn ngon, đủ dinh dưỡng và mang hương vị gia đình. Nhờ đó, chúng em luôn có đủ năng lượng để học tập và vui chơi cả ngày. Ngoài ra, trường còn có xe đưa đón học sinh, giúp ba mẹ yên tâm khi đưa rước con đến trường mỗi ngày.

Điều em yêu quý nhất ở Duy Tân chính là tình cảm giữa thầy cô và học sinh. Thầy cô không chỉ là người truyền đạt kiến thức mà còn là những người bạn, người cha, người mẹ thứ hai. Em nhớ mãi những giờ học văn của cô giáo chủ nhiệm – giọng cô ấm áp, truyền cảm khiến mỗi bài thơ, câu chuyện trở nên thật sống động. Cô dạy chúng em không chỉ cách viết, cách cảm thụ, mà còn dạy cả cách làm người, cách yêu thương và biết ơn.

”

NGÔI TRƯỜNG DUY TÂN

THÂN YÊU CỦA EM

Có ai đó đã từng nói rằng: “Tuổi học trò là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời mỗi con người.” Và với em, quãng thời gian ấy càng trở nên ý nghĩa hơn khi được gắn liền với ngôi trường Phổ Thông Duy Tân – nơi đã nuôi dưỡng biết bao thế hệ học sinh trưởng thành.

Nhờ sự quan tâm, gần gũi của thầy cô, tình bạn giữa chúng em cũng trở nên thân thiết hơn. Chúng em cùng nhau học tập, vui đùa, cùng chia sẻ niềm vui và giúp nhau vượt qua những khó khăn. Em cũng rất thích những hoạt động ngoại khóa của trường như hội thao, văn nghệ, hay các buổi dã ngoại. Mỗi lần tham gia, em đều cảm thấy tự tin, năng động và yêu trường hơn bao giờ hết.

Với em, Trường Phổ Thông Duy Tân thật sự là một ngôi nhà lớn đầy yêu thương, nơi em được học, được chơi và được lớn lên trong vòng tay của thầy cô và bạn bè. Dù mai này có đi đâu, em vẫn sẽ luôn nhớ về mái trường thân yêu – nơi đã ươm mầm cho những ước mơ đầu đời của em.

Bấm vào
để nghe
nhạc

Thạch Thảo – 6A

DUY TAN
SCHOOL

Một thoáng ngày đầu tiên

Giờ tan học hôm ấy, khác với mọi ngày, mẹ đón em muộn hơn thường lệ. Vì thế, em cùng mấy người bạn rủ nhau ra ngồi trên chiếc ghế đá dưới tán cây phượng già. Chúng em vừa trò chuyện, vừa cười đùa vui vẻ. Cái nắng buổi chiều hôm ấy gay gắt lắm, nhưng nhờ những tán phượng như những chiếc ô khổng lồ tỏa bóng mát mà em cảm thấy dễ chịu, mát lành đến lạ. Trong khi đang nói chuyện rộn rã, em bỗng tựa lưng vào ghế, ngược nhìn ra sân trường. Bất chợt, ký ức về ngày đầu tiên em bước chân vào mái trường Duy Tân lại ùa về — những người thầy, người cô, những buổi học đầu tiên, và cả những tiếng khóc nhè ngày tựu trường... Nhưng điều khiến em nhớ nhất, vẫn là hình ảnh người cô giáo đầu tiên đã dạy em năm lớp Một — cô Sao Ty.

Sáng hôm ấy là buổi khai giảng đầu tiên trong đời em. Thời tiết thật đẹp — nắng nhẹ chan hòa, xen lẫn tiếng cười rộn rã của học sinh, không khí vui tươi lan tỏa khắp sân trường. Thế nhưng giữa niềm vui ấy, vẫn có những tiếng khóc nức nở của các bạn nhỏ lớp Một, trong đó có em. Dù các cô mầm non đã dặn dò:

“Các con sắp lên lớp Một rồi, phải thật mạnh dạn, không được khóc nhè nữa nhé!” Nhưng khi vừa bước vào sân trường, em không kìm nổi cảm xúc, òa khóc và nắm chặt lấy áo mẹ, chẳng muốn rời.

Đúng lúc ấy, cô giáo chủ nhiệm của em – cô Sao Ty – nhẹ nhàng bước đến. Cô cúi người, nắm lấy đôi bàn tay bé xíu của em, nhìn em bằng ánh mắt hiền từ và nói khẽ:

“Thôi nào, ngoan nào, đừng khóc nữa. Ở đây có cô, có các bạn, không phải sợ gì cả.”

Đúng lúc ấy, cô giáo chủ nhiệm của em – cô Sao Ty – nhẹ nhàng bước đến. Cô cúi người, nắm lấy đôi bàn tay bé xíu của em, nhìn em bằng ánh mắt hiền từ và nói khẽ:

“Thôi nào, ngoan nào, đừng khóc nữa. Ở đây có cô, có các bạn, không phải sợ gì cả.”

Vừa vào lớp, em hơi lo lắng, nhưng nhanh chóng bị thu hút bởi khung cảnh thật đáng yêu. Lớp học rộng rãi, sáng sủa, được cô trang trí bằng những bức tranh, hình con vật và những bông hoa, chiếc lá bằng giấy đầy màu sắc. Tất cả đều được cô Ty tỉ mỉ sắp đặt khiến căn phòng như tràn đầy sức sống. Cô đã giúp chúng em làm quen với nhau qua những trò chơi nhỏ, khiến cả lớp nhanh chóng thân thiết. Cô Ty không chỉ dạy giỏi mà còn rất kiên nhẫn và dịu dàng. Khi em gặp bài khó, cô không hề trách mắng, mà nhẹ nhàng giảng lại từng chút để em hiểu. Mỗi tiết học của cô đều vui tươi, sinh động vì cô thường xen vào những câu chuyện nhỏ liên quan đến bài giảng.

Một thoáng ngày đầu tiên

Không chỉ dạy kiến thức, cô còn dạy chúng em cách làm người. Cô thường nói: “Các con phải biết lễ phép với người lớn, biết xin lỗi khi làm sai và biết cảm ơn khi được giúp đỡ.”

Cô cũng luôn nhắc chúng em phải đoàn kết, yêu thương và giúp đỡ lẫn nhau. Nhờ sự dạy dỗ của cô, lớp em trở nên gắn bó như một gia đình nhỏ.

Cô Ty luôn quan tâm, lắng nghe học sinh của mình. Khi có bạn ốm, cô hỏi thăm; khi ai buồn, cô đều đến động viên. Có lần em làm sai bài, em buồn lắm, tưởng cô sẽ mắng, nhưng cô chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở và khuyên em cố gắng hơn. Nhờ vậy, em càng thêm tự tin và chăm học hơn. Dù đôi khi cô nghiêm khắc khi lớp mất trật tự, nhưng em biết, đó cũng là cách cô rèn luyện chúng em trưởng thành.

Với em, cô Ty như người mẹ thứ hai. Cô là người dạy cho em những nét chữ đầu tiên, dạy em cách sống, cách yêu thương và chia sẻ. Dù bây giờ không còn được học với cô nữa, nhưng hình ảnh cô, từng lời cô dạy, nụ cười và ánh mắt trìu mến ấy vẫn luôn khắc sâu trong trái tim em.

Em muốn gửi đến cô lời cảm ơn chân thành nhất:

“Cảm ơn cô Ty – người đã tận tình dạy dỗ, yêu thương và giúp em trưởng thành từng ngày. Em hứa sẽ luôn chăm ngoan, học giỏi để không phụ lòng cô.”

Em chúc cô thật nhiều sức khỏe, hạnh phúc và luôn là ngọn đèn soi sáng cho những thế hệ học trò mai sau. Dù sau này có đi đâu, em vẫn sẽ mãi nhớ về cô — người mẹ hiền thứ hai của em dưới mái trường Duy Tân thân thương.

Nguyễn Bảo Châu - 6A

NHỮNG KỶ NIỆM ĐÁNG NHỚ THỜI LỚP 5

Năm năm học dưới mái trường tiểu học là quãng thời gian thật đẹp với em, với những người bạn thân thiết và những thầy cô đáng kính. Nhưng trong suốt năm năm ấy, có lẽ năm lớp 5 là thời gian mà em trân trọng và lưu luyến nhất. Đó là năm học có biết bao kỉ niệm vui buồn, những cảm xúc mà đến bây giờ em vẫn còn nhớ rõ — như ngày Hội khoẻ Phù Đổng ướt đẫm nước mắt hay cuộc thi nhảy sôi động nhân dịp 20/11.

Hôm ấy – ngày Hội khoẻ Phù Đổng – em dậy thật sớm, vừa háo hức vừa hồi hộp. Trên đường đến trường, em mới chợt nhận ra mình quên mang cặp, thế là lại vội vàng chạy về lấy. Khi em quay lại, cả lớp đang tất bật chuẩn bị vì chỉ còn vài phút nữa hội thi sẽ bắt đầu. Ai cũng mặc chiếc áo lớp màu trắng có sọc xanh dương, trên áo có ghi tên và số của mỗi người. Áo của em có tên em và số 27 thật to. Sau phần khai mạc, đến lượt thi điền kinh dành cho khối 4 và 5. Lúc ấy, Nhi – người được gọi vui là “Nhi lực lưỡng” – và Kiên, cậu bạn chạy nhanh nhất lớp em, đang khởi động. Khi tiếng còi vang lên, Kiên chạy rất nhanh, còn Nhi cũng không kém, nhưng cuối cùng cả hai đều không giành được giải vì các bạn lớp khác còn nhanh hơn.

Tiếp theo là phần thi bơi ếch 25m. Em và Quyên – bạn thân nhất của em hồi đó – cùng tham gia. Khi trọng tài thổi còi, em cố gắng bơi thật nhanh và suýt nữa đã vào vòng chung kết, nhưng vì chạm đích bằng một tay nên bị loại. Em tiếc lắm, nhưng biết rằng dù có tiếc cũng không thể quay lại được nữa, nên thôi đành mỉm cười chúc mừng Quyên, người đã giành được giải ba.

Rồi đến phần thi bóng đá. Các bạn nam lớp em ai cũng hăng hái, còn chúng em thì hết mình cổ vũ. Hai trận đầu lớp em thắng vang dội, nhưng đến trận thứ ba thì gặp đối thủ “nặng ký” lớp 4B. Lúc ấy em phải đi thi cờ vua nên không xem được. Khi đến nơi, trọng tài nói lớp 5D không tham gia, nên em được vào thẳng bán kết. Ở trận này, em phải đấu với Thu Kim mệnh danh là “Thu Kum”, một đối thủ rất mạnh – và em đã thua. Em nghĩ mình không còn cơ hội, ai ngờ vẫn được thi thêm trận tranh giải ba với bạn Ngọc lớp 4A. May mắn là lần này em thắng và mang về giải ba cho lớp.

Khi trở lại sân, lớp em đang đấu trận quyết định với lớp 4B. Dù ai nấy đều cố gắng hết sức, cuối cùng chúng em vẫn thua. Cả lớp bật khóc nức nở. Ngay cả Kiên cậu bạn lạc quan nhất cũng rơi nước mắt. Giờ ăn trưa, ai nấy vừa ăn vừa khóc. Vị cơm chan cùng nước mắt thật mặn, nhưng em nghĩ đó là vị mặn của tình bạn, của nỗi buồn mà cả lớp cùng chia sẻ.

Đến chiều, cả lớp lấy lại tinh thần và quyết tâm thi tiếp để giành giải ba. Nhờ sự cố gắng ấy, cuối cùng lớp 5C của em đã chiến thắng. Dù không phải giải nhất, nhưng niềm vui ấy khiến ai cũng thấy tự hào.

NHỮNG KỶ NIỆM ĐÁNG NHỚ THỜI LỚP 5

Hội khoẻ Phù Đổng năm ấy thật đặc biệt – vừa buồn, vừa vui, vừa tự hào. Đó là kỉ niệm mà em sẽ nhớ mãi, như vẫn còn cảm được vị cơm mặn của ngày hôm đó.

Không chỉ vậy, em còn nhớ mãi cuộc thi nhảy nhân dịp 20/11. Khi nghe tin sắp có buổi biểu diễn, cả lớp háo hức vô cùng. Chúng em chia nhau tập luyện: Bằng Khoa (hay bị gọi là “Bò Kho”), Minh và Phương thì hát, còn lại thì múa phụ hoạ trong bài “Nhớ ơn thầy cô”. Trong lúc tập, có nhiều chuyện vui lắm. Như lần Mỹ An bị dây nhảy làm tốc váy mấy lần, khiến cả lớp cười vang. Từ đó, nhiều bạn nữ không dám nhảy nữa, chỉ còn mấy bạn nam và vài bạn dũng cảm tiếp tục tập.

Đến ngày biểu diễn, lớp em thể hiện rất tốt. Ban đầu ai cũng nghĩ lớp mình sẽ thua, nhưng khi thầy công bố kết quả: “Giải nhất thuộc về lớp 5C!”, cả lớp như vỡ oà. Chúng em nhảy lên reo hò trong niềm vui sướng ngập tràn.

Năm lớp 5 – một năm học thật nhiều cảm xúc! Giờ đây, mỗi người trong lớp đã đi một hướng: đứa thì chuyển trường, đứa thì khác lớp, nhưng những kỉ niệm ấy vẫn luôn ở lại trong tim em. Em sẽ mãi không quên năm lớp 5 thân thương, với thầy cô, bạn bè và những ngày đầy ắp tiếng cười xen lẫn cả nước mắt.

Đào Minh Thu – 6B

LỜI TRI ÂN GỬI THẦY CÔ NHÂN NGÀY 20/11

Cha ông ta đã có câu: “Nhất tự vi sư, bán tự vi sư” (một chữ là thầy, nửa chữ cũng là thầy), thể hiện truyền thống đạo lý cao đẹp của dân tộc Việt Nam – tôn sư trọng đạo. Từ ngàn đời nay, hình ảnh người thầy đã khắc sâu trong tâm trí người Việt như biểu tượng của tri thức, của nhân cách, của lòng tận tụy và hy sinh thầm lặng. Thầy cô chính là những “người lái đò” kiên nhẫn đưa biết bao thế hệ học trò sang sông, đến với bến bờ tri thức. Dù dòng sông cuộc đời lắm khi giông gió, thầy cô vẫn lặng lẽ chèo đò, soi sáng tâm hồn, thắp lên trong học trò ngọn lửa đam mê học tập và niềm tin vào tương lai.

Mỗi khi tháng Mười Một về, hoa điểm trang trong sân trường lại rực rỡ hơn, bầu trời trong xanh hơn, và trong lòng chúng em lại dâng lên biết bao cảm xúc khó tả. Đó là niềm vui, là lòng biết ơn xen lẫn chút bồi hồi xúc động khi nghĩ về công ơn dạy dỗ của thầy cô. Từng tiết học, từng lời chỉ bảo, từng ánh mắt khích lệ của thầy cô đều in sâu trong tâm trí. Và cứ mỗi dịp 20/11 – Ngày Nhà giáo Việt Nam, em lại tự hỏi: “Mình đã làm được gì để đáp lại công ơn ấy?”, “Liệu những nỗ lực nhỏ bé của mình đã khiến thầy cô vui lòng và tự hào chưa?”

Không phải ai cũng hiểu hết ý nghĩa của hình ảnh “người lái đò” và “bến tri thức”. Thầy cô được ví như người lái đò, bởi công việc giảng dạy là hành trình dài đầy gian khó, nhưng cũng thật cao quý. Mỗi tiết học là một nhịp chèo, mỗi bài giảng là một con sóng tri thức, và hành trình ấy chưa bao giờ dừng lại. Dù đôi khi gặp phải những khó khăn, thầy cô vẫn kiên trì, vẫn hết lòng vì học sinh thân yêu. Còn “bến tri thức” chính là đích đến của bao công sức, mồ hôi và cả niềm tin mà thầy trò cùng vun đắp. Nhờ có thầy cô, những mảnh ghép tri thức dần hoàn thiện, giúp chúng em tự tin bước tiếp trên con đường trưởng thành.

Em thật may mắn khi được học dưới mái trường Phổ thông Duy Tân – nơi không chỉ truyền đạt kiến thức mà còn dạy chúng em biết sống nhân ái, biết yêu thương, biết sẻ chia. Những tiết học ở đây luôn tràn đầy năng lượng và niềm vui. Thầy cô không chỉ giảng bài mà còn là những người bạn lớn, biết lắng nghe, biết khích lệ học sinh. Giờ ra chơi, đôi khi thầy cô cùng chúng em tham gia các hoạt động thể thao, các trò chơi tập thể. Chính những giây phút ấy khiến khoảng cách giữa thầy và trò được rút ngắn, để chúng em cảm nhận rõ hơn tình yêu thương và sự quan tâm chân thành.

Trong số rất nhiều thầy cô mà em yêu quý, cô Hoàng – giáo viên chủ nhiệm lớp 6 hiện tại – là người để lại trong em nhiều ấn tượng sâu sắc nhất. Em vẫn nhớ rõ một buổi chiều thứ sáu, khi cả lớp đang chơi ném bóng ở sân trường. Em chẳng may ném trúng mặt một bạn khiến bạn rất đau, và cô giáo dạy thay môn ESL hôm ấy đã ghi tên chúng em vào sổ Theo dõi hành vi. Cả nhóm lo lắng vô cùng, sợ cô Hoàng sẽ buồn, sẽ trách phạt. Thế nhưng, trái với dự đoán, cô chỉ nhẹ nhàng gọi chúng em lại, lắng nghe câu chuyện, rồi từ tốn phân tích để chúng em hiểu rằng: một hành động nhỏ cũng có thể gây hậu quả nếu thiếu cẩn trọng. Cô không la mắng, không trách phạt, mà dùng sự bao dung để dạy chúng em biết nhận lỗi, biết sửa sai. Chính lúc đó, em cảm nhận sâu sắc tình thương của cô như tình mẹ, và càng thấm thía hơn ý nghĩa của hai chữ “người thầy”.

LỜI TRI ÂN GỬI THẦY CÔ NHÂN NGÀY 20/11

Không chỉ có cô Hoàng, ở mái trường Duy Tân còn biết bao thầy cô đáng kính khác: thầy Huy luôn vui tính trong những tiết Thể dục, cô Diễm với giọng nói nhẹ nhàng truyền cảm trong môn Văn, hay cô Trang – người đã khơi dậy niềm yêu thích môn Lịch sử bằng những câu chuyện sinh động về cha ông. Còn cô Thuý thì hết lòng vì Toán học. Mỗi người đều có phong cách riêng, nhưng lại chung một điểm: tận tụy, hết lòng vì học sinh. Có những đêm khuya, thầy cô vẫn miệt mài chấm bài, soạn giáo án. Có những ngày trời mưa gió, thầy cô vẫn đến trường đúng giờ, chỉ để đảm bảo học sinh không bị gián đoạn bài học. Tất cả những điều bình dị ấy đã làm nên hình ảnh cao quý của “người đưa đèn thầm lặng”.

Thầy cô Trường Duy Tân thật sự là những anh hùng không mặc áo giáp trong lòng chúng em. Họ không cầm gươm ra chiến trận, nhưng lại chiến đấu mỗi ngày với bao khó khăn, áp lực để mang tri thức đến cho học trò. Mỗi học sinh nên người, mỗi ước mơ được chấp cánh – đó chính là chiến thắng của thầy cô. Và có lẽ, niềm hạnh phúc lớn nhất của người làm nghề dạy học không phải là vinh quang, mà là khi nhìn thấy ánh mắt tự tin của học trò, khi nghe tiếng “em cảm ơn cô” vang lên giữa sân trường.

Nhân Ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, em xin gửi đến tất cả thầy cô của Trường Phổ thông Duy Tân nói riêng và toàn thể những người đang cống hiến cho sự nghiệp trồng người nói chung lời tri ân sâu sắc nhất. Kính chúc thầy cô luôn dồi dào sức khỏe, hạnh phúc và giữ mãi ngọn lửa yêu nghề trong tim. Mong rằng, từ mái trường này, sẽ còn nhiều “chuyến đò” được thầy cô chèo lái, đưa học sinh đến với những chân trời tri thức mới, để rồi từ đó, góp phần làm đẹp thêm cho đất nước Việt Nam thân yêu hình chữ S.

Võ Ngọc Thạch – 6C

TRƯỜNG PHỔ THÔNG DUY TÂN

NƠI LƯU GIỮ NHỮNG HÌNH ẢNH ĐẸP TRONG EM

Hôm cuối tuần, em được bố mẹ đưa đi thăm lại trường mầm non trước đây em đã từng gắn bó. Tại đây, em được các cô và các em nhỏ chào đón rất nhiệt tình. Gương mặt các cô giáo cũ lúc ấy thực sự rất vui vì không nghĩ em vẫn quay về thăm các cô. Còn các em nhỏ thì vừa ngây ngô, hồn nhiên vừa ríu rít như một đàn chim non và cứ nín lấ em. Có em nhỏ hỏi em:

“Anh ơi, ở trường anh đang học có được xem nhiều phim hoạt hình không?”.

Em khác lại hỏi: “Anh ơi, ở đó có nhiều đồ chơi không?” Ôi, những câu hỏi ấy mới ngây thơ và đáng yêu làm sao! Em trả lời rằng: “Trường anh cũng có nhiều đồ chơi và cũng được xem hoạt hình, nhưng các anh phải tập trung học thì sẽ được thầy cô cho chơi và xem”. Các em nghe thế lại hỏi tiếp: “Vậy anh học trường nào?” “Anh học trường phổ thông Duy Tân. Đó là một ngôi trường rộng rãi, sạch sẽ, an toàn, có nhiều không gian để vui chơi sau giờ học. Sau này, tụi em thích thì xin bố mẹ cho vào trường Duy Tân học với anh cho vui. Anh sẽ hướng dẫn cho tụi em nhiều thứ”. Các em nhao nhao cả lên: “Ồi thích quá!”. Sau đó, các em nhỏ còn tranh nhau đòi kể thêm về trường em đang học. Em kể rằng: “Ở trường anh, từ thầy cô giáo đến cô lao công, chú bảo vệ, ai cũng vui vẻ và nhiệt tình nên học sinh đều rất quý mến. Anh rất thích được học trong môi trường ở đó” ... Em còn muốn kể nhiều và nhiều nữa, nhưng vì các cô, các em còn phải tiếp tục giờ học và bố mẹ em cũng đang đợi để đón nên phải chia tay. Trước khi ra về, em gửi tặng các cô giáo cũ và các em nhỏ ít quà mà bố mẹ đã chuẩn bị. Các em nhỏ cứ nín tay em không muốn rời, chắc vì những câu chuyện thú vị về trường Duy Tân còn chưa được nghe hết.

Đối với em, lần say sưa kể về trường học của mình hôm ấy vẫn còn nguyên cảm xúc đến bây giờ. Những ký ức về ngày khai giảng bước vào lớp 1 vừa lạ lẫm vừa tò mò vì trường vừa to vừa đẹp, nhìn bố mẹ về mà không dám khóc vì sợ bạn cười.

TRƯỜNG PHỔ THÔNG DUY TÂN

NƠI LƯU GIỮ NHỮNG HÌNH ẢNH ĐẸP TRONG EM

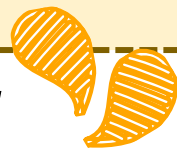
Những buổi học thú vị, giờ giải lao chơi đá bóng trên sân cỏ rộng rãi, những phút ngâm mình trong hồ bơi mát rượi, những lần biểu diễn văn nghệ, võ Vovinam cùng thầy cô, bạn bè, những chuyến dã ngoại đầy ấn tượng. Nhớ lắm những buổi học online ở nhà vì dịch Covid nhưng các cô vẫn giảng dạy rất nhiệt tình, dễ hiểu. Là cô Hải Đường, cô Ánh, cô Phượng, cô Thùy, cô Tĩnh, thầy Đạt..., những thầy cô đã từng dạy dỗ em thời cấp 1 và để lại nhiều tình cảm khó quên trong em. Hay những lần bị ốm, bị xây xát do chơi bóng được các cô phòng y tế chăm sóc chu đáo. Còn nhiều, nhiều điều nữa mà em vẫn nhớ và vẫn muốn kể cho nhiều người cùng nghe, cùng biết. Em cảm nhận rằng tất cả những gì tốt đẹp về trường giống như lời bài hát “Duy Tân khát vọng vươn xa” của thầy Huỳnh Bá Lân mà em đã từng được biểu diễn cùng thầy cô, bạn bè trong lễ khai giảng năm học 2024-2025.

Hiện em là học sinh lớp 6, vừa bước vào cấp 2 không lâu nên thời gian gắn bó của em với mái trường Duy Tân vẫn sẽ còn dài. Em thầm nghĩ, sau này, kỷ niệm về cả một quãng thời gian dài học tại trường đối với em cũng sẽ thật đẹp và khó quên như những năm học cấp 1 tại trường. Những kỷ niệm ấy em sẽ lưu giữ thật lâu, để nhớ mãi tuổi học trò, nhớ trường phổ thông Duy Tân- nơi “luôn mang hơi ấm, tình thầy cô vãn vương, chấp cánh cho em bay xa qua khắp nẻo đường”.

Bằng Khoa – 6C

NGƯỜI CÔ EM LUÔN KÍNH YÊU

Mái trường là nơi lưu giữ biết bao kỷ niệm đẹp của tuổi học trò. Nơi đó có tiếng trống trường ngân vang mỗi buổi sáng, có tiếng cười nói rộn ràng của bạn bè, và đặc biệt là có hình bóng của những người thầy, người cô đã tận tụy dạy dỗ, dìu dắt chúng em từng ngày. Đối với em, trong suốt những năm tháng cắp sách đến trường, kỷ niệm về cô giáo chủ nhiệm lớp Năm – cô Tú – là một trong những kỷ ức đáng trân quý nhất, sẽ mãi theo em trên chặng đường tương lai phía trước.

Cô Tú là người giáo viên đã để lại trong em nhiều ấn tượng sâu sắc. Cô không chỉ dạy em kiến thức của các môn học như Toán, Tiếng Việt, mà còn dạy em cách làm người, dạy em những bài học đạo đức giản dị nhưng vô cùng sâu sắc. Giọng nói của cô lúc nào cũng nhẹ nhàng, ấm áp như lời của một người mẹ hiền. Mỗi tiết học đạo đức, dù chỉ có hai tiết mỗi tuần, em đều mong chờ được nghe cô giảng. Cô không bao giờ chỉ nói suông, mà luôn khéo léo lồng ghép bài học vào những câu chuyện đời thường, đôi khi còn cho chúng em phân vai diễn kịch để hiểu rõ hơn ý nghĩa của bài.

Trong số những bài đạo đức mà cô từng dạy, em nhớ nhất là bài “Trẻ em làm việc nhỏ phải biết giúp đỡ những người gặp khó khăn.” Sau giờ học hôm ấy, cô mỉm cười hỏi cả lớp xem ai đã từng làm một việc tốt để giúp đỡ người khác. Khi em kể lại chuyện mình từng giúp một bà cụ qua đường, dù vì thế mà bị trễ giờ học, cô không những không la mắng mà còn nhẹ nhàng xoa đầu, khen em bằng giọng trìu mến: “Con làm rất tốt, cô tự hào về con.”

Chỉ một câu nói ngắn gọn, nhưng khiến em xúc động và vui suốt cả ngày hôm đó. Từ khoảnh khắc ấy, em cảm thấy trong tim mình như có một ngọn lửa nhỏ được thắp lên – ngọn lửa của lòng nhân ái và tình yêu thương con người. Em luôn xem cô như người mẹ thứ hai của mình.

Không chỉ là người dạy học, cô còn là người luôn thấu hiểu và quan tâm đến từng học sinh. Mỗi khi trong lớp có bạn xảy ra tranh luận hay cãi nhau, cô không bao giờ nặng lời trách mắng mà chỉ nhẹ nhàng phân tích để các bạn hiểu nhau hơn. Cô dạy chúng em rằng: “Trong một lớp học, các con phải biết yêu thương, nhường nhịn và giúp đỡ nhau như trong một gia đình.” Nhờ những lời dạy đó, lớp em dần trở nên đoàn kết hơn, cùng nhau cố gắng và giành được nhiều giải thưởng tập thể đáng tự hào.

Giờ đây, dù đã lên lớp Sáu và không còn được học cô nữa, nhưng mỗi khi đi ngang qua lớp học cũ, em vẫn nhớ như in dáng cô đứng trên bục giảng, ánh mắt hiền từ dõi theo từng đứa học trò. Cô chính là người đã gieo vào lòng em những hạt giống tốt đẹp của lòng nhân hậu, của tinh thần sẻ chia và nghị lực sống.

Em luôn biết ơn và kính yêu cô Tú – người đã dạy em không chỉ con chữ mà còn dạy em cách trở thành một người tốt. Em sẽ mãi ghi nhớ công ơn của cô, và những lời cô dạy sẽ là hành trang quý báu theo em trên con đường học tập và cuộc sống sau này.

Như Huyền – 6C

Bấm vào
để nghe
nhạc

THẦY CÔ TRONG EM

“Rồi các em một ngày sẽ lớn

Sẽ bay xa đến tận cùng trời

Có bao giờ nhớ lại các em ơi

Mái trường xưa một thời em đã sống”

Thời học sinh dưới mái trường bước qua, ta tiến vào một cuộc sống mới gian nan hơn, thử thách hơn, ở đó không thể sống mãi như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ mà ta đã từng. Và ai rồi cũng thế, thời gian sẽ không đợi bất kì một ai, ta chợt ngẫm lại còn nhiều điều đang dở dang mà ta chưa thực hiện được. Một trong những điều đó là dành tặng một cái ôm ấm áp đến những người làm nghề giáo, thầy cô đã mở lối cho em, dẫn em đến một nẻo đường mới, ở đó sẽ không có dấu chân của kẻ thất bại! Em bắt đầu lục lại toàn bộ kí ức, kỉ niệm với nơi em đã gắn bó gần bảy năm qua, đó không đâu khác chính là mái trường, nơi đã dẫn lối cho em đến một quãng đường mới.

Mái trường Duy Tân, nơi chứa đựng bao tình cảm thầy trò, nơi ấp ủ và chấp cánh cho những ước mơ bay cao, bay xa. Và thầy cô, người đã nâng đỡ, tương trợ, dẫn dắt học sinh đến tương lai rạng ngời phía trước. Chưa bao giờ học tập là dễ dàng, nhưng học tập là con đường nhanh nhất để dẫn đến thành công, tốc có thể bạc dần theo năm tháng, nhưng tri thức thì mãi mãi ở đó, những người lái dò đã đưa biết bao nhiêu hành khách cập bến suôn sẻ. Suốt bao thế hệ đi qua, anh chị luôn là những công dân toàn cầu, đem được bản sắc Việt Nam, văn hóa dân tộc ra thế giới.

Hơn sáu năm theo học tại Duy Tân, mỗi thầy cô là một gam màu khác nhau, nhưng họ đều tô lên sắc màu rực rỡ cho tờ giấy trắng đơn điệu. Bài giảng của thầy cô là vũ khí, hành trang cho các em sau này, kể cả bài học về phẩm chất. Trong từng đấy năm làm nghề, thầy cô chưa bao giờ ngó lơ, bỏ bê đàn con thơ của mình, họ đặt cái tâm, sự nhiệt huyết vào từng con chữ, nó đã kết tạo thành từng cuốn sách, quyển vở, là bảo bối cho các em về sau.

Steve Jobs từng nói :” Có những người không bằng cấp vẫn thành công, nhưng chưa có ai không học mà thành công cả.”, đó là lời nhắc nhở về vấn đề học, học nữa, học mãi. Bằng cấp có thể không quan trọng, nhưng việc học thì có, ta phải làm sao để người khác công nhận chúng ta là người có học thức. Cho dù học tập có tốt đến đâu thì nhân cách phải là thứ dành cả đời người để rèn luyện. Bạn hãy học từ những sai lầm của người khác, đó là điều hết sức giản đơn, nó sẽ cho bạn thêm kinh nghiệm, thêm trải nghiệm và bài học. Không có áp lực sẽ không có kim cương, những áp lực đó sẽ mài dũa thành một viên ngọc sáng, đó chính là bạn của tương lai.

THẦY CÔ TRONG EM

Từ một cô bé không biết điều gì, em được thầy cô yêu thương, chở che, đã tạo nên một cô gái mạnh mẽ đang viết đôi lời tâm tư ngay lúc này. Em hoàn toàn tự hào và mãn nguyện khi em dành cả đời học sinh để gieo trồng trên mảnh đất Duy Tân. Cô bé vô lo vô tư ngày ấy sẽ không bao giờ có được phiên bản như hiện tại nếu thiếu đi sự dẫn dắt từ cô thầy. Em luôn mở rộng lòng để đón nhận từng khoảnh khắc tuyệt đẹp dưới mái trường Duy Tân. Cảm ơn thầy cô đã dạy cho em từng con chữ, từng kĩ năng để em có thể trưởng thành như bây giờ. Dù em có thành công hay không cũng không quan trọng bằng việc em trở thành người có đạo đức tốt. Lời cuối cùng, em xin được viết lên vài dòng câu thơ, nó sẽ lưu giữ những kỉ niệm đẹp giữa chúng ta, sẽ mãi mãi không phai!

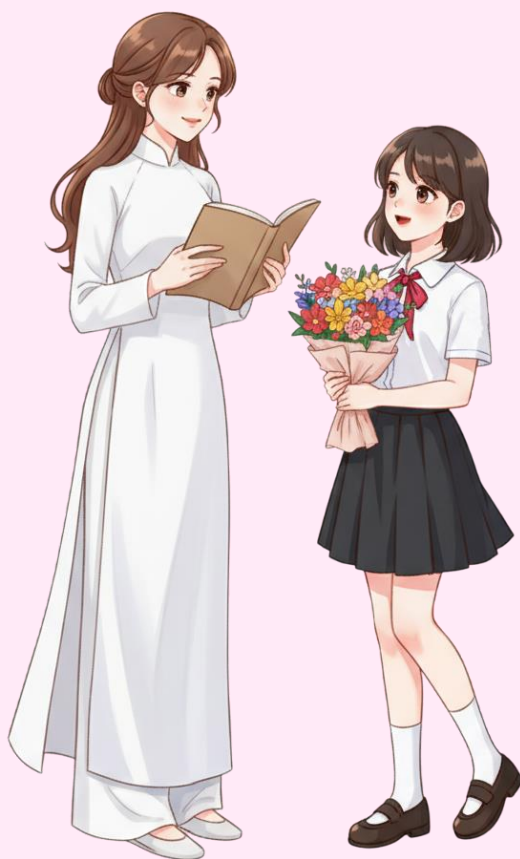
“Lời cô, lời thầy in dấu thời gian

Một đời tận tụy miên man

Chắp đôi cánh nhỏ, vững vàng ước mơ.”

Quỳnh Như – 7A

Bấm vào
để nghe
nhạc

Từ ngày đầu tiên được học tập dưới mái trường nhỏ thân thương Duy Tân – Tuy Hòa, em luôn cảm thấy hạnh diện và biết ơn vì được là một phần của ngôi trường giàu truyền thống “Dạy tốt – Học tốt”. Qua bao năm xây dựng và phát triển, thầy trò Duy Tân đã cùng nhau vun đắp nên một môi trường học tập năng động, hiện đại, đậm đà bản sắc Việt Nam – nơi mỗi học sinh đều được khơi dậy tiềm năng và vươn mình trở thành công dân toàn cầu trong thời đại mới.

Mỗi buổi sáng đến trường, nhìn thấy thầy cô và bạn bè rạng rỡ dưới nắng mai, lòng em lại tràn đầy niềm vui và khát vọng học hỏi. Ở nơi đây, tri thức không chỉ được truyền đạt qua từng trang sách, mà còn được mở rộng bằng ngôn ngữ, văn hóa và sự thấu hiểu giữa con người với con người.

Mái trường Duy Tân – nơi lưu giữ những kỷ niệm trong trẻo của tuổi học trò – mãi là phần ký ức đẹp đẽ nhất trong lòng em. Em yêu biết bao con đường quanh trường rợp bóng cây xanh, thân thuộc đến mức chỉ cần “nhắm mắt cũng có thể đi đúng lối”. Mỗi giờ ra chơi, tiếng cười nói vang vọng trên sân trường như bản nhạc tuổi trẻ trong trẻo và tươi vui. Dưới tán cây mát rượi, từng nhóm bạn cùng trao đổi bài vở, trò chuyện bằng cả tiếng Việt thân thương lẫn tiếng Anh tự tin – minh chứng cho sự hội nhập tự nhiên và sống động của một ngôi trường hướng đến công dân toàn cầu.

Nơi khu thể chất, tiếng reo hò cổ vũ vang lên mỗi mùa Hội khỏe hay hoạt động ngoại khóa, khiến không khí thêm sôi động. Dọc hành lang dài rộng, bước chân học trò nối nhau rộn ràng, tiếng nói cười hòa vào nhịp sống hằng say, trẻ trung.

Bước qua từng phòng học, em thấy những cánh cửa mở rộng như vòng tay đón chào. Bên trong, thầy cô đang say sưa giảng bài, đôi khi bằng cả tiếng Anh, với ánh mắt đầy nhiệt huyết. Giọng nói ấm áp, truyền cảm ấy giúp chúng em không chỉ hiểu bài mà còn thêm tự tin khi bước vào thế giới tri thức rộng lớn. Bên dưới, học sinh lắng nghe chăm chú, có khi khẽ nhíu mày vì một điều chưa hiểu, rồi lại bật cười vui sướng khi được thầy cô giải thích tận tình.

Trước cửa lớp “7B”, em khẽ dừng chân. Cô giáo chủ nhiệm trong tà áo dài hồng bước vào lớp, nụ cười dịu dàng như nắng sớm. Ở cô, em luôn thấy sự tận tâm và niềm say mê nghề nghiệp. Mỗi bài giảng của cô là một hành trình khám phá mới, giúp chúng em không chỉ tiếp thu kiến thức mà còn học được cách yêu thương, sẻ chia và sống có trách nhiệm – những phẩm chất cần có của một công dân trong thế giới hội nhập.

Cô chính là người lái đò cần mẫn, âm thầm đưa chúng em sang bờ tri thức bằng tất cả trái tim và trí tuệ. Nhờ có những người thầy, người cô như thế, mái trường Duy Tân luôn rộn ràng niềm vui mỗi mùa phượng nở, tự hào đón nhận những thành tích đáng quý. Bao thế hệ học sinh đã trưởng thành, tự tin bước ra thế giới với nền tảng kiến thức vững vàng và tâm hồn thấm đượm tình yêu quê hương, đất nước.

Nhìn cô mỉm cười, lòng em dâng lên niềm tự hào khó tả. Giọng cô ấm áp như lời ru của mẹ, nụ cười hiền như nắng sớm mai. Với em, cô không chỉ là người dạy chữ mà còn là “người mẹ thứ hai” luôn lắng nghe, thấu hiểu và đồng hành cùng chúng em trong từng bước trưởng thành.

Mỗi hình ảnh, âm thanh, mỗi góc sân, dãy lớp đều khiến em bồi hồi xúc động. Em hít một hơi thật sâu, mỉm cười thật tươi, cảm nhận rõ niềm hạnh phúc và tự hào đang lan tỏa trong tim mình. Vì ở nơi đây – dưới mái trường Duy Tân yêu dấu – em đã có những năm tháng học trò tươi đẹp, đầy ắp kỷ niệm và ước mơ.

Mai này, dù có đi xa, dù thời gian có làm phai mờ bao kỷ niệm, thì trong tim em, hình ảnh mái trường, thầy cô và bạn bè vẫn mãi sáng trong, vẹn nguyên như thuở ban đầu. Mãi yêu Duy Tân – ngôi nhà chung của bao thế hệ học trò, nơi vun đắp nên những “Công dân toàn cầu – bản sắc Việt Nam”.

Linh Đan – 7B

TRƯỜNG DUY TÂN THÂN YÊU

Nắng vàng sân lớp,
Tiếng trống ngân xa.
Duy Tân rộn rã,
Tình thầy chan hòa.

Thầy cô dịu hiền,
Dẫn bao thế hệ.
Cho em vững bước,
Trên đường tương lai.

Phú Yên gió biển,
Ơn thầy, ơn cô.
Mai này khôn lớn,
Nhớ công thầy cô.

Trường xưa bóng mát,
Phượng đỏ nghiêng vai.
Bạn bè vui bước,
Tiếng cười vang dài.

Ngày mai khôn lớn,
Bay khắp muôn nơi.
Nhớ về Duy Tân,
Lòng thêm rạng ngời.

Biển xanh vẫn hát,
Gió vẫn ru êm.
Thầy cô vẫn đó,
Giữ lửa triền miên.

Thầy Huỳnh Bá Lân,
Tấm gương sáng ngời.
Dẫn bao thế hệ,
Vững chí xây đời.

Duy Tân vững bước,
Tỏa sáng muôn phương.
Công ơn thầy cô,
Sáng mãi học đường.

TRƯỜNG EM

TRƯỜNG PHỔ THÔNG DUY TÂN

Trường em, hay còn gọi là Trường Phổ thông Duy Tân, là một ngôi trường hiện đại và thân thiện, tọa lạc tại phường Bình Kiến, nằm ở phía đông tỉnh Đắk Lắk – vùng biển có tiếng gió vi vu. Với kiến trúc khang trang, không gian rộng rãi, cùng sự đầu tư đồng bộ từ cơ sở vật chất đến đội ngũ giáo viên, em luôn tự hào khi được học tập trong một ngôi trường năng động và giàu truyền thống như thế.

Đối với em, trường như một “thiên đường nhỏ” xinh xắn, đầy sắc màu mơ ước của tuổi học trò. Nơi đây không chỉ mang lại cho chúng em kiến thức bổ ích mà còn là ngôi nhà thân yêu, lưu giữ biết bao kỷ niệm trong sáng và hồn nhiên của thời áo trắng.

Trường Duy Tân được thành lập gần 23 năm, là một trong những ngôi trường có bề dày thành tích và đội ngũ giảng dạy rất chuyên nghiệp. Trường có đầy đủ ba cấp học: Tiểu học, Trung học cơ sở và Trung học phổ thông. Duy Tân là nơi hội tụ của những học sinh năng động, tự tin và luôn nỗ lực vươn lên trong học tập cũng như rèn luyện đạo đức.

Cơ sở vật chất của trường được đầu tư hiện đại và tiện nghi: khu ký túc xá 6 tầng khang trang, hồ bơi rộng, sân bóng đá bằng cỏ tự nhiên, phòng học được trang bị máy chiếu, điều hòa và hệ thống thư viện điện tử phong phú. Ngoài ra, trường còn có trung tâm truyền thông hiện đại, giúp học sinh tiếp cận công nghệ mới trong học tập. Trường đã đạt được nhiều thành tích nổi bật, trong đó có Huân chương Lao động hạng Ba – minh chứng cho những nỗ lực không ngừng trong sự nghiệp giáo dục.

TRƯỜNG EM

TRƯỜNG PHỔ THÔNG DUY TÂN

Không chỉ chú trọng kiến thức và thành tích, nhà trường còn quan tâm đặc biệt đến việc rèn luyện kỹ năng sống, phát triển tư duy sáng tạo và ứng dụng công nghệ hiện đại. Học sinh nơi đây thường đạt kết quả cao trong các cuộc thi học sinh giỏi, thi tiếng Anh và 100% học sinh tốt nghiệp THPT đều đỗ vào các trường đại học danh tiếng. Trường còn thường xuyên tổ chức kỳ thi IELTS theo tiêu chuẩn quốc tế của Hội đồng Anh, giúp học sinh có cơ hội cọ xát và nâng cao năng lực ngoại ngữ.

Trường Duy Tân có truyền thống hiếu học, đoàn kết, yêu nước và lễ phép. Học sinh luôn tích cực tham gia các phong trào thi đua, các hoạt động ngoại khóa, thiện nguyện, giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn. Những hoạt động ấy không chỉ bồi dưỡng lòng nhân ái mà còn giúp chúng em trưởng thành hơn trong suy nghĩ và hành động.

Đặc biệt, đội ngũ giáo viên dạy tiếng Anh là giáo viên nước ngoài và giáo viên Việt Nam trẻ trung, năng động giúp chúng em tự tin giao tiếp và rèn luyện khả năng nói tiếng Anh tự nhiên, lưu loát hơn. Trường còn có Coffee House – một không gian nhỏ xinh, nơi học sinh có thể thư giãn, đọc sách hoặc trò chuyện cùng bạn bè sau giờ học.

Duy Tân cũng là ngôi trường được rất nhiều phụ huynh tin tưởng gửi gắm con em mình. Ngoài việc xây dựng nền tảng kiến thức vững chắc, trường còn quan tâm phát triển thể chất thông qua các tiết học thể dục, bóng đá, bơi lội, giúp học sinh rèn luyện sức khỏe, sự nhanh nhẹn và dẻo dai.

Khuôn viên trường được bao phủ bởi cây xanh và hoa giấy rực rỡ quanh năm, tạo nên một không gian học tập trong lành và gần gũi với thiên nhiên. Giờ ra chơi, chúng em được hít thở bầu không khí mát mẻ, lắng nghe tiếng chim hót giữa sân trường, cảm nhận sự bình yên và thân thuộc.

TRƯỜNG EM

TRƯỜNG PHỔ THÔNG DUY TÂN

Các bữa ăn trong trường được quản lý nghiêm ngặt, đảm bảo tiêu chuẩn vệ sinh an toàn thực phẩm. Mọi khâu từ nhập thực phẩm, chế biến đến phục vụ đều được kiểm soát kỹ lưỡng, mang lại sự yên tâm tuyệt đối cho phụ huynh và học sinh nội trú.

Với em, Trường Phổ thông Duy Tân không chỉ là nơi học tập mà còn là ngôi nhà thứ hai. Ở đây, em có những người bạn thân thiết, được thầy cô tận tình chỉ bảo, yêu thương và dìu dắt từng ngày.

Em cảm thấy thật may mắn và tự hào khi được học tại một ngôi trường hiện đại, thân thiện và giàu tình yêu thương như Duy Tân. Em biết ơn thầy cô, biết ơn ba mẹ và tất cả những người đã xây dựng nên một môi trường học tập tuyệt vời – nơi chấp cánh cho những ước mơ của tuổi học trò bay cao, bay xa.

Tùng Thơ – 7C

Ký ức của mỗi người chúng ta tựa như một cuốn phim dài, trong đó tuổi học trò là những thước phim đẹp nhất, trong trẻo và rực rỡ nhất của thanh xuân. Ai cũng từng có những kỷ niệm hồn nhiên, những giấc mơ và hoài bão lớn lao. Với tôi, được học tập và vui đùa dưới mái trường Duy Tân cùng thầy cô, bạn bè chính là ký ức đáng nhớ và đặc biệt nhất trong đời học sinh của mình.

Trường Phổ thông Duy Tân không chỉ là nơi truyền dạy tri thức mà còn là ngôi nhà thứ hai nuôi dưỡng tâm hồn tôi lớn lên từng ngày. Nơi đây có cơ sở vật chất khang trang, hiện đại với chín tòa nhà và hàng trăm phòng học chức năng giúp học sinh phát triển toàn diện. Nhưng điều khiến tôi yêu nhất không phải là những dãy nhà cao tầng, mà chính là tình thầy trò, tình bạn thân thương nơi mái trường này — nơi “đã vào thì không muốn ra, đã đi lại muốn quay về”.

Thoáng chốc, tôi đã là học sinh lớp 7 – không còn ngỡ như thuở mới vào lớp 6 nữa. Có thể nói, cấp 2 chính là khoảng thời gian tươi đẹp nhất của tuổi học trò. Chúng tôi không còn quá trẻ con như cấp 1, cũng chưa vướng bận thi cử như cấp 3. Cái tuổi này vừa ngây ngô, vừa nông nổi, nhưng lại thật đáng yêu và hồn nhiên.

Mỗi sáng, mẹ đều đưa tôi đến trường. Vừa bước qua cánh cổng quen thuộc, tôi đã nghe tiếng cười nói rộn ràng của bạn bè. Bước vào lớp, âm thanh náo nhiệt vang lên khắp nơi. Tôi chưa kịp bỏ cặp xuống thì đã có đứa chạy tới hỏi:

– “Này, hôm nay có bài tập gì không mà?”

– “Có chứ! Bài 1, 2, 3, 4 SBT Toán trang 103, 104, với soạn câu 1, 4, 5 bài Những cái nhìn hạn hẹp nữa đó.”

– “Trời ơi, tao quên làm mất rồi!”

Nói xong, nó cuống quýt chạy về chỗ, cắm cúi làm bài. Lớp tôi là vậy đó – vừa gặp nhau câu đầu tiên chẳng phải lời chào, mà là “Hôm nay có bài gì không?”. Thế mà vẫn vui, vẫn thân thiết như một gia đình. Lớp 7D của chúng tôi lúc nào cũng rộn ràng, nghịch ngợm, khiến thầy cô vừa thương vừa “đau đầu”.

Hai năm gắn bó với mái trường Duy Tân, tôi đã có biết bao kỉ niệm. Khuôn viên trường rộng rãi, mát mẻ với hàng cây xanh và những bồn hoa rực rỡ sắc màu. Lớp tôi – phòng 207, tầng 2, tòa nhà số 6 – là nơi đại gia đình 7D chúng tôi cùng nhau học tập và trưởng thành. Ở đó có tiếng cười, có nước mắt, có cả những lần giận hờn, bất đồng, nhưng rồi lại nhanh chóng làm hòa. Hai mươi mốt con người – hai mươi mốt cá tính khác nhau – hòa chung trong một tập thể đầy màu sắc.

Chúng tôi đã cùng nhau tham gia biết bao hoạt động: Hội khỏe Phù Đổng, Trung thu, ngoại khóa, sinh hoạt chủ điểm... Không cần nói ra, nhưng trong thâm tâm, ai cũng hiểu: chúng tôi đã thực sự là một gia đình.

Người gắn bó và dìu dắt chúng tôi trong năm học này là cô Đặng Thị Mỹ Loan – cô giáo chủ nhiệm tận tâm và đầy tình thương. Cô không chỉ dạy chúng tôi tri thức, mà còn dạy cách làm người, cách sống nhân hậu, biết quan tâm và sẻ chia. Cô chăm lo cho từng giấc ngủ trưa, nhắc nhở chúng tôi ăn uống đủ bữa, dõi theo sức khỏe của từng bạn. Cô như người mẹ hiền thứ hai, luôn bao dung nhưng cũng rất nghiêm khắc khi cần. Dưới bàn tay dìu dắt của cô, lớp 7D chúng tôi ngày càng trưởng thành và đoàn kết hơn.

Tuổi học trò giống như những trang nhật ký không bao giờ khép lại. Mỗi dòng chữ là một kỷ niệm, một niềm vui, một nỗi buồn đọng lại trong tim. Có lẽ năm sau, sẽ không còn một 7D trọn vẹn với 21 thành viên như hôm nay, nhưng những ký ức về tập thể ấy sẽ mãi ở lại trong lòng tôi.

Cảm ơn các bạn – vì đã là một phần thanh xuân rực rỡ của tôi.

Cảm ơn thầy cô – vì đã chở chúng em qua hành trình tri thức đầy yêu thương dưới mái trường Duy Tân thân thương này.

Gia Hân – 7D

MÁI TRƯỜNG DUY TÂN THÂN YÊU CỦA EM

Chắc hẳn tuổi thơ của mỗi người đều mong muốn được cắp sách đến trường, và em cũng không ngoại lệ. Em cảm thấy thật may mắn khi tuổi thơ của mình được học tập dưới mái trường Duy Tân – nơi đã giúp em trưởng thành và khôn lớn từng ngày.

Tại đây, em được học tập và trải nghiệm với nhiều môn học khác nhau. Ngoài những môn học truyền thống như Toán, Ngữ văn, Tiếng Anh, em còn được mở rộng tầm hiểu biết qua các môn học bằng Tiếng Anh như Science, Math và ESL. Đặc biệt, trường em còn có các tiết Studyhall giúp học sinh củng cố kiến thức. Nhờ vậy, chúng em hiểu bài nhanh hơn và làm bài dễ dàng hơn.

Bên cạnh đó, thầy cô giáo chính là những người đồng hành đáng quý trên hành trình chinh phục tri thức của chúng em. Thầy cô luôn tạo cho lớp học một bầu không khí vui vẻ, thân thiện và gần gũi. Khi chúng em chưa hiểu bài, thầy cô luôn tận tình giảng giải một cách nhẹ nhàng, ân cần. Chính điều ấy khiến em càng thêm yêu quý những “người lái đò thầm lặng”.

Không chỉ có các thầy cô Việt Nam, em còn được học với nhiều giáo viên nước ngoài. Nhờ vậy, khả năng giao tiếp tiếng Anh của em được cải thiện rõ rệt. Các thầy cô nước ngoài rất thân thiện, cởi mở, luôn giúp chúng em tự tin hơn khi nói tiếng Anh.

Mái trường Duy Tân thật sự là ngôi nhà thứ hai của em. Mỗi ngày đến lớp đều mang lại cho em nhiều niềm vui và kỷ niệm đáng nhớ. Ngoài chương trình giảng dạy đạt chuẩn quốc tế cùng đội ngũ giáo viên tận tâm, nhà trường còn có cơ sở vật chất hiện đại với căn tin mát mẻ, hồ bơi rộng lớn và sân cỏ đá bóng khang trang, sạch đẹp. Trong giờ ra chơi, học sinh có thể vui đùa hoặc thư giãn tại những khu vực yêu thích. Riêng em, em thích đi dạo cùng bạn bè quanh khuôn viên trường, vừa trò chuyện vừa ngắm nhìn những khóm hoa được các cô chú lao công chăm sóc mỗi ngày.

Điều khiến em ấn tượng nhất là trường thường xuyên tổ chức các hoạt động ngoại khóa như: Hội khỏe Phù Đổng, Tết Trung thu, Ngày Nhà giáo Việt Nam, hội chợ... Những hoạt động ấy giúp chúng em vui chơi, sáng tạo và phát huy năng khiếu của bản thân. Chúng để lại trong em nhiều kỷ niệm đẹp khó quên, chắc chắn sẽ theo em mãi suốt những năm tháng sau này.

Em cảm thấy vô cùng biết ơn và tự hào khi được học tập trong một ngôi trường quốc tế khang trang, hiện đại, có đội ngũ thầy cô giỏi chuyên môn và tận tâm với học sinh. Trường Duy Tân đã cho em một nền tảng kiến thức vững chắc – một bộ phận vững vàng giúp em tiến xa hơn trên con đường học tập. Mai này dù có đi đâu, em vẫn sẽ luôn nhớ về mái trường Duy Tân thân yêu – nơi đã lưu giữ những năm tháng tuổi thơ đẹp đẽ nhất của em.

Bảo Quyên – 7D

Bấm vào
để nghe
nhạc

NĂM HỌC LỚP 6 CỦA TÔI

Năm lớp sáu, cột mốc quan trọng đánh dấu bước chuyển mình đầu tiên của tôi từ thế giới Tiểu học hồn nhiên, trong veo sang một môi trường sang một

môi trường Trung học cơ sở rộng lớn và có phần thách thức hơn. Những ngày đầu tiên ấy, tôi vẫn còn nhớ rõ cảm giác ngỡ ngàng khi bước vào những hành lang dài, những căn phòng mới lạ, và cả sự xen lẫn giữa niềm háo hức khám phá và nỗi lo lắng mơ hồ. Giữa bao điều mới mẻ và chưa quen thuộc ấy, cô Thảo Uyên giáo viên chủ nhiệm của tôi đã xuất hiện như một điểm tựa vững chắc. Với dáng người thanh thoát, đôi mắt luôn ánh lên sự ấm áp và nụ cười hiền hậu, cô không chỉ là người thầy, mà còn là người dẫn đường dịu dàng, kiên nhẫn, từng bước đưa tôi làm quen và hoà nhập vào thế giới học đường mới. Cô đã giúp tôi vượt qua những rào cản ban đầu, xây dựng niềm tin vào bản thân và sẵn sàng đón nhận những chân trời kiến thức mới đang chờ đợi.

Lần đầu tiên gặp lớp, cô không chỉ đơn thuần giới thiệu về bản thân mình, mà còn ân cần hỏi han, động viên tôi và các bạn làm quen với nhau ở môi trường mới. Cô hướng dẫn chúng tôi ổn định chỗ ngồi, giới thiệu sơ lược về nội quy lớp học, và quan trọng hơn cả, cô đã truyền cho chúng tôi một cảm giác tin tưởng, rằng chúng tôi sẽ không đơn độc trong chặng đường học tập đầy hứa hẹn phía trước. Chính từ buổi gặp gỡ đầu tiên ấy, tôi đã biết rằng mình đã may mắn tìm thấy một người cô tuyệt vời, một người sẽ cùng tôi đồng hành suốt năm học này. Chính sự hiện diện đầy tâm huyết và tình yêu thương vô bờ bến của cô Uyên đã biến những ngày đầu ngỡ ngàng ấy trở nên thật ý nghĩa. Cô không chỉ là người truyền đạt kiến thức, mà còn là người đồng hành, người truyền cảm hứng, là sợi dây kết nối giúp tôi nhanh chóng hoà nhập và tìm thấy niềm vui mỗi khi đến trường. Tôi còn nhớ rất rõ một lần, trong lúc nô đùa cùng các bạn, tai của tôi không may bị thương. Khoảnh khắc ấy, tôi vừa đau, vừa sợ hãi. Nhưng ngay lập tức, cô Uyên đã có mặt, cô nhẹ nhàng hỏi han, đôi mắt ánh lên vẻ lo lắng, sau đó đưa tôi đến phòng y tế. Sự ân cần và quan tâm của cô đã xoa dịu đi nỗi đau thể xác lẫn tinh thần, khiến tôi cảm thấy mình không hề đơn độc.

NĂM HỌC LỚP 6 CỦA TÔI

Những lần tham gia cuộc thi “Rung chuông vàng” cấp trường, đó là sân chơi đòi hỏi kiến thức sâu rộng và cả sự nhạy bén. Khi hồi hộp chờ đợi câu hỏi tiếp theo, đôi khi chỉ còn lại rất ít người khiến tôi trên sân chơi với trái tim đập thành thịch và những câu hỏi hóc búa dường như vô tận. Nhưng chỉ cần bắt gặp ánh mắt của cô Quyên đang dõi theo với một nụ cười ấm áp và ánh mắt đầy tin tưởng, tôi lại cảm thấy có thêm sức mạnh phi thường. Cô không bao giờ trách móc khi tôi trả lời sai, dù có lẽ cũng mong muốn tôi đạt kết quả cao. Thay vào đó, cô chỉ mỉm cười, như một lời động viên thầm lặng. Sự khích lệ tinh thần ấy đã trở thành liều thuốc tinh thần mạnh mẽ nhất, giúp tôi không chỉ trong cuộc thi đó mà còn rất nhiều lần đối mặt với thử thách sau này.

Sự tận tâm và yêu thương của cô còn thể hiện rõ nét trong những ngày cả lớp miệt mài chuẩn bị cho báo tường chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam. Đó là những buổi chiều yên ả, khi ánh nắng vàng chiếu vào từng phòng học, cả lớp quây quần bên nhau, cùng nhau vẽ vờ, phác thảo những ý tưởng bay bổng, những khát vọng vươn xa. Đôi khi, sự sáng tạo dường như cạn kiệt, những trang giấy trở nên nhàm chán, và cả nhóm dễ dàng nản lòng khi chỉ còn vài ngày sẽ đến hạn nộp bài. Chính trong những khoảnh khắc ấy, cô vẫn thường xuyên ghé lớp hỏi thăm chúng tôi, cô quan sát và khéo léo gợi ý những thiết kế mới mẻ, giúp chúng tôi nhìn thấy bức tranh toàn cảnh của một tác phẩm sắp hoàn thành. Cô đã dạy rằng sự sáng tạo cần đi đôi với kỷ luật, sự hợp tác và tinh thần đồng đội. Cô luôn tin tưởng vào khả năng của chúng tôi,

ngay cả khi chính chúng tôi còn nghi ngờ bản thân, điều đó là nguồn động lực vô giá. Những kỷ niệm về Hội khỏe Phù Đổng và các chuyến dã ngoại tập thể cũng không thể thiếu vắng bóng dáng thân thương của cô Quyên.

NĂM HỌC LỚP 6 CỦA TÔI

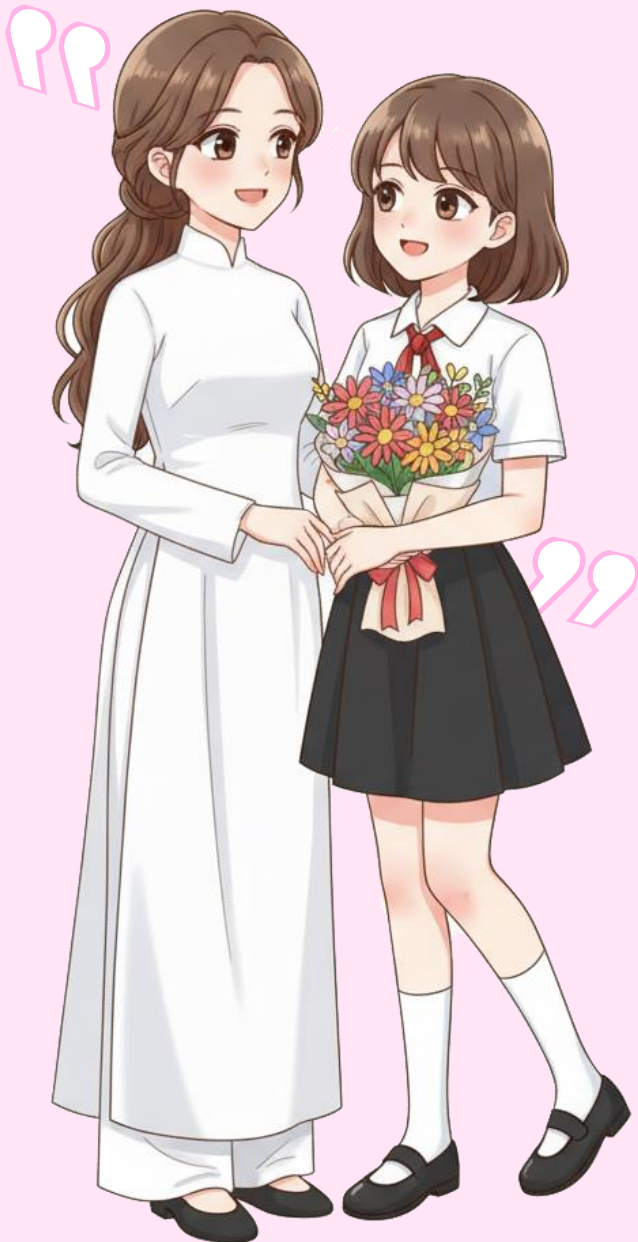
Trong những trận đấu căng thẳng, cô luôn nói lời động viên ngắn gọn nhưng đầy sức mạnh và sự tin tưởng cho dù có thắng hay thua. Trong chuyến dã ngoại, cô vừa là người giám sát, vừa là người tham gia tích cực, cùng cả lớp chia sẻ niềm vui, tham gia các trò chơi tập thể và luôn luôn nhắc nhở chúng tôi về những điều cần lưu ý để đảm bảo an toàn cho cả đoàn.

Vào những những tiết sinh hoạt cuối tuần, cả lớp học lại rộn ràng chuẩn bị cho tiệc sinh nhật. Cô Quyên luôn là người tổ chức chính, cô phân công nhiệm vụ cho từng học sinh: có bạn thì lo dọn dẹp lớp, có bạn thì cùng cô đi lấy bánh kem sinh nhật, nước và các món ăn khác. Không khí trong lớp như được thổi một làn gió mới, đầy hào hứng.

Những buổi sinh nhật do cô tổ chức sẽ mãi trở thành một phần không thể thiếu trong ký ức của chúng tôi, vì đó không chỉ là việc ăn uống hay quà cáp mà hơn cả đó là tình cảm gắn bó, sự ấm áp, những kỷ niệm đáng nhớ mà chúng tôi đã cùng nhau trải qua.

Chính những hành động tưởng chừng nhỏ bé, những lời động viên chân thành ấy đã tạo nên sức ảnh hưởng lớn lao. Cô Quyên đã dạy chúng tôi những bài học, những triết lí cuộc sống rất ý nghĩa. Chiến thắng không phải là mục tiêu tối thượng, mà điều cốt lõi nằm ở tinh thần nỗ lực, sự đoàn kết, niềm tin vào bản thân và khả năng lan toả yêu thương. Những kỷ niệm ấy, được vun đắp bởi sự tận tâm và tình yêu thương của cô đã làm cho năm lớp sáu của tôi càng trở nên rực rỡ, giúp tôi mạnh mẽ, tự tin hơn để đối mặt với những thử thách trên con đường học vấn và cả hành trình trưởng thành phía trước. Mãi mãi, cô Quyên sẽ là một phần ký ức đẹp đẽ, một người giáo viên chủ nhiệm tuyệt vời đã luôn đồng hành, dẫn dắt tôi.

An Nhiên – 7E

HỘI KHOẺ PHÙ ĐỒNG TRƯỜNG EM

Sáng trong veo, tiếng chuông giục giã,
Hội Phù Đồng rộn rã vang lên.
Duy Tân thức giấc trong nắng mới,
Áo trắng bay, rợp cả sân quen.

Cờ phấp phới, lòng ai rạo rực,
Bước chân nhanh, ánh mắt ngời lên.
Tiếng cổ vũ như muôn ngàn cánh,
Bay quanh trường, chan chứa niềm tin.

Trên đường chạy, gió như đang hát,
Mỗi nhịp chân là mỗi ước mơ.
Bạn về đích giữa bao tiếng hô,
Mồ hôi rơi mà lòng rục rỡ.

Trên sân bóng, trái lăn từng nhịp,
Mỗi đường chuyền đều chứa niềm say.
Thua hay thắng, đâu còn quan trọng,
Vì ta cùng cháy hết hôm nay!

Bên khán đài, thầy cô ánh mắt,
Dõi theo trò, ánh sáng dịu êm.
Một nụ cười thay cho nghìn tiếng,
“Tự hào thay! Con giỏi lắm thêm!”

Giờ trao giải, khúc nhạc vang lên,
Những tấm lòng như ánh sao rơi.
Giọt mồ hôi hóa thành giọt ngọc,
Long lanh trên áo trắng học trò ơi.

Mai xa trường, lòng em vẫn nhớ,
Hội Phù Đồng, tuổi trẻ rục rồ hồng.
Tiếng trống ấy, nắng vàng năm ấy,
Theo ta hoài, suốt cả đời không!

Thảo Huyền – 8A1

Bấm vào
để nghe
nhạc

NGƯỜI GIÁO VIÊN KHƠI GỢI CHO EM NIỀM YÊU THÍCH MÔN TIẾNG ANH

Trong ngôi trường Phổ thông Duy Tân thân thương, mỗi thầy cô đều để lại trong em những ấn tượng riêng. Nhưng người khiến em yêu quý và ngưỡng mộ nhất chính là cô Huyền – giáo viên dạy môn Tiếng Anh của em.

Cô Huyền có dáng người cao ráo, khoảng một mét sáu lăm, bước đi nhẹ nhàng nhưng đầy tự tin. Khuôn mặt cô sáng bừng, sống mũi cao, đôi mắt lúc nào cũng ánh lên vẻ thông minh và gần gũi. Cô thường mặc váy đen kết hợp với áo trắng, đơn giản mà tinh tế. Tuy trang phục không cầu kỳ, nhưng cách cô phối đồ rất phong cách, toát lên vẻ hiện đại và trẻ trung. Mỗi khi cô bước vào lớp, chúng em như cảm nhận được nguồn năng lượng tích cực lan tỏa – vừa dịu dàng vừa tràn đầy sức sống.

Cô Huyền là một trong những giáo viên dạy tiếng Anh giỏi nhất trường. Giọng nói của cô trong và chuẩn, phát âm rõ ràng, tự nhiên. Mỗi khi cô trò chuyện với giáo viên nước ngoài trong trường, em đều thầm ngưỡng mộ sự tự tin và lưu loát của cô. Trong giờ học, cô thường xen lẫn giữa giảng bài và trò chơi để giúp chúng em ghi nhớ từ vựng dễ dàng hơn. Những tiết học của cô không hề khô khan mà luôn sôi nổi, vui vẻ và bổ ích. Nhờ cô, chúng em dần yêu thích môn Tiếng Anh, biết cách giao tiếp và mạnh dạn thể hiện bản thân.

Không chỉ giỏi chuyên môn, cô Huyền còn rất đa tài. Cô có năng khiếu hát và nhảy; mỗi khi trường có hoạt động ngoại khóa hay văn nghệ, cô đều là người góp phần khuấy động không khí. Giọng hát trong trẻo, điệu nhảy mềm mại và phong cách tự tin của cô khiến ai cũng phải trầm trồ. Nhìn cô biểu diễn, em thấy cô như một ngọn lửa lan tỏa niềm vui đến mọi người.

Với vai trò là giáo viên chủ nhiệm, cô Huyền luôn dành nhiều tình yêu thương và sự quan tâm cho lớp.

Cô hiểu rõ từng bạn học sinh, từ tính cách đến hoàn cảnh. Khi chúng em gặp khó khăn trong học tập hay cuộc sống, cô luôn là người lắng nghe và động viên. Có lần trong lớp em xảy ra hiểu lầm nhỏ, cô không la mắng mà nhẹ nhàng khuyên nhủ, giúp chúng em hiểu nhau hơn và đoàn kết lại. Chính sự tâm lý và gần gũi ấy khiến chúng em luôn cảm thấy được yêu thương và tôn trọng.

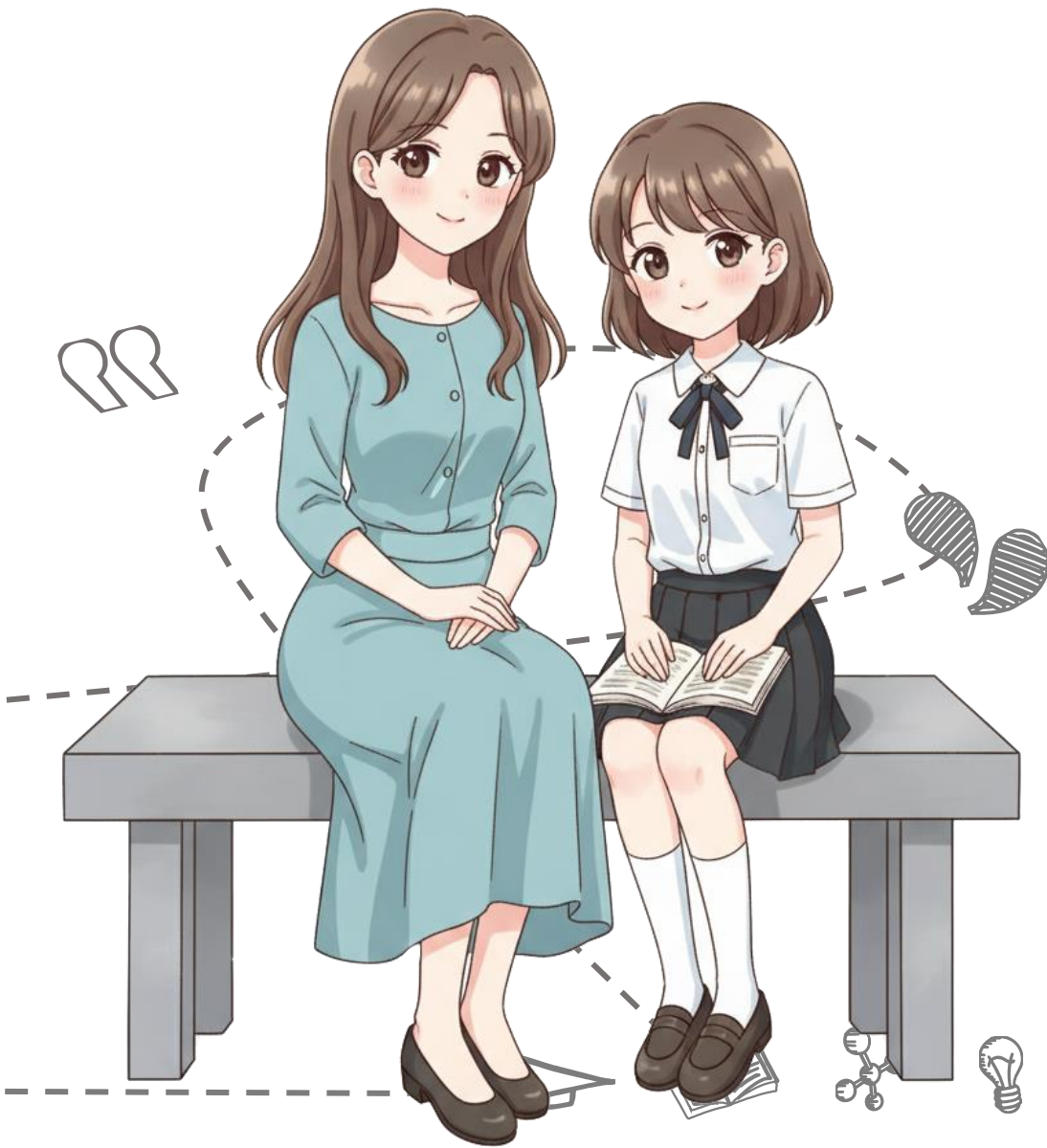
NGƯỜI GIÁO VIÊN KHƠI GỢI CHO EM NIỀM YÊU THÍCH MÔN TIẾNG ANH

Em còn nhớ mãi hình ảnh cô Huyền đứng trên bục giảng, ánh nắng buổi sớm chiều qua ô cửa sổ làm mái tóc cô ánh lên màu nâu nhẹ. Cô vừa giảng bài, vừa mỉm cười, giọng nói dịu dàng mà truyền cảm. Mỗi lời cô nói như gieo thêm trong em niềm tin và tình yêu đối với việc học. Nhờ có cô, em không còn sợ môn Tiếng Anh như trước, mà coi đó là một chìa khóa mở ra thế giới mới.

Đối với em, cô Huyền không chỉ là người dạy kiến thức, mà còn là người truyền cảm hứng sống tích cực. Cô dạy em biết tự tin, biết nỗ lực và biết yêu thương người khác. Dù sau này có đi xa, em vẫn sẽ luôn nhớ về hình ảnh cô Huyền – người cô giáo trẻ trung, phong cách, tài năng và tận tụy, đã dành cả trái tim cho học trò thân yêu của mình.

Ngọc Hân – 8A2

CÔ SƯƠNG NGƯỜI CÔ EM YÊU MẾN !

Trong quãng đời học sinh, có những thầy cô không trực tiếp giảng dạy chúng em, nhưng lại để lại trong lòng thật nhiều tình cảm và sự kính trọng. Với em, người cô đặc biệt ấy chính là cô Thu Sương, cô phụ trách mà em luôn yêu quý. Cô đã gắn bó với chúng em từ những năm đầu cấp Trung học cơ sở và đến nay khi em lên lớp 8 tuy cô đã chuyển sang phụ trách cấp Tiểu học nhưng hình ảnh dịu dàng, tận tâm của cô vẫn luôn in đậm trong trái tim em.

Cô Sương có dáng người nhỏ nhắn, nhanh nhẹn và tràn đầy năng lượng. Mái tóc ngắn xoăn tít như sợi mì tôm khiến cô trông lúc nào cũng trẻ trung và gần gũi. Khuôn mặt cô tròn, phúc hậu, đôi mắt luôn ánh lên vẻ dịu dàng, ấm áp. Giọng cô trầm, truyền cảm, thân thương như nắng sớm. Giọng nói của cô nhẹ nhàng, đôi khi nghiêm túc để mỗi lời nhắc của cô đều khiến chúng em ghi nhớ. Dù bận rộn, cô vẫn giữ gương mặt tươi tắn cùng nụ cười trên môi.

Cô Sương là người rất tận tâm trong công việc. Cô luôn quan tâm đến từng lớp, từng học sinh dù là chuyện nhỏ nhất. Khi còn phụ trách cấp Trung học cơ sở, cô luôn đi kiểm tra nề nếp đầu giờ, dặn dò chúng em giữ vệ sinh trường lớp, cư xử lễ phép và học tập chăm chỉ. Đến khi chuyển sang phụ trách cấp Tiểu học, cô vẫn thi thoảng quay lại thăm chúng em, hỏi han, động viên và nhắc nhở như ngày nào.

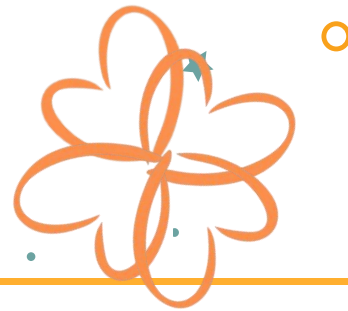
Em nhớ nhất là lần được tham gia kỳ thi toán AMO, cô Sương cùng cô Giang là hai cô phụ trách đi cùng chúng em. Hôm đó, trời còn sớm mà cô đã có mặt để điểm danh, dặn dò từng bạn mang đủ đồ dùng, áo

khoác và thẻ dự thi. Trên đường đi cô vừa trò chuyện, vừa quan tâm xem ai bị say xe hay mệt. Khi đến nơi, cô lại chuẩn bị nước uống, nhắc chúng em bình tĩnh, tự tin làm bài. Cả ngày hôm ấy, cô đã lại không ngơi nghỉ, lo cho từng học sinh một cách cẩn thận như người mẹ chăm con. Chính sự tận tâm và dịu dàng của cô đã giúp chúng em cảm thấy yên tâm và cố gắng hết mình trong kỳ thi ấy.

Cô Sương không chỉ là một cô phụ trách nghiêm túc mà còn là người luôn đem lại cảm xúc ấm áp cho học sinh. Dù công việc vất vả, cô vẫn luôn giữ nụ cười tươi mới và dành tình thương cho mọi học sinh như nhau. Em thật may mắn khi được học sinh trong ngôi trường có cô Sương, người cô luôn hết lòng vì học sinh.

CÔ SƯƠNG NGƯỜI CÔ EM YÊU MẾN!

Mai này dù em có lớn khôn, có đi xa em vẫn sẽ nhớ mãi hình ảnh cô Sương, người cô hiền hậu, những mang trong mình trái tim to lớn, luôn yêu thương và tận tụy với học trò. Với em, cô không chỉ là một người phụ trách mà còn là tấm gương sáng để em học tập, rèn luyện, sống tốt hơn mỗi ngày. Em mong rằng dù ở nơi nào cô vẫn luôn giữ nụ cười rạng rỡ, tiếp tục mang tình yêu thương của mình đến với bao thế hệ học sinh sau này. Cô chính là ngọn lửa ấm thắm sưởi ấm biết bao trái tim học trò, trong đó có em. Cô Sương hiền hậu, ai cũng yêu mến.

Bích An – 8A3

TRƯỜNG TÔI

Trường tôi học – Duy Tân thân yêu,
Bao năm gắn bó đã nhiều sớm trưa.
Thầy cô dạy dỗ em thừa,
Cho em tri thức, cho vừa giấc mơ.

Sân trường rợp bóng hàng me,
Tiếng trống vang vọng trưa hè ngân xa.
Bạn bè cùng bước vào ra,
Cười vui dưới nắng chan hòa tháng năm.

Thầy cô ân cần dịu dàng,
Như cha như mẹ lo toan từng ngày.
Dạy em đạo lý dựng xây,
Cho em khôn lớn, hăng say học hành.

Duy Tân – ngôi trường tươi xanh,
Nơi em gửi gắm ngọn ngành ước mơ.
Dẫu mai rời bước xa bờ,
Tình thầy, tình bạn vẫn chờ trong tim.

Thiên Phú – 8A3

NHỮNG ĐIỀU KHÔNG KHÉP LẠI

Chiều nay, sân trường rụng thêm vài chiếc lá. Tiếng chổi khẽ quét qua thêm gạch, nghe như ai đó đang gom lại những mảnh ký ức. Tháng 11, mùa của tri ân về thật nhẹ, không báo trước, chỉ bằng một thoáng hương phấn bảng còn vương trong gió.

Em vẫn là học sinh — áo trắng, cặp sách, giấc mơ còn non. Mỗi sáng đến lớp, em thấy thầy cô đã ở đó, lặng lẽ như mặt trời lên. Thầy giảng chậm rãi, cô cười hiền, những điều bình thường ấy bỗng trở nên quý lạ. Có lúc em lơ đãng, có lúc thấy mệt mỏi, nhưng chỉ cần nhìn lên bục giảng, mọi điều lại trở nên yên ổn.

Thầy cô giống như những người làm vườn cần mẫn, trồng từng hạt chữ, tưới bằng kiên nhẫn, bón bằng yêu thương. Chúng em, những mầm non vụng dại, lớn lên trong từng giờ giảng, từng lời nhắc nhở, từng ánh mắt dịu dàng. Có khi lười biếng, có khi làm thầy cô buồn, mà vẫn luôn được tha thứ bằng một nụ cười hiền.

Mỗi mùa 20/11 đến, sân trường rợp sắc hoa, nhưng giữa bao màu rực rỡ, em lại thấy lòng mình yên. Vì nơi đây, mọi kỷ niệm đều đang thở — trong tiếng ve của ký ức, trong bụi phấn lặng lẽ bám lên tay áo, trong tấm bảng đen chưa bao giờ thôi sáng. Nếu có thể, em chỉ muốn nói một điều giản dị: Cảm ơn thầy cô đã tin vào học trò, ngay cả khi chúng em chưa tin vào chính mình.

Mai này, khi bước ra khỏi cánh cổng ấy, có lẽ em sẽ quên nhiều điều như công thức, bài giảng, thậm chí cả chỗ ngồi cuối lớp nhưng sẽ không bao giờ quên cảm giác ấm áp khi nghe tiếng thầy cô gọi tên mình giữa buổi sáng đầu thu.

Chiều dần xuống, nắng rút khỏi ô cửa sổ, để lại trên bảng những vệt sáng mờ như vết phấn chưa kịp xóa. Ở cuối dãy hành lang, tiếng giày của ai đó vẫn vang lên, nhẹ mà dài. Em biết, có những điều không bao giờ khép lại như một tiết học chưa kịp tan, như lòng biết ơn vẫn đang ở lại... trường em.

Bảo Châu – 8A3

Bấm vào
để nghe
nhạc

Trường Phổ thông Duy Tân, ngày 20 tháng 11 năm 2025

Kính gửi: Các thầy cô và toàn thể cán bộ, nhân viên trường Phổ thông Duy Tân

Nhân ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, em viết bức thư nhỏ này để gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến tất cả thầy cô – những người đã dạy dỗ, yêu thương và dìu dắt chúng em suốt thời gian qua.

Trước hết, em muốn gửi lời biết ơn đến các cô chú lao công và các chú bảo vệ của trường. Mỗi sáng đến lớp, sân trường luôn sạch sẽ, gọn gàng là nhờ công sức thầm lặng của các cô chú. Cảm ơn các chú bảo vệ đã canh giữ cho chúng em được học hành an toàn, giữ xe, trông cổng, và luôn thân thiện mỗi khi chúng em chào hỏi.

Em cũng xin cảm ơn các thầy cô giáo đã dành cho chúng em những bài học thật hay và ý nghĩa. Cảm ơn thầy Huy, cô Chinh đã giúp chúng em rèn luyện sức khỏe, tinh thần kỷ luật và dạy những kỹ năng sinh tồn thú vị.

Cảm ơn cô Thuy và thầy Hải, thầy Dân, cô Lành đã khiến môn Toán trở nên vui hơn qua những bài giảng sinh động và những câu chuyện thầy cô kể.

Em biết ơn cô Trang – người đã dạy cho chúng em hiểu về môn Lịch sử, một thời hào hùng của dân tộc, giúp chúng em thêm yêu đất nước mình; và cô Thảo – người đã dẫn dắt chúng em khám phá những điều kỳ thú của môn Địa lý, giúp chúng em hiểu biết hơn về thế giới rộng lớn ngoài kia.

Năm cô dạy Khoa học Tự nhiên – cô Khánh, cô Duệ và cô Hiền, cô Hận, cô Hoàng – cũng là những người mà em luôn ghi nhớ. Cô Khánh dạy Hóa học thật thú vị, giúp em thấy được khoa học gần gũi và diệu kỳ thế nào.

Cô Hiền dạy về cơ thể người, giúp chúng em biết cách chăm sóc sức khỏe. Còn cô Duệ, cô Hận thì giúp em hiểu được những hiện tượng tự nhiên xung quanh, và dạy cách đọc bản vẽ, thiết kế – những điều rất thực tế mà trước đây em chưa từng biết.

Em cũng rất biết ơn cô Quyên, cô Nhiên người luôn dạy chúng em làm người tốt, sống biết yêu thương và giúp đỡ người khác.

Cảm ơn thầy Út và cô Loan đã dạy cho chúng em Tin học – nhờ hai thầy cô, giờ ai trong lớp em cũng biết làm PowerPoint, Excel, và sử dụng máy tính thành thạo hơn.

Trường Phổ thông Duy Tân, ngày 20 tháng 11 năm 2025

Ở ngôi trường Duy Tân, chúng em được phát huy môn tiếng Anh rất nhiều, em luôn nhớ công lao của giáo viên nước ngoài và cô Hằng, cô Huyền, các cô dạy môn tiếng Anh.

Đặc biệt, em muốn dành những lời yêu thương nhất cho cô Diễm – giáo viên Ngữ văn và cũng là cô chủ nhiệm lớp 8A4 của chúng em. Cô không chỉ dạy chúng em học chữ mà còn dạy cách làm người. Cô giúp em nhận ra niềm yêu thích của mình với môn Văn, biết cảm nhận cái hay, cái đẹp của cuộc sống qua từng bài thơ, trang văn. Với chúng em, cô giống như một người mẹ hiền, luôn quan tâm, bao dung, và kiên nhẫn chỉ bảo từng chút một.

Cuối cùng, em xin cảm ơn Ban Giám hiệu nhà trường đã tạo nên một môi trường học tập thật tốt, thật đẹp, nơi chúng em được học, được chơi, được trưởng thành mỗi ngày.

Nhân ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, em xin kính chúc các thầy cô và toàn thể cán bộ, nhân viên trường luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và tràn đầy nhiệt huyết, để tiếp tục chắp cánh ước mơ cho bao thế hệ học trò sau này.

Em xin chân thành cảm ơn!

Thiên Bảo – 8A4

Ngày tựu trường hôm ấy, tôi thức dậy từ rất sớm. Trái tim cứ rộn ràng như chú chim non sắp được tung cánh bay vào bầu trời mới. Vừa háo hức, vừa xen lẫn chút lo lắng, tôi tự hỏi: “Không biết hôm nay mình sẽ gặp những ai? Liệu có tìm được những người bạn thân thiết không?” Con đường đến trường hôm ấy như ngắn lại, hàng cây ven đường cũng khẽ nghiêng mình chào đón lũ học trò nhỏ.

Cánh cổng trường mở ra, mọi thứ hiện lên thật rực rỡ. Sân trường như một bức tranh tràn ngập sắc màu. Hàng cây xanh đứng đưa trong gió, những tia nắng sớm nhảy nhót trên mái ngói đỏ tươi. Tiếng cười nói ríu rít của các bạn học sinh vang lên như đàn chim nhỏ hót mừng bình minh. Điều khiến tôi xúc động nhất là khi bước vào lớp, tôi nhìn thấy cô Diễm – cô giáo chủ nhiệm lớp 8A4 trong năm học này – đang ân cần sửa lại từng dây bàn và xếp gọn từng quyển vở trên bàn. Ánh mắt cô hiền hậu, nụ cười tươi như nắng mai khiến bao lo lắng trong tôi tan biến. Lớp học bỗng trở nên ấm áp như một ngôi nhà nhỏ.

Một lát sau, khi cô Diễm nhẹ nhàng giới thiệu, tôi chăm chú lắng nghe. Giọng nói của cô dịu dàng như dòng suối mát chảy qua rừng cây, vừa gần gũi vừa triu mến. Cô nói rằng lớp học này sẽ là ngôi nhà thứ hai của tất cả chúng tôi – nơi có niềm vui, có tiếng cười và có cả những ước mơ đang lớn dần từng ngày. Lời cô như luồng gió nhẹ thổi tan đi nỗi hồi hộp, chỉ còn lại trong tôi sự tin yêu và háo hức.

Niềm vui càng lớn hơn khi tôi chợt nhận ra một gương mặt quen thuộc – người bạn mà tôi đã từng gặp trong phòng thi trước đó. Chúng tôi mừng rỡ chào nhau, rồi say sưa trò chuyện chẳng dứt. Tiếng cười vang lên giòn tan như những nốt nhạc đầu tiên của bản hòa tấu mùa tựu trường.

Nhìn quanh lớp, tôi thấy những khuôn mặt thân thiện, có bạn rụt rè, có bạn lại hoạt bát, tinh nghịch. Ai cũng mang trong tim niềm háo hức của ngày đầu tiên tựu trường. Tôi vẫn nhớ mãi cảm giác ấy – vừa lo lắng, vừa hân hoan, nhưng trên hết là niềm hy vọng về một năm học mới với bao điều tươi đẹp đang chờ đón.

Khi buổi sinh hoạt đầu tiên kết thúc, tôi khẽ nhìn ra sân trường. Ánh nắng vàng dịu phủ lên tà áo dài màu hồng của cô Diễm, khiến hình ảnh ấy càng trở nên thân thương, gần gũi. Tiếng chuông trường reo lên như lời hứa hẹn của một hành trình mới. Tôi hiểu rằng – ngôi trường, thầy cô và bạn bè chính là mái nhà thứ hai, là nơi chở che, dạy dỗ và nâng bước tôi trưởng thành.

Ngày đầu đến trường đã để lại trong tôi những cảm xúc thật khó quên, đó là niềm vui trong trẻo, là sự ấm áp của tình thầy trò, và là hy vọng về một tương lai rạng rỡ. Tôi tin rằng, những kỷ niệm hôm nay sẽ mãi là ngọn lửa nhỏ sưởi ấm trái tim tôi suốt những năm tháng học trò.

CHÀO NGÀY MỚI

CHÀO TRƯỜNG MỚI

Ngày đầu tiên bước vào cánh cổng của mái trường Duy Tân, tôi cảm thấy choáng ngợp bởi bầu không khí nhộn nhịp của ngày khai trường.

Những bước chân đầu tiên của tôi vừa nhẹ tựa lông hồng, vừa nặng hơn cả đá. Tôi biết rằng, sau khi bước qua cánh cổng ấy là một con đường mới — con đường dẫn đến một tương lai rực rỡ đang chờ tôi ở phía trước.

Mỗi lần nghĩ lại, tôi vẫn cảm nhận rõ ràng cảm xúc bồi hồi, xen lẫn chút lo lắng hỗn độn của ngày hôm ấy — một cảm giác bồn chồn mà tôi chẳng thể lý giải. Hình như tôi đã từng nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ làm quen được với mái trường mới này.

Khi tôi bước chân vào lớp học ngày đầu tiên, tôi thấy mọi thứ thật lạ lẫm. Tôi không quen biết ai, cũng chưa có người bạn nào. Tôi nghĩ rằng sẽ mất rất lâu để có thể làm quen với những người bạn mới. Nhưng mọi chuyện không như tôi tưởng. Những người bạn mới của tôi rất thân thiện. Chỉ sau buổi chào cờ đầu tiên của năm học, tôi đã có người bạn đầu tiên của mình.

Bạn ấy là một cô gái tốt bụng và hòa đồng. Bạn đưa tôi đi tham quan khắp trường, giúp tôi làm quen và kết bạn với nhiều người khác. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có một người bạn tuyệt vời đến thế.

Trước đây, tôi từng là một học sinh bị cô lập ở ngôi trường cũ. Nỗi sợ bị tách biệt như một bóng ma vô hình luôn đeo bám lấy tôi.

Dù tôi có cố gắng đến đâu, cảm giác ấy vẫn là một bóng tối không thể tan biến trong tâm trí. Tôi luôn sợ hãi phải đối mặt với điều đó một lần nữa.

Thế nhưng khi bước vào mái trường Duy Tân này, tôi mới thật sự hiểu được “trường học là ngôi nhà thứ hai” nghĩa là gì. Trong trường, tôi chưa quen biết nhiều thầy cô, nhưng có một người cô mà hình ảnh của cô luôn khắc sâu trong tâm trí tôi — đó chính là cô Lành, cô chủ nhiệm lớp tôi.

CHÀO NGÀY MỚI

CHÀO TRƯỜNG MỚI

Tôi nghe các bạn nói rằng cô là người nghiêm khắc và khó tính. Nhưng khi gặp cô, tôi nhận ra cô không giống như những lời đồn đại ấy. Cô Lành trong ấn tượng đầu tiên của tôi là một người dịu dàng và tốt bụng. Cô mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc váy dài màu đen, mái tóc đen ngang vai luôn được buộc gọn gàng. Dáng người cô nhỏ nhắn, thanh thoát, đôi mắt cô ấm áp và hiền từ. Cô luôn sẵn sàng tha thứ cho những lỗi sai của học sinh, nhẹ nhàng chỉ bảo chúng tôi từng chút một.

Sau một thời gian học tập tại mái trường Duy Tân, tôi dần cảm nhận được nơi đây không chỉ là chỗ học mà còn là một gia đình lớn. Mỗi ngày đến lớp, tôi lại được chào đón bằng những nụ cười thân thiện, những lời hỏi han ấm áp. Tôi không còn cảm thấy cô đơn như trước nữa, vì quanh tôi giờ đây có thầy cô tận tâm, có bạn bè luôn đồng hành và sẻ chia.

Mái trường Duy Tân đã cho tôi hiểu rằng: chỉ cần mở lòng, ta sẽ nhận lại được rất nhiều yêu thương. Tôi biết mình đã thật sự tìm thấy một nơi để gắn bó, để trưởng thành, và để viết nên những kỷ niệm đẹp nhất của tuổi học trò.

“Chào ngày mới, chào trường mới — nơi hành trình mới của tôi bắt đầu!”

Hà Linh – 8A5

NƠI KHỞI NGUỒN CỦA YÊU THƯƠNG

Tháng 11 lại về, mang theo làn gió se lạnh của mùa thu đang dần khép lại. Sân trường tôi rợp nắng vàng, những chùm hoa trước hiên khẽ rung rinh như cũng muốn nói lời chào tháng tri ân – tháng mà lòng mỗi học trò đều hướng về thầy cô thân yêu. Từng chiếc lá khô rơi nhẹ trên sân, gió thoảng qua mang theo mùi phấn trắng, mùi giấy vở, mùi kỷ ức của bao năm tháng học trò

Những ngày này, sân trường lại rộn ràng hơn thường lệ. Từ sáng sớm, chúng tôi đã tất bật chuẩn bị những bó hoa nhỏ, những tấm thiệp viết tay vụng về nhưng chứa đựng biết bao tình cảm. Ai cũng muốn dành tặng cho thầy cô của mình một món quà nho nhỏ, thay cho lời cảm ơn chân thành. Không khí hân hoan ấy khiến lòng tôi bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả — vừa háo hức, vừa bồi hồi.

Thời áo trắng là quãng thời gian thật đẹp. Mỗi sáng đến trường, nghe tiếng chuông trường reo lên, lòng tôi lại rộn ràng như được tiếp thêm năng lượng. Trong từng giờ học, tôi thấy đáng thầy cô vẫn quen thuộc – người thì cặm cụi bên bảng với những nét phấn trắng, người lại nhẹ nhàng đi qua từng bàn để hướng dẫn học trò. Có những ngày mưa, thầy cô vẫn đến lớp sớm, áo còn vương bụi nước, giày ướt sũng nhưng nụ cười thì vẫn hiện hân hân.

Tôi nhớ mãi hình ảnh cô chủ nhiệm – cô Thảo, người dạy môn Địa lí mà tôi yêu quý. Giọng cô nhẹ nhàng, ấm áp, như có thể xoa dịu cả những buổi sáng đầy mệt mỏi. Cô không chỉ dạy chúng tôi những kiến thức về sông, núi, khí hậu mà còn dạy chúng tôi cách nhìn thế giới bằng trái tim và sự sẻ chia. Mỗi khi cô kể chuyện về những vùng đất xa xôi, tôi lại thấy lòng mình như được mở rộng, ước mơ về một ngày được đi xa, được khám phá cũng từ đó mà lớn dần lên.

Có lần, cả lớp làm bài kiểm tra không tốt. Ai cũng im lặng, cúi đầu. Tôi cứ nghĩ cô sẽ giận lắm, nhưng không. Cô chỉ mỉm cười và nói:

“Cô tin lớp mình sẽ làm tốt hơn ở lần sau.”

Chỉ một câu nói giản dị mà khiến tôi thấy ấm lòng vô cùng. Câu nói ấy như một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai, cho tôi thêm niềm tin để cố gắng hơn, để không phụ lòng người cô luôn tin tưởng chúng tôi.

NƠI KHỞI NGUỒN CỦA YÊU THƯƠNG

Những lúc mệt mỏi hay chán nản, chỉ cần nhớ đến ánh mắt dịu dàng của cô, tôi lại thấy mình phải cố gắng hơn nữa. Cô không bao giờ lớn tiếng, cũng chẳng bao giờ than phiền, chỉ luôn lặng lẽ theo dõi từng bước trưởng thành của chúng tôi. Tôi nhớ có những hôm cô ở lại thật muộn để dán lại bảng lớp, sắp xếp bàn ghế gọn gàng, chuẩn bị cho buổi học sáng mai. Mái tóc cô dính bụi phấn, nhưng nụ cười vẫn hiền như gió chiều.

Rồi một ngày, tôi chợt nhận ra mái tóc cô đã không còn mượt như xưa, giọng cô không còn vang to như trước. Mỗi hạt bụi phấn bay lên đều là một phần tuổi xuân của cô đang lặng lẽ trôi đi. Có lẽ, ai cũng sẽ già đi, nhưng với tôi, cô vẫn luôn là người phụ nữ đẹp nhất – đẹp bởi tấm lòng, bởi tình yêu nghề và bởi ánh mắt luôn chứa chan niềm tin nơi học trò.

Tháng 11 lại về, khi ngồi viết những dòng này, lòng tôi bỗng thấy nghèn nghẹn. Tôi muốn nói lời cảm ơn – một lời cảm ơn thật to, gửi đến cô Thảo và tất cả những người thầy, người cô đang lặng lẽ làm công việc giảng dạy. Cảm ơn cô Thảo – người cô chủ nhiệm đã cho em hiểu thế nào là yêu thương, là kiên nhẫn và là niềm tin.

Mai này dù có đi xa, em vẫn nhớ mái trường này – nơi khởi nguồn của những yêu thương, nơi thầy cô đã dạy em không chỉ là kiến thức mà còn là cách làm người. Bởi hơn tất cả, tình yêu thương của thầy cô sẽ mãi là ngọn đèn soi sáng con đường chúng em đi, dù có bao mùa phượng nở, bao năm tháng trôi qua...

Khánh Dương – 9A1

NGƯỜI THÊU DỆT ƯỚC MƠ

Tháng Mười Một lại về, mang theo hương hoa sữa nồng nàn trong gió và những kỷ niệm thân thương của bao thế hệ học trò hướng về Ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11 – ngày để mỗi chúng em bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đến những người đã thầm lặng gieo hạt tri thức và ươm mầm ước mơ trong tâm hồn học sinh.

Thầy cô – những con người có thể làm thay đổi tâm hồn của một đứa trẻ còn non dại, thậm chí là cả một thế hệ mai sau – dù trong tay họ không có thứ vũ khí quyền lực hay sức mạnh to lớn nào. Chỉ biết rằng, khi họ lặng lẽ bước đi, điều họ để lại phía sau không phải là dấu chân, mà là những mầm xanh đang đâm chồi nảy lộc, mang trong mình ước mơ, niềm tin và khát vọng của tuổi trẻ.

Mỗi ngày đến trường, với chúng em, đôi khi chỉ là những ngày bình thường, thậm chí có lúc thấy nhàm chán, tẻ nhạt. Nhưng ít ai biết rằng, đằng sau những tiết học ấy là những đêm dài thầy cô miệt mài bên trang giáo án, cẩn thận nghiên cứu từng bài giảng, trăn trở tìm cách truyền đạt sao cho học trò dễ hiểu và thêm yêu tri thức hơn. Thầy cô cũng giống như những người thợ dệt, cần mẫn và kiên trì luồn từng sợi chỉ thật khéo léo để tấm vải của họ được hoàn mỹ nhất.

Chỉ khác rằng, sợi chỉ của thầy cô không được làm từ nylon hay tơ tằm, mà được dệt nên từ tri thức, từ tấm lòng yêu thương và niềm tin gửi gắm nơi học trò. Có sợi ánh lên vẻ nghiêm khắc, có sợi mang màu giận dỗi, nhưng tất cả đều thấm đẫm bao yêu thương dịu dàng và hy vọng lặng thầm.

Từng lời giảng của thầy, từng cái trách yêu của cô đều là những mũi kim khéo léo đan kết tâm hồn non trẻ, để rồi bức vải tâm hồn ấy dần rực lên sắc màu của ước mơ và niềm tin. Thầy cô không chỉ dạy chúng em những điều trong sách vở, mà còn dạy cách làm người tử tế, biết yêu thương, biết đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã. Thầy cô dạy rằng: “Học để làm người tử tế còn quý hơn học để làm người giỏi giang.”

Nếu cuộc đời em như một tấm vải trắng tinh khôi và trống trải, thì thầy cô chính là người thợ lành nghề, từng ngày dùng sợi chỉ tri thức để điểm lên đó những hoa văn của niềm tin, nghị lực và ước mơ. Nhờ có thầy cô, tấm vải cuộc đời em mới dần hiện lên những sắc màu rực rỡ của tương lai – điều mà trước kia em chưa từng hình dung đến.

NGƯỜI THÊU DỆT ƯỚC MƠ

Mai này, khi em bay xa, khi tấm vải đời mình cuốn theo dòng chảy của thời gian, dù có trải qua bao gian khó, thì vẫn luôn có một sợi chỉ ấm màu ký ức của thầy cô đan xen nơi tim. Có thể em sẽ quên đi những bài học năm xưa, nhưng em sẽ mãi không quên công lao của những người đã dệt nên ước mơ trong tim em bằng những sợi chỉ đầu tiên.

Xin được cúi đầu tri ân thầy cô – những người thợ dệt thầm lặng của bao thế hệ học trò, những người đã dùng cả trái tim để dệt nên tấm vải rực rỡ mang tên

“Tuổi trẻ và ước mơ”.

Trà Mi – 9A2

Bấm vào
để nghe
nhạc

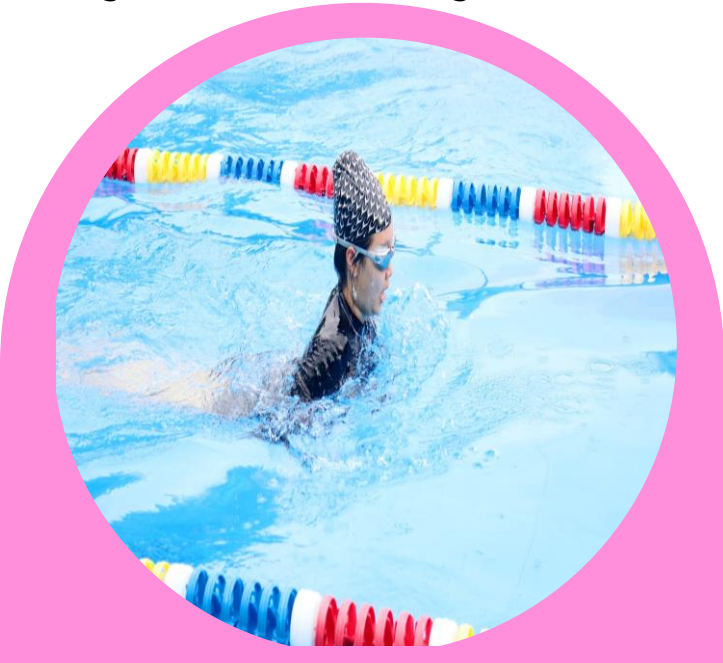

NGƯỜI TRUYỀN CẢM HỨNG

Trong cuộc sống của chúng ta, ai cũng có những kỷ niệm vui buồn khó quên. Với em, một trong những kỷ ức sâu sắc nhất chính là ngày em gặp thầy Nguyễn Chí Phi – người đã làm thay đổi suy nghĩ của em về thể thao và trở thành nguồn cảm hứng giúp em thêm yêu quý bộ môn bơi lội. Dù thời gian có trôi qua bao lâu đi nữa, kỷ niệm ấy vẫn sẽ mãi là một phần tươi đẹp trong tuổi học trò của em dưới mái trường Phổ thông Duy Tân.

Hôm ấy là một buổi chiều bình thường như bao ngày khác. Em đang dùng cơm cùng gia đình thì bất ngờ nhà có khách. Người khách ấy là một người đàn ông cao khoảng 1m75, dáng người rắn rỏi, khỏe mạnh, làn da rám nắng và đôi mắt sáng toát lên vẻ nghiêm nghị nhưng thân thiện. Qua lời giới thiệu của ba mẹ, em biết đó là thầy Nguyễn Chí Phi – giáo viên môn Giáo dục thể chất của Trường Phổ thông Duy Tân, nơi em đang theo học. Thầy nổi tiếng trong trường là người rất đam mê thể thao, đặc biệt giỏi bóng chuyền và bơi lội, là huấn luyện viên dẫn dắt nhiều học sinh đạt thành tích cao trong các giải thi đấu của trường.

Sau vài phút trò chuyện cùng ba mẹ, thầy quay sang nhìn em với nụ cười hiền và hỏi:

– “Em có muốn tập bơi cùng các bạn không?”

Thoáng chốc, em hơi lúng túng vì chưa từng tiếp xúc gần với một thầy giáo thể thao cao lớn như vậy. Nhưng ánh mắt và nụ cười ấm áp của thầy khiến em thấy yên tâm và gần gũi lạ thường. Sau giây phút do dự, em gật đầu đồng ý. Và có lẽ chính quyết định ấy đã mở ra cho em một hành trình thật ý nghĩa.

Những buổi đầu tập bơi thật không dễ dàng. Em vụng về, chân tay lóng ngóng, kỹ thuật chưa chuẩn, đôi khi còn uống phải nước hồ. Nhưng thầy Phi không hề la mắng hay tỏ ra khó chịu. Thầy kiên nhẫn đứng dưới hồ, tận tình hướng dẫn từng động tác, từ cách quạt tay, đạp chân cho đến cách lấy hơi đúng nhịp. Giọng thầy vang đều giữa hồ nước xanh trong:

– “Không sao đâu, em cứ bình tĩnh, ai mới học cũng vậy. Quan trọng là không bỏ cuộc.”

Câu nói ấy đã khắc sâu vào tâm trí em. Dưới ánh nắng vàng của những buổi chiều, thầy vẫn kiên nhẫn đứng dưới hồ suốt hàng giờ, sửa từng động tác nhỏ cho chúng em, động viên những bạn còn sợ nước, vỗ vai khích lệ từng người. Thầy luôn

nói:

– “Bơi lội không chỉ giúp mình khỏe mạnh, mà còn dạy mình biết kiên trì vượt qua nỗi sợ hãi.”

Nhờ sự tận tâm và nghiêm khắc mà cũng đầy bao dung của thầy, em dần tiến bộ hơn từng ngày. Từ một cô bé còn sợ nước, giờ đây em có thể bơi vững vàng, tự tin tham gia vào đội tuyển bơi của trường. Mỗi lần đạt thành tích tốt trong buổi thi nội bộ, ánh mắt tự hào của thầy khiến em thấy ấm lòng vô cùng.

Không chỉ là một huấn luyện viên giỏi, thầy Phi còn là người luôn quan tâm, chăm sóc học sinh như con. Mỗi trưa sau giờ tập, thầy không quên dặn dò:

– “Các em nhớ ăn uống đầy đủ, ngủ trưa sớm để chiều còn có sức tập luyện.”

Thầy luôn để ý xem chúng em có mệt không, có bị cảm lạnh sau khi bơi không, thậm chí nhiều lần thầy còn giúp chúng em lau khô tóc trước khi lên lớp. Những hành động giản dị ấy đã khiến em càng thêm kính trọng và yêu quý thầy.

Trường Phổ thông Duy Tân của em nổi tiếng với phong trào thể thao sôi nổi, đặc biệt là bộ môn bơi lội – nơi đã ươm mầm cho nhiều vận động viên nhí đầy triển vọng. Ở nơi ấy, thầy Phi chính là “linh hồn” của đội tuyển, là người luôn truyền lửa đam mê cho từng học sinh. Thầy dạy chúng em không chỉ bơi giỏi, mà còn biết sống có kỷ luật, đoàn kết và nỗ lực không ngừng để vượt qua giới hạn của bản thân.

Nhìn lại chặng đường đã qua, em cảm thấy may mắn khi được gặp thầy – người đã giúp em khám phá tiềm năng của chính mình, giúp em nhận ra rằng thể thao không chỉ là rèn luyện sức khỏe, mà còn là hành trình để con người trưởng thành hơn. Nhờ thầy, em đã yêu thích môn bơi lội, coi nó như một phần không thể thiếu trong cuộc sống.

Em biết rằng, sau này dù có đi xa, hình ảnh thầy Nguyễn Chí Phi – người thầy cao lớn, khỏe mạnh với nụ cười hiền hậu và tấm lòng tận tụy – vẫn sẽ mãi là “người truyền cảm hứng” trong lòng em. Thầy đã giúp em mạnh mẽ hơn, tự tin hơn, và trên hết, thầy đã dạy em rằng: “Khi ta tin vào bản thân, không gì là không thể.”

HAI CHỮ

THẦY CÔ

“Một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy”

Câu tục ngữ trên đã thể hiện một truyền thống tốt đẹp của dân tộc Việt Nam ta tự bao đời: “Tôn sư trọng đạo”. Đó cũng là lý do mà ngày 20/11 trở thành một ngày ý nghĩa, đặc biệt là với những người giáo viên, những người lái đò thầm lặng, ngày Nhà giáo Việt Nam.

Mỗi năm vào ngày Nhà giáo, lòng tôi luôn dâng trào một nỗi biết ơn sâu sắc với công lao của thầy cô. Nhưng năm nay lại có chút khác, có lẽ vì là năm cuối cấp, là năm cuối cùng mà

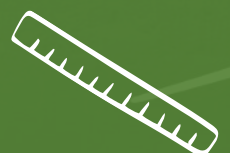
tôi được học cùng những thầy cô giáo luôn hết mực quan tâm, dẫn dắt tôi gần ấy năm, nên bên cạnh lòng biết ơn, tôi còn cảm thấy chút buồn, không rõ. Tôi còn nhớ như in ngày 20/11 của năm đầu tiên tôi bước chân vào cấp hai. Đó là lần đầu tiên lớp tôi phải tự chuẩn bị một tiết mục riêng để tham gia cuộc thi văn nghệ Chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam của trường. Vì là lần đầu tiên nên ai trong lớp tôi cũng lúng túng, loay hoay, không biết phải làm sao

để xây dựng một màn biểu diễn thật hay và ý nghĩa. Lúc ấy chính cô Hận, giáo viên chủ nhiệm lớp tôi năm đó đã giúp chúng tôi chọn nhạc cho phù hợp với chủ đề Nhà giáo, bỏ thời gian để quan sát chúng tôi luyện tập, góp ý và sửa các sai sót của từng đứa chúng tôi. Ngày Nhà giáo năm đó, tuy tiết mục lớp tôi không dành chiến thắng nhưng những nỗ lực mà cả cô trò bỏ ra đã trở thành một kỷ ức đẹp trong tâm trí tôi.

Năm nay, tôi lại được học tiếp với một giáo viên cũng tận tụy với học sinh như cô Hận, đó là thầy Dân. Thầy luôn nói chuyện với chúng tôi bằng sự ôn hòa, vui vẻ. Vì thế mà lớp tôi luôn dành cho thầy một sự yêu quý và lòng kính trọng to lớn.

Lớp 9, khoảng thời gian tươi đẹp, đầy nhiệt huyết của tuổi học trò nhưng đôi khi nó cũng pha trộn một chút ... “nổi loạn”! Đầu năm nay, lớp tôi đã gây ra vài “rắc rối” cho thầy.

Ở thầy, chúng tôi thấy được một phẩm chất cao đẹp của người làm nghề nhà giáo, đó là sự lắng nghe và thấu hiểu. Chính điều đó đã khiến chúng tôi kính trọng, yêu quý thầy hơn.

HAI CHỮ

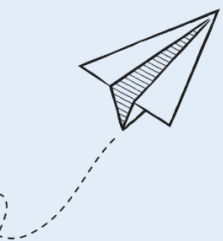
THẦY CÔ

Hàng năm, mỗi mùa hoa phượng nở, mỗi mùa bàng thay lá là một lớp học trò lại ra đi, lớp học trò mới lại đến. Thế nhưng, thầy cô vẫn luôn ở đó, không quản khó khăn, ngày đêm miệt mài đưa từng lớp học trò sang sông cập bến bờ tri thức. Biết bao đêm thức trắng bên trang giáo án, bao ngày miệt mài bên bục giảng. Tôi tự hỏi rằng không biết điều gì đã khiến thầy cô dù bao khó khăn vẫn luôn một lòng với nghề nhà giáo như thế? Có lẽ điều đó chính là ngọn lửa nhiệt huyết, yêu nghề và tình yêu thương dành cho học sinh trong mỗi thầy cô. Nó đã giúp thầy cô mãi giữ vững mái chèo trên dòng sông tri thức, mãi vững tâm với sự nghiệp trồng người. Chính nhờ thầy cô, những con người gieo mầm xanh ấy đã trồng lên biết bao cây xanh để rồi những cây xanh đó từ những chồi non, giờ đã vươn những tán lá to che mát cho đời.

Chúng tôi, những đứa học trò nhỏ sẽ luôn mang trong mình những ký ức tươi đẹp đó, khắc vào tim những lời dạy bảo của thầy cô và bước tiếp trên con đường của riêng mình. Để rồi một ngày nào đó, tôi sẽ quay trở về mái trường này, nói với thầy cô rằng cô học trò nhỏ tình nghịch ngày nào giờ đã khôn lớn, trở thành một người cống hiến hết mình cho đời như lời dạy năm nào của thầy, của cô.

Hồng Hân – 9A3

NHỮNG MẢNH KÝ ỨC DƯỚI MÁI TRƯỜNG **DUY TÂN**

Cứ mỗi độ tháng mười một về, khi những cơn gió mùa đông bắc khẽ ulla đến, tôi lại cảm nhận được cái se lạnh quen thuộc của tiết trời cuối năm. Làn gió ấy không chỉ mang theo hương của mùa đông, mà dường như còn nhắc tôi rằng ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11 đang đến gần — một dịp đặc biệt để những người học trò như tôi bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đến thầy cô, những người cha, người mẹ thứ hai của mình.

Chỉ cần nghĩ đến thôi, lòng tôi lại thấy nôn nao lạ thường. Những mảnh ký ức được cất giữ sâu trong tim bỗng ulla về, như những con sóng nhỏ dào dạt xô vào bờ ký ức tuổi thơ.

“Thầy cô như ngọn hải đăng
Dẫn đường em bước, bao ngàn phong ba
Mênh mông biển học bao la
Thầy cô là ánh trăng ngà giữa đêm.”

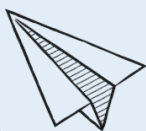
Quả thật, học trò chúng tôi giống như những con thuyền nhỏ giữa đại dương tri thức, còn thầy cô chính là những ngọn hải đăng lặng lẽ, âm thầm soi sáng, dẫn đường để mỗi con thuyền ấy cập bến bình an. Những bài giảng tâm huyết của thầy cô tựa bản nhạc du dương, dìu dắt chúng em đến với thành công. Dẫu ít ai quay đầu nhìn lại, nhưng “ngọn hải đăng” ấy vẫn luôn kiên trì tỏa sáng, dõi theo biết bao thế hệ học trò.

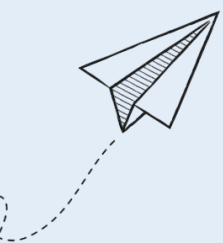
Mỗi khi tháng 11 đến, cùng với gió mùa se lạnh, tôi lại nhớ về công lao to lớn và những kỷ niệm không thể nào quên với thầy cô, những điều khiến trái tim tôi rung động mà không hay biết.

“Ngày đầu tiên đi học
Mẹ dắt tay đến trường
Em vừa đi vừa khóc
Mẹ dỗ dành yêu thương.”

(Nguyễn Ngọc Thiện)

Create
Memories

NHỮNG MẢNH KÝ ỨC DƯỚI MÁI TRƯỜNG **DUY TÂN**

Lời bài hát ấy lại vang lên trong đầu tôi khi thấy các em học sinh lớp Một – những gương mặt non nớt, đứa cười hồn nhiên, đứa lại rưng rưng nước mắt trong ngày đầu tiên đến trường. Hình ảnh ấy khiến tôi bỗng nhìn thấy chính mình của năm nào – cô bé nhỏ nhắn, rụt rè trong bộ đồng phục mới tinh, ngỡ ngàng bước vào lớp Một tại mái trường Phổ thông Duy Tân.

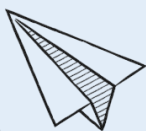
Hồi ấy, tháng tám năm 2017, tôi còn là một cô bé nhút nhát, lần đầu tiên bước vào môi trường học tập mới. Tôi vẫn nhớ mình từng lo lắng, hồi hộp đến nỗi tim đập thành thịch. Trước ngày nhập học, tôi còn hỏi mấy anh chị hàng xóm rằng “đi học có vui không?”, và nhận được câu trả lời “thầy cô nghiêm lắm, dữ lắm!”. Thế là tôi càng thêm lo. Nhưng khi bước chân vào trường, những nụ cười hiền hậu và ánh mắt thân thương của thầy cô đã khiến tôi yên tâm. Thầy cô tận tình hướng dẫn, giúp tôi làm quen bạn mới và hiểu nội quy của trường. Chính sự ân cần ấy đã khiến tôi yêu mái trường Duy Tân ngay từ những ngày đầu tiên.

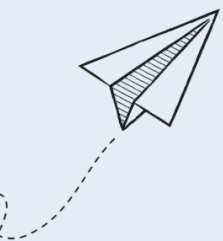
Và rồi, ước mơ ấy thành hiện thực nhanh đến mức tôi chẳng kịp nhận ra. Giờ đây, tôi đã là học sinh cuối cấp Hai. Thời gian quả thật như một cơn gió thoảng qua – nhẹ nhàng nhưng để lại trong lòng tôi những dư âm man mát. Lên cấp Hai, tôi vẫn gắn bó với mái trường Duy Tân thân yêu, chỉ có điều những trò nghịch ngợm ngày nào đã dần ít đi, thay vào đó là những bài kiểm tra, những tiết học căng thẳng hơn. Thế nhưng, chính những giờ học, những áp lực ấy đã rèn cho tôi tính kiên trì và sự trưởng thành. Từng ngày trôi qua, tôi nhận ra thầy cô không chỉ dạy chữ mà còn dạy làm người, dạy cách yêu thương, chia sẻ và nỗ lực.

Từng mảnh ký ức nhỏ nhoi ấy, khi ghép lại, trở thành một bức tranh rực rỡ về tuổi học trò: là những lần hò hét trong Hội khỏe Phù Đổng, là những buổi chơi bóng nước trên sân cỏ, là những tiếng cười giòn tan trong gió. Mỗi khoảnh khắc dù ngắn ngủi hay sâu đậm, đều trở thành những mảnh ký ức quý giá tôi sẽ mang theo mãi.

Create
Memories

NHỮNG MẢNH KÝ ỨC DƯỚI MÁI TRƯỜNG **DUY TÂN**

Nhân dịp 20/11, tôi lại được dịp nhìn lại chặng đường đã qua. Cảm xúc trong tôi dâng trào như những con sóng biển – có niềm vui, có nỗi buồn, có cả những tiếc nuối vì những cơ hội mình từng bỏ lỡ. Nhưng hơn hết, đó là lòng biết ơn chân thành dành cho những “người lái đò thầm lặng” – những thầy cô đã hy sinh thầm lặng, tận tụy dìu dắt học trò qua dòng sông tri thức.

Dẫu thời gian có trôi, mái tóc thầy cô có điểm bạc, thì trong tim tôi, hình ảnh người cha, người mẹ thứ hai ấy vẫn luôn sáng mãi – là ngọn đuốc soi đường, là bến bờ ấm áp mà mỗi khi vấp ngã, chúng tôi lại tìm về.

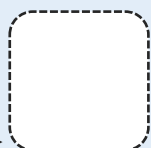
Là một học sinh của trường Duy Tân, tôi vô cùng tự hào khi được học dưới sự dìu dắt của những thầy cô giàu nhiệt huyết, tận tâm và hết lòng vì học sinh. Chính thầy cô đã góp phần tạo nên môi trường học tập năng động, thân thiện và sáng tạo.

Trong tôi, hình ảnh mái trường Duy Tân thân yêu, cùng thầy cô giảng bài say sưa, nụ cười hiền hậu và những kỷ niệm học trò trong trẻo ấy... sẽ mãi là những mảnh ký ức không phai mờ. Tôi xin gửi lời tri ân sâu sắc nhất đến thầy cô – những người đã và đang tận tâm gieo hạt, để chúng em được lớn khôn và bay cao giữa bầu trời tri thức.

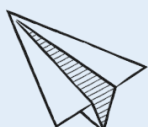
Thục Quyên – 9A3

Bấm vào
để nghe
nhạc

Create
Memories

NGƯỜI GIEO HẠT TRI THỨC

Trong cuộc đời mỗi con người, có lẽ không ai quên được hình ảnh của những người thầy, người cô — những “người lái đò thầm lặng” vẫn ngày ngày đưa bao thế hệ học trò cập bến tri thức. Họ là những người đã gieo những hạt giống đầu tiên của ước mơ, nuôi dưỡng bằng tình yêu thương và kiên nhẫn, để rồi nhìn thấy chúng lớn lên, vươn mình trong nắng sớm cuộc đời. Bởi phía sau sự trưởng thành của mỗi con người luôn có bóng dáng của những người “gieo mầm” cao quý ấy.

Mỗi cấp học mới mở ra như một trang sách mới, một hành trình mới của tuổi học trò. Và với em, khi đặt chân đến mái trường Duy Tân thân yêu, hành trình ấy bắt đầu với thật nhiều cảm xúc vừa ngỡ ngàng, vừa háo hức.

Em vẫn nhớ rõ buổi sáng đầu tiên đến trường: bầu trời trong vắt, ánh nắng thu nhẹ rải khắp sân trường, như cũng muốn đón chào những gương mặt học trò mới. Bước vào tòa nhà khang trang, em thấy bao điều mới mẻ: những hàng cây xanh rì, tiếng nói cười rộn rã, và hơn hết là những gương mặt thầy cô tuy còn lạ lẫm nhưng ánh mắt lại ánh lên sự hiền hậu, bao dung. Thầy cô ân cần hướng dẫn, dắt em đến lớp mới – nơi em sẽ gắn bó trong suốt bốn năm thanh xuân rực rỡ. Khoảnh khắc ấy, em bỗng thấy lòng nhẹ nhõm và ấm áp lạ thường, mọi lo lắng về sự “ngghiêm khắc của giáo viên cấp hai” đều tan biến.

Những tiết học đầu tiên khẽ mở ra như một bản nhạc nhẹ nhàng: tiếng cô giảng trong trẻo, giọng thầy trầm ấm vang vọng giữa không gian tĩnh lặng của kết tinh của sự tận tâm, của những ánh đèn khuya. Để rồi, từ những trong tâm hồn mỗi học sinh.

vọng giữa không gian tĩnh lặng của lớp học. Từng bài học, từng trang vở đều là đêm thầy cô miệt mài bên giáo án dưới dòng chữ ấy trí thức nảy mầm, lớn dậy

NGƯỜI GIEO HẠT TRI THỨC

Nếu như ở cấp Tiểu học, chúng em vẫn còn hồn nhiên, vô tư “chơi nhiều hơn học”, thì khi bước vào cấp Trung học cơ sở, chúng em đã bắt đầu học cách tự lập, học cách cố gắng. Thầy cô không chỉ là người dạy chữ mà còn là người truyền cảm hứng, khơi dậy trong chúng em tinh thần học tập và lòng ham hiểu biết. Ở Duy Tân, thầy cô luôn dạy chúng em rằng: “Học hết mình và chơi cũng hết mình.” Vì thế, dù trong học tập hay trong các hoạt động thể thao, ngoại khóa, chúng em luôn nỗ lực, cháy hết mình để lưu lại những kỷ niệm đáng nhớ nhất của thời áo trắng.

Có những lúc, đứng ở hành lang lớp học, em bắt gặp hình ảnh cô giáo chủ nhiệm lặng lẽ dõi theo lũ học trò nhỏ đang nô đùa ngoài sân. Em chợt nhận ra đằng sau nụ cười hiền ấy là biết bao hy sinh thầm lặng, là những đêm khuya trăn trở vì học trò. Làm thầy, làm cô — đó không chỉ là một nghề, mà là một sứ mệnh thiêng liêng: gieo ánh sáng vào những tâm hồn non trẻ, để rồi âm thầm nhìn chúng tỏa sáng.

Nhờ có những người thầy, người cô tận tụy ấy, chúng em – những “vị khách qua sông” – mới có thể vững vàng chèo lái con thuyền của riêng mình, mang theo hành trang là tri thức, là tình thương, để bước tiếp trên hành trình dài của cuộc sống.

Mái trường Duy Tân đối với em không chỉ là nơi dạy dỗ, mà còn là mái nhà thứ hai – nơi em được yêu thương, được trưởng thành và được sống trọn vẹn với tuổi học trò. Ở nơi đây, em học được không chỉ những con số, những con chữ, mà còn học cách sống nhân ái, biết sẻ chia, biết trân trọng những điều bình dị quanh mình.

Nhân Ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, em xin được gửi đến các thầy cô kính yêu lời tri ân sâu sắc nhất. Chúc thầy cô luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và mãi giữ ngọn lửa yêu nghề trong tim, để tiếp tục soi sáng và dẫn đường cho những thế hệ học trò Duy Tân hôm nay và mai sau.

Bảo Ngọc- 9A3

Bấm vào
để nghe
nhạc

LÁ THƯ TRI ÂN GỬI THẦY DÂN

Trường Phổ thông Duy Tân, ngày 20 tháng 11 năm 2025

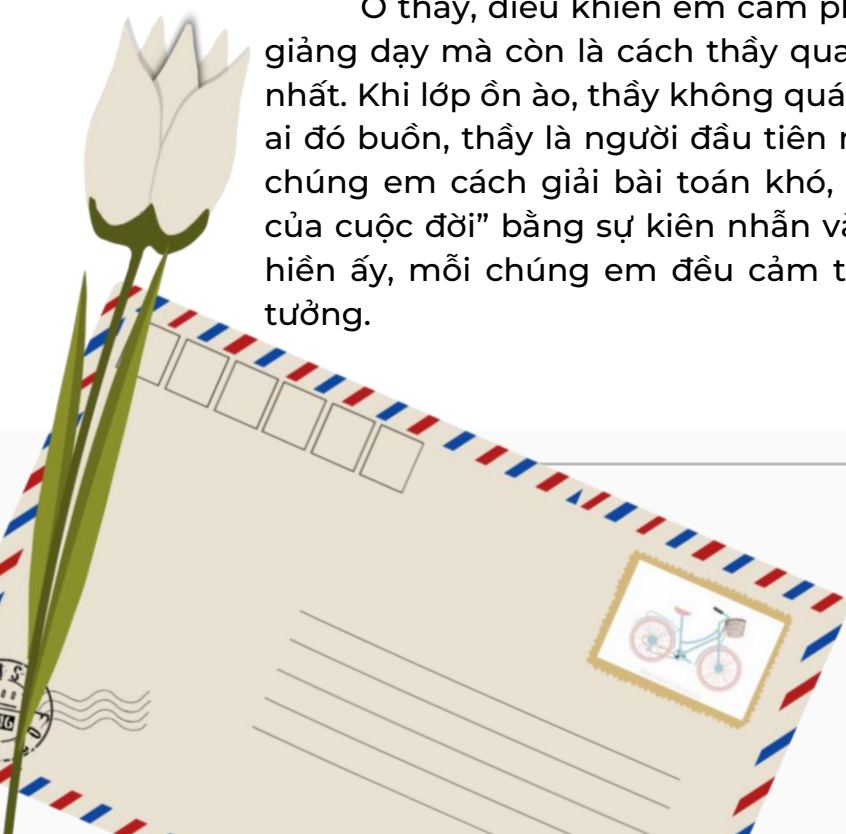
Kính gửi thầy Dân – người thầy chủ nhiệm kính mến của chúng em!

Tháng 11 lại về, mang theo làn gió se lạnh đầu mùa và những đóa hoa tươi thắm nở rộ khắp sân trường Duy Tân. Trong không khí rộn ràng ấy, lòng em lại trào dâng bao cảm xúc khó tả – vừa háo hức, vừa bồi hồi, vừa xen lẫn niềm biết ơn sâu sắc gửi đến thầy, người đã đồng hành cùng chúng em trong suốt quãng thời gian cuối cấp đầy ý nghĩa này.

Em vẫn nhớ những ngày đầu tiên bước vào lớp 9 – tâm trạng lo lắng, vừa sợ phải học Toán nâng cao, vừa không biết thầy chủ nhiệm mới sẽ nghiêm khắc đến đâu. Nhưng rồi mọi lo lắng nhanh chóng tan biến khi em gặp thầy Dân. Cứ tưởng rằng một thầy giáo dạy Toán sẽ “rắn rỏi” và khô khan lắm, thế mà không – thầy lại luôn nhẹ nhàng, mềm mại trong cách ứng xử, xử lý mọi tình huống của lớp bằng cả lý trí sáng suốt và trái tim ấm áp. Chính điều đó khiến chúng em vừa kính nể vừa gần gũi, xem thầy như người anh lớn đáng tin cậy.

Không chỉ giỏi chuyên môn, thầy Dân còn là “tay chơi thể thao” cừ khôi của trường. Mỗi khi sân trường sôi động với tiếng hò reo, dáng thầy trong bộ đồ thể thao năng động lại khiến bọn em thấy phấn khích lạ thường mặc dù người thầy gây gây nhưng khí chất ngời ngời. Thầy không chỉ chơi giỏi mà còn có chiến thuật “cao siêu” đến bất ngờ. Trong Hội khỏe Phù Đổng vừa qua, thầy là “huấn luyện viên” thực thụ của lớp em – người sắp xếp đội hình hợp lý, đọc tình huống nhanh như chớp và luôn động viên học sinh bằng nụ cười đầy tự tin. Nhờ chiến thuật của thầy, lớp em đã xuất sắc giành chức vô địch bóng đá – niềm tự hào lớn nhất của tập thể 9...! Khoảnh khắc thầy giơ cao tay ăn mừng, ánh mắt thầy ánh lên niềm vui, còn chúng em chỉ biết reo hò thật to: “Cảm ơn thầy Dân – chiến lược gia của lớp mình!”

Ở thầy, điều khiến em cảm phục nhất không chỉ là sự tận tụy trong giảng dạy mà còn là cách thầy quan tâm học sinh bằng những điều nhỏ nhất. Khi lớp ồn ào, thầy không quát mắng mà chỉ mỉm cười nhắc nhở; khi ai đó buồn, thầy là người đầu tiên nhận ra và lắng lẽ động viên. Thầy dạy chúng em cách giải bài toán khó, nhưng còn dạy cả cách giải “bài toán của cuộc đời” bằng sự kiên nhẫn và bao dung. Dưới ánh mắt nghiêm mà hiền ấy, mỗi chúng em đều cảm thấy mình được thấu hiểu và được tin tưởng.

LÁ THƯ TRI ÂN GỬI THẦY DÂN

Thầy ơi, năm học này là năm cuối cùng chúng em được ở bên thầy dưới mái trường Duy Tân thân thương. Nghĩ đến ngày chia tay, trong lòng em vừa vui vừa buồn. Vui vì mình đã lớn hơn, chín chắn hơn; buồn vì biết rằng sẽ nhớ lắm hình bóng người thầy tận tụy, người đã dõi theo từng bước tiến của chúng em bằng cả trái tim.

Nhân dịp Ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, em xin gửi đến thầy Dân lời cảm ơn chân thành và sâu sắc nhất. Cảm ơn thầy đã luôn tin tưởng, yêu thương và hết lòng vì học trò. Cảm ơn thầy đã rộng lòng cho những chú chim non đang tập tành tung cánh bay như chúng em. Em chúc thầy và các thầy cô trường mình luôn mạnh khỏe, hạnh phúc, giữ mãi ngọn lửa nhiệt huyết với nghề – để tiếp tục dẫn dắt thêm nhiều thế hệ học sinh Duy Tân bay cao, bay xa trên con đường tri thức.

Với riêng em, thầy Dân mãi là ngọn hải đăng giữa biển trời Duy Tân, soi sáng con đường em đi, để em vững vàng tiến bước với niềm tin và lòng biết ơn vô hạn.

Em xin chân thành tri ân!

Học sinh của thầy,
Hoàng Ngân – 9A3

NGƯỜI THẮP LỬA

UY NGHIÊM

*“Một đời người, một dòng sông
Mấy ai làm kẻ đứng trông bến bờ
Muốn qua sông phải lụy đò
Đường đời muôn bước cậy nhờ người đưa”*

Thật vậy đó, nếu như, mỗi năm học qua đi là một chuyến đò, học trò là những người khách qua sông, thì thầy cô chính là người lái đò thầm lặng chèo lái con đò ấy đến với bến bờ tri thức. Lời thầy, lời cô nói là dòng suối chảy róc rách, bến bờ thầy đưa tới là cái đích tốt đẹp nhất. Những chuyến đò lặng lẽ qua sông có mấy ai quay trở lại. Nhưng thầy cô vẫn kiên trì, miệt mài chờ đợi những lượt khách tiếp theo. Không người thấy nào bắt ta phải hiểu những công lao vĩ đại ấy, tự khắc thời gian sẽ trả lời cho tất cả. Hằng năm, Tháng Mười một, ta cảm nhận hàng trăm cái gió rét buốt thổi về. Tháng 11 là lúc mà gió mùa Đông Bắc từ vùng Trung Á và Siberia của Nga thổi về xích đạo, đi ngang qua nước ta. Tháng 11, kì lạ thay, ở trường Phổ thông Duy Tân, cái lạnh ấy dường như không còn, bởi con người ta lúc ấy được đắp lên một cái chăn mang đầy hơi ấm của các thầy, các cô trường. Hơi ấm đó ngày càng hừng hực vì khi bánh xe của thời gian cứ trôi thì một ngày 20 nào đó lại đến gần. Một ngày mà năm nào ta cũng dùng để tri ân những người cha, người mẹ hiền thứ hai của chúng ta bằng những cảm nghĩ sâu sắc, bằng những món quà chan chứa đầy tình yêu thương. Ngày 20/11, lễ kỷ niệm ngày Nhà giáo Việt Nam, tại ngôi trường này, tôi đã trải qua biết bao nhiêu ngày 20 như vậy, cũng từng ấy thầy cô, cũng từng ấy người lái đò đó; nhưng có lẽ tôi đã dành cho thời gian không đủ sự trân trọng, để rồi nó trôi qua nhưng có biết bao thứ tôi chưa nói hết. Nay, ngẫm lại những ngày thứ Hai, thứ Ba cấp sách tới trường đã qua, tôi mới có thể viết lại những gì tôi thương, tôi quý dưới mái trường này

“Tôi chọn bài ca của người gieo hạt,
Hôm nay là mầm, mai sẽ thành cây”

(Lưu Quang Vũ)

NGƯỜI THẮP LỬA

UY NGHIÊM

Nghề giáo, cần mẫn không khác gì một người thợ làm vườn, ngày từng ngày gieo hạt xuống luống đời, lại tỉ mỉ chăm bón chúng bằng tri thức, bằng đạo đức của người làm nghề. Nghề ấy là một nghề nghiệp đặc biệt, bởi nó tạo nên cuộc đời của biết bao nhiêu người trong xã hội. Một người cô, người thầy không chỉ là người truyền đạt kiến thức, sự hiểu biết của mình cho học sinh mà còn là người nuôi dưỡng tâm hồn của mỗi đứa trẻ. Thắp lên ở học trò những ngọn lửa đam mê, cổ vũ và tiếp thêm sức mạnh cho học trò để thể hiện và khẳng định bản thân chính là người giáo viên: là thầy mà cũng là bạn, là nơi mà học sinh có thể tin tưởng gửi gắm những tâm tư tình cảm của mình.

Thật vậy, tại trường Duy Tân, có một giáo viên tôi luôn giữ trong lòng những giây phút, những ấn tượng đầu tiên tôi gặp người ấy: chúng tựa “mặt hồ mùa đông đá, nhưng dưới lớp băng lại là dòng nước ấm chảy ngầm”. Và chính là người đã truyền ngọn lửa nghề của mình trong bộ môn Tiếng Anh cho tôi, ngọn lửa mà tôi tự hào vẫn còn rực rỡ giữa tháng Mười một lạnh băng giờ: cô Minh Oanh, giáo viên bộ môn Tiếng Anh mà tôi luôn yêu quý, yêu hơn nữa trong những ngày cận kề ngày lễ này!

Nhớ lại năm lớp 7, lần đầu tiên gặp người giáo viên ấy, tôi nhủ sẵn trong lòng cô giáo này không giống với những người đã dạy tôi trước đó. Tôi đã nghe đồn từ các anh chị lớp trên, rằng cô dữ, dữ lắm lận. Các anh chị nói cô có đôi mắt sắc lẹm, không nói đến là ăn vụng hay làm việc riêng trong lớp, chỉ cần có một cử chỉ nhỏ nào đó khác thường (nói chuyện chẳng hạn) thì cô đều biết. Lời đồn là vậy, nhưng quả thật không sai, cho đến tận năm lớp 8. Những ngày mà có tiết cô, những ai mà quần áo còn luộm thuộm, trong lúc học mà nói chuyện ồn ào: Cô không la hét, nhắc học sinh không được làm cái này, cái kia, nhưng mỗi lời cô nói ra cùng với chất giọng nhẹ nhàng nhưng hùng hồn nghe cứ tựa như một yêu sách, chỉ có nước làm theo nhưng không còn cách nào khác. Những ấn tượng mà tôi có được từ cô, dù hài hước, dí dỏm là vậy, nhưng không thể phủ nhận cô là một người thắp lửa uy nghiêm. Điểm không giống với lời đồn đại kia là cô không dữ, không phải theo kiểu gằn giọng với học sinh hay trách phạt đủ điều, nhưng với mọi loại thành phần trong lớp, cô đều có thể xử lí một cách nhẹ nhàng nhưng không nhân nhượng, tựa như một nhà ngoại giao tài ba!

NGƯỜI THẮP LỬA

UY NGHIÊM

Chuyện sẽ không có gì để nói nếu vào những ngày kể Tết một năm trước, tôi không bắt gặp được các anh chị đội tuyển Học Sinh Giỏi môn Tiếng Anh đang cầm sắp đề thi mà cô Oanh giao về. Vì tò mò, tôi xin chị lấy một đề để về làm thử, định ninh rằng đề cũng chỉ khó hơn những bài học thường ngày ta hay học. Ngồi xuống bàn, nhìn chăm chăm tờ đề chỉ chút chữ trong bài đọc, kín mít những từ vựng như từ phương nào rơi xuống đầu tôi. Kiểm tra đáp án, tôi mới nhận ra những bài học thường ngày trên lớp không thể so sánh được với sự bao la của Tiếng Anh. Không hiểu sao, hằng sa số những cấu trúc đặc biệt, những câu hỏi đánh lừa học sinh, những kiến thức mà tôi không bao giờ có cơ hội tiếp xúc ấy lại kích thích, thúc giục tôi phải mò mẫm trong đại dương bao la kiến thức kia.

Kì lạ thay, mỗi lần tôi hiểu được tại sao lại chọn đáp án này nhưng không phải cái kia, hay gặp lại những từ vựng mà mình đã học từ trước trong bài đọc lại có thể mang đến một loại khoái cảm kỳ lạ, một cảm giác lâng lâng mà tôi luôn muốn tìm đến. Trước đó, năm cấp 1, tôi rất thích môn Toán, việc giải được một bài toán cũng làm tôi vui sướng, nhưng với bộ môn Tiếng Anh, càng học lại càng thấy kiến thức mình hạn hẹp biết bao, nhưng trong cái sự hạn hẹp đó lại trao tôi cơ hội, thúc giục bản thân phải mò mẫm hơn nữa. Hay nói cách khác, cái thứ “men” đã được “ủ” của Tiếng Anh đã làm “say” tôi mất rồi.

Cái tình ấy là sự cháy lên, hưng hực và rực lửa, nó nồng cháy trong lòng tôi. Kì thi Học Sinh Giỏi cấp Tỉnh, một kì thi mà hồi trước tôi từng nghĩ là rất ngẫu, bởi khi có giải, sự tán dương và khen thưởng đều hướng về bạn, là thứ “cồn” mà tôi chọn để làm rực cháy ngọn lửa này hơn, hay là một động lực, một cái thúc đẩy. Tôi còn nhớ sau lễ Tết, tôi đã in thêm những đề thi Học Sinh Giỏi khác và để trước bàn khi vào tiết của cô Oanh, mong rằng tôi có thể bắt gặp được sự chú ý của cô. Không biết cô có để ý hay không, nhưng việc làm đề và học thêm những thứ mới rõ ràng đã đắp vững nền tảng Tiếng Anh của tôi. Ôn luyện mãi như vậy, tôi vẫn nghĩ rằng đến tận 1 năm nữa, tức năm lớp 8, mình mới được tham gia đội tuyển: Nếu từ năm lớp 7 này mà mình đã được vào đội tuyển thì sung sướng biết bao nhỉ? - một ý nghĩ đã loáng thoáng qua tâm trí tôi như vậy

Tháng Tư, nắng đã thôi hanh hao, trời dường như ấm hơn sau những cơn mưa bất chợt. Trong tiết trời ấy, tôi vẫn nhớ như in buổi chiều hôm đó, khi cô Oanh, người giáo viên Tiếng Anh mà tôi luôn ngưỡng mộ, khẽ gợi ý rằng tôi nên thử tham gia vòng loại chọn đội tuyển học sinh giỏi cấp trường. Mọi thứ đến bất ngờ đến mức tôi còn không tin vào tai mình. Giữa bao bạn giỏi giang, chăm chỉ, sao cô lại chọn tôi, một cậu học trò chỉ mới chập chững tìm thấy niềm yêu thích với Tiếng Anh, vẫn còn vụng về trong phát âm, đôi khi nhầm lẫn giữa thì này với thì kia. Nhưng trong sự ngỡ ngàng ấy, có một thứ âm ỉ dâng lên trong lòng tôi: đó là niềm vui và một chút tự hào, xen lẫn cả nỗi lo lắng không tên.

NGƯỜI THẮP LỬA

UY NGHIÊM

Những ngày sau đó, tôi bắt đầu một hành trình nhỏ, âm thầm nhưng đầy quyết tâm. Mỗi buổi sáng đến trường, tôi chăm chú nghe giảng hơn bao giờ hết; mỗi buổi chiều về nhà, tôi lại mở lại những đề thi cũ, dò từng câu, gạch từng lỗi sai bằng nét bút đỏ. Có những tối muộn, khi tiếng đồng hồ tích tắc trong căn phòng yên ắng, tôi vẫn còn ngồi bên bàn học, tra lại một từ vựng vừa mới gặp, hay cố gắng hiểu cho bằng được vì sao đáp án lại là lựa chọn ấy chứ không phải một phương án khác. Dần dần, tôi cảm nhận được một sự thay đổi trong chính mình — Tiếng Anh không còn là một môn học, mà trở thành một người bạn thầm lặng, khiến tôi tò mò, say mê, và mong muốn được chinh phục.

Ngày thi vòng loại đến, tôi bước vào phòng thi với tâm thế vừa hồi hộp vừa háo hức. Những dòng chữ dày đặc trên tờ giấy không còn khiến tôi sợ hãi như trước. Tôi cố gắng hít thật sâu, rồi cẩn thận làm từng phần một. Khi chấm dứt bài thi, tôi biết mình đã làm hết sức có thể. Và khi kết quả được công bố, điểm 60/100 hiện lên trước mắt, tôi bỗng thấy lòng mình tràn đầy hân hoan. Đó không chỉ là con điểm, mà là một minh chứng nhỏ bé rằng nỗ lực của tôi đã được đền đáp. Tôi đã dám thử, dám vượt qua chính sự nghi ngại của bản thân.

Năm học kế tiếp, tôi may mắn vẫn được cô Oanh dạy. Cũng từ đó, con đường học Tiếng Anh của tôi không còn là những bước đi ngập ngừng nữa. Cô vẫn nghiêm khắc như ngày đầu, nhưng trong ánh mắt và giọng giảng của cô luôn có một sự tin tưởng lặng lẽ. Tôi hiểu rằng, niềm tin ấy là một món quà, và tôi phải trân trọng bằng cách cố gắng từng ngày. Những buổi ôn luyện cho kì thi Học sinh Giỏi cấp Tỉnh bắt đầu, dày đặc bài tập, những bản dịch khó nhằn, và những buổi kiểm tra thử đầy áp lực. Nhưng chính trong những khoảng thời gian ấy, tôi lại thấy mình trưởng thành hơn, kiên nhẫn hơn, và yêu môn học này nhiều hơn bao giờ hết.

Rồi ngày thi thật sự cũng đến. Tôi không còn run như lần đầu tiên nữa. Bài thi dài và khó, nhưng trong từng câu hỏi, tôi nhận ra bóng dáng của những buổi học cùng cô, của những lần tôi từng sai, từng sửa, từng ghi nhớ. Khi kết quả được công bố, tôi đạt Giải Nhì cấp Tỉnh. Giây phút ấy, tim tôi như ngừng đập một nhịp. Tôi không bật khóc, nhưng cổ họng nghẹn lại. Niềm vui lan tỏa, không ồn ào, mà sâu lắng, như một làn gió mát thổi qua tâm hồn. Tôi biết, giải thưởng ấy không chỉ là của riêng tôi, mà còn là của cô, người đã âm thầm đặt vào tôi niềm tin, sự kiên trì và tình yêu với tri thức.

Giờ đây, mỗi khi ngồi ở ghế đá của sân trường, nhìn những tán phượng bắt đầu đổi sắc trong nắng, tôi lại nhớ về cô Oanh, về những tháng ngày miệt mài bên trang sách, về khoảnh khắc đầu tiên cô tin tưởng và trao cho tôi cơ hội ấy. Tôi biết ơn cô, không chỉ vì những bài học Tiếng Anh, mà vì cô đã dạy tôi biết yêu việc học, biết kiên định với lựa chọn của mình!

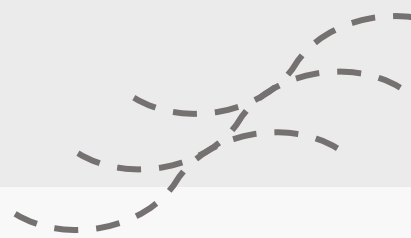
Thành Long- 9A3

GÓC GIÁO VIÊN NƯỚC NGOÀI VÀ HỌC SINH

**“THE FOREIGN
TEACHER AND
STUDENTS
SECTION”**

TEACHERS' DAY IN VIETNAM

Teachers' Day in Vietnam is a very special event. It's not just an important date on the school calendar — it's a day that teachers and students really care about. It's a time to show gratitude and respect to teachers, and to recognize how much they contribute to education and the community.

In Vietnam, teachers are more than people who give lessons. They are guides and mentors who care for their students like family. The relationship between teachers and students is built on kindness, patience, and respect. I've learned to really appreciate that, and it's one of the reasons I'm proud to be part of this school.

At Duy Tan School, that spirit is easy to see. The campus is clean, green, and full of life. When I walk between classrooms, the canteen, and the sports areas, I always feel calm and happy. The trees and gardens make the school feel open and peaceful — a great place for students to learn and think clearly.

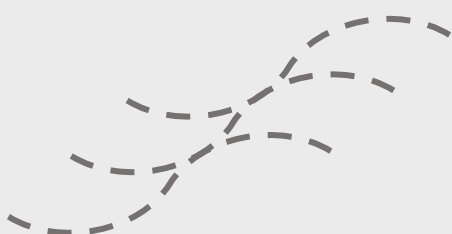
The facilities here are excellent — we have basketball and volleyball courts, a football field, and even a swimming pool. But what really makes Duy Tan special are the people who work here. The teachers, assistants, security guards, and other staff all care deeply about the students.

Ms. Thuy, our secretary, is always helpful, organized, and friendly. She keeps everything running smoothly. Ms. Suong, our vice principal, supports both Vietnamese and foreign teachers. She speaks English and Vietnamese fluently and helps everyone work together well. People like them show what Duy Tan is all about — kindness, teamwork, and dedication.

I feel lucky to work at Duy Tan. It's one of the best schools in the province, and the atmosphere is both professional and welcoming. As someone from a small town, I really value the strong sense of community here. Everyone respects one another and takes pride in what they do.

Teaching here reminds me that education is more than just learning facts. It's also about understanding, support, and growth. The students inspire me with their effort and determination. I believe they will do great things in the future. I try to help them develop both as confident global citizens and proud Vietnamese students — a balance that truly represents Duy Tan School.

Mr. Sean

NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM

Ngày Nhà giáo Việt Nam là một sự kiện vô cùng đặc biệt. Đây không chỉ là một ngày quan trọng trong năm học — mà còn là ngày mà thầy cô và học sinh đều thật sự quan tâm. Đó là dịp để thể hiện lòng biết ơn và sự kính trọng đối với thầy cô, cũng như ghi nhận những đóng góp to lớn của họ cho giáo dục và cộng đồng.

Ở Việt Nam, thầy cô không chỉ là những người truyền đạt kiến thức. Họ còn là những người hướng dẫn và dìu dắt học sinh như người thân trong gia đình. Mối quan hệ giữa thầy và trò được xây dựng trên lòng nhân ái, sự kiên nhẫn và sự tôn trọng. Tôi đã học được cách thật sự trân trọng điều đó, và đó cũng là một trong những lý do khiến tôi tự hào khi được là một phần của ngôi trường này.

Tại Trường Duy Tân, tinh thần ấy thể hiện rất rõ. Khuôn viên trường sạch sẽ, xanh mát và tràn đầy sức sống. Khi tôi đi giữa các lớp học, nhà ăn và khu thể thao, tôi luôn cảm thấy bình yên và hạnh phúc. Hàng cây và khu vườn khiến ngôi trường trở nên thoáng đãng, yên tĩnh — một môi trường tuyệt vời để học sinh học tập và suy nghĩ sáng suốt.

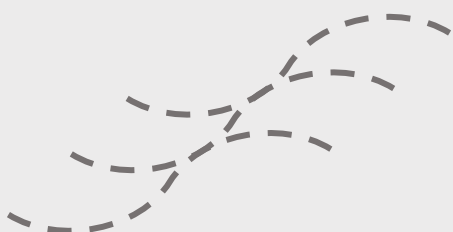
Cơ sở vật chất ở đây rất tốt — chúng tôi có sân bóng rổ, sân bóng chuyền, sân bóng đá và cả hồ bơi. Nhưng điều thật sự khiến Duy Tân trở nên đặc biệt chính là con người ở đây. Các thầy cô giáo, trợ giảng, bảo vệ và nhân viên khác đều rất tận tâm với học sinh.

Cô Thùy, thư ký của trường, luôn tận tình, chu đáo và thân thiện. Cô giúp mọi việc trong trường diễn ra suôn sẻ. Cô Thương, Phó Hiệu trưởng, hỗ trợ cả giáo viên Việt Nam và nước ngoài. Cô nói thông thạo Tiếng Anh và Tiếng Việt, giúp mọi người phối hợp làm việc hiệu quả. Những người như họ thể hiện rõ tinh thần của Duy Tân — lòng nhân ái, tinh thần đồng đội và sự tận tụy.

Tôi cảm thấy thật may mắn khi được làm việc tại Duy Tân. Đây là một trong những ngôi trường tốt nhất trong tỉnh, với môi trường làm việc vừa chuyên nghiệp vừa thân thiện. Là một người đến từ thị trấn nhỏ, tôi rất trân trọng tinh thần gắn bó cộng đồng mạnh mẽ ở đây. Mọi người đều tôn trọng lẫn nhau và tự hào về công việc của mình.

Việc giảng dạy ở đây khiến tôi nhận ra rằng giáo dục không chỉ là học kiến thức. Đó còn là sự thấu hiểu, sẻ chia và trưởng thành. Học sinh luôn truyền cảm hứng cho tôi bằng nỗ lực và quyết tâm của các em. Tôi tin rằng các em sẽ đạt được nhiều thành công trong tương lai. Tôi cố gắng giúp các em phát triển để trở thành những công dân toàn cầu tự tin và đồng thời là những học sinh Việt Nam tự hào — một sự cân bằng thể hiện đúng tinh thần của Trường Duy Tân.

Thầy Sean

IRINA IN VIETNAM

When I first arrived in Vietnam on the 20th November, which, as I found out later was Teacher's day - I had no idea how much this country would change me. I came with a suitcase full of impractical and useless clothes, lots of excitement and curiosity. Everything felt new — the language, the food, the culture. The traffic and the amount of motorbikes surprised me the most! But what I found here was something truly special: warmth, kindness, and a school that became my second home.

For almost six years now, I have had the privilege of working with children at this wonderful school. Teaching here has been both challenging and deeply rewarding. At times, it was not easy — learning to communicate across languages and cultures takes patience and creativity. But those challenges made every success even more meaningful. When I see my students grow in confidence, express themselves in English, and pursue their dreams, I know that every effort has been worth it.

The students here have taught me just as much as I have taught them. They have shown me the importance of patience, community, and joy in learning. I have learned to slow down, to appreciate small moments — a smile, a thank-you, a shared laugh during class. The students are curious, hardworking, and full of life. They make every day at school exciting and unpredictable in the best possible way.

Over these six years, I've also grown to love Vietnamese culture. I've celebrated Tet with my colleagues and friends, travelled to beautiful places from the mountains of Sapa to the beaches of Phu Quoc. I've discovered that Vietnam is not only a country of mind-blowing landscapes and breathtaking views, but of hospitable and kind-hearted people.

Looking back, I feel so grateful for this journey. It hasn't always been easy — there were moments of homesickness and confusion — but every challenge helped me grow as a teacher and as a person. Working here has taught me to be flexible, patient, and open-minded. It has made me more understanding, more compassionate, and more connected to the world.

This school is an amazing place — full of energy, creativity, and care. I am proud to be a part of its story and to see how much our students achieve every day. I don't know exactly what the future holds, but I do know one thing: Vietnam will always have a special place in my heart.

Miss Irina

CÔ IRINA Ở VIỆT NAM

Khi tôi lần đầu tiên đến Việt Nam vào ngày 20 tháng 11 – mà sau này tôi mới biết đó là Ngày Nhà giáo Việt Nam – tôi đã không thể ngờ rằng đất nước này lại có thể thay đổi tôi nhiều đến thế. Tôi đến nơi đây với một chiếc vali đầy những bộ quần áo chẳng mấy thực tế, cùng bao háo hức và tò mò. Mọi thứ đều mới mẻ – ngôn ngữ, ẩm thực, văn hóa. Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất chính là giao thông và số lượng xe máy khổng lồ!

Nhưng điều đặc biệt nhất mà tôi tìm thấy ở đây lại không nằm ở những điều ấy, mà là sự ấm áp, lòng nhân hậu, và một ngôi trường đã trở thành mái nhà thứ hai của tôi.

Gần sáu năm qua, tôi đã có vinh dự được làm việc cùng những đứa trẻ tại ngôi trường tuyệt vời này. Việc giảng dạy ở đây vừa là thử thách, vừa là niềm hạnh phúc sâu sắc. Đôi lúc, mọi chuyện không hề dễ dàng – bởi để giao tiếp vượt qua rào cản ngôn ngữ và văn hóa, cần rất nhiều kiên nhẫn và sáng tạo. Nhưng chính những thử thách ấy khiến mỗi thành công trở nên ý nghĩa hơn. Khi nhìn thấy học sinh của mình tự tin hơn, bày tỏ bản thân bằng tiếng Anh và theo đuổi ước mơ của các em, tôi biết rằng mọi nỗ lực của mình đều xứng đáng.

Các em học sinh ở đây đã dạy tôi nhiều điều không kém những gì tôi dạy cho các em. Các em cho tôi thấy giá trị của sự kiên nhẫn, tinh thần cộng đồng, và niềm vui trong học tập. Tôi đã học được cách chậm lại, trân trọng những khoảnh khắc nhỏ bé – một nụ cười, một lời cảm ơn, hay tiếng cười vang trong lớp học. Học sinh nơi đây thật đáng mến – hiếu học, năng động và tràn đầy sức sống. Các em khiến mỗi ngày ở trường trở nên thú vị và đầy bất ngờ theo cách tuyệt vời nhất.

Trong sáu năm ấy, tôi cũng dần yêu mến văn hóa Việt Nam. Tôi đã cùng đồng nghiệp và bạn bè đón Tết, đã đặt chân đến nhiều nơi tuyệt đẹp – từ núi rừng Sa Pa đến bãi biển Phú Quốc. Tôi nhận ra rằng Việt Nam không chỉ là đất nước của những phong cảnh hùng vĩ và cảnh sắc ngoạn mục, mà còn là quê hương của những con người hiếu khách và giàu lòng nhân ái.

Nhìn lại chặng đường đã qua, tôi cảm thấy vô cùng biết ơn vì hành trình này. Dù không phải lúc nào cũng dễ dàng – có những khi tôi nhớ nhà, hoang mang – nhưng chính những khó khăn ấy đã giúp tôi trưởng thành hơn, cả trong nghề nghiệp lẫn trong cuộc sống. Làm việc ở đây dạy tôi biết linh hoạt, kiên nhẫn và cởi mở hơn. Tôi trở nên thấu hiểu, nhân hậu và gắn bó hơn với thế giới xung quanh.

Ngôi trường này thật đặc biệt – tràn đầy năng lượng, sáng tạo và tình yêu thương. Tôi tự hào khi được là một phần trong câu chuyện của nơi đây, và chứng kiến từng ngày học sinh của mình tiến bộ. Tôi không biết tương lai sẽ mang đến điều gì, nhưng tôi biết chắc một điều: Việt Nam sẽ luôn giữ một vị trí đặc biệt trong trái tim tôi.

Cô Irina

HAPPY VIETNAMESE

TEACHERS' DAY

*"Teachers proudly stand in front of the class
With knowledge and influence en masse
Igniting a flame in curious minds
Proficiently as the lessons unwind."*

As the tender breath of November drifts through the corridors of the school, it carries with it the scent of chalk, the gentle hum of laughter, and the soft anticipation of gratitude. Once again, this cherished time of the year arrives: Teachers' Day, the 20th of November, a day woven with warmth, appreciation, and remembrance.

As my mind wanders in a tender drift of thought, I find myself remembering third grade when my English teacher, Ms. Irina from Russia, first stood before our class with that gentile, reassuring smile. My words then were clumsy, my pronunciation uncertain, and every attempt to speak felt like a fragile step into the unknown. Yet she listened with patience, understanding me beyond the limits of language. I still recall how proudly I greeted her in the few Russian words I knew, "hello" and "goodbye", and how her laughter, soft and genuine, filled me with joy. Never had I ever mastered Russian, though, she awakened in me a quiet love for new cultures, and a lasting memory of **how kindness can speak more fluently than words.**

And now, years later, those moments still echo whenever I meet a teacher who reminds me of that same compassion — the way they listen, guide, and inspire without boundaries. To all our teachers, both near and far, thank you for lighting the path with patience and purpose. You have shown us that teaching is not merely about lessons and grades, but about shaping minds and nurturing hearts.

Happy Vietnamese Teachers' Day! May your journey in teaching be forever filled with joy, laughter, and the quiet pride of knowing you have changed lives — including ours.

Thành Long- 9A3

HAPPY VIETNAMESE

TEACHERS' DAY

*“ Bục giảng nơi thầy vững vàng đứng
Truyền tri thức, trí lực dồi dào
Thắp sáng những ngọn lửa ham học
Khéo léo lộ vẻ những điều hay ”*

Tháng Mười Một, đã có những làn gió khẽ lướt qua những hành lang, những phòng học của ngôi trường, đâu đó là những hạt bụi phấn thoang thoang lớp học, mang theo nó là những tiếng cười đùa nắc nẻ của đám học sinh, mang theo mình là những lời chúc tỏ lời yêu thương. Một năm đã trôi qua và một ngày tri ân cũng đã đến: Ngày Nhà giáo Việt Nam – 20/11, ngày để ta gửi trọn niềm yêu mến, lòng kính trọng và những kỷ niệm như được ngào đường chỉ để dành cho những con người dường như dâng hiến tâm huyết cho hành trình gieo chữ thiêng liêng này.

Bâng khuâng nhớ về những kỉ niệm với thầy cô, tôi chợt nhớ về hồi tôi còn học lớp Ba khi mà cô Irina, một người đến từ nước Nga, là giáo viên Tiếng Anh của chúng tôi. Ngày ấy, tôi nói chuyện với cô chỉ toàn từ vốn từ ít ỏi và phát âm tiếng Anh vụng về của mình, sợ rằng cô cũng không hiểu mình đang muốn nói gì. Dù vậy, cô luôn kiên nhẫn đưa tai lắng nghe và biết được tôi muốn truyền tải điều gì, thấu hiểu rằng rào cản ngôn ngữ luôn tồn tại và cô đang ở đây để giúp tôi. Biết được cô là người Nga, tôi từng rất vui khi có thể gặp cô để có thể nói lời xin chào hay tạm biệt bằng tiếng Nga với chất giọng bập bẹ. Nhìn thấy cô mỉm cười chào lại, trái tim của tôi bỗng tràn đầy niềm vui: đó là một sự công nhận to lớn với tôi. Dẫu tôi vẫn chưa bao giờ thành thạo được thứ tiếng này, nhưng chính ngôn ngữ ấy đã khơi dậy trong tôi một tình thương cho một con người mới, một nền văn hóa mới, để lại trong tâm khảm của tôi một ký ức nguyên vẹn: sự **phúc hậu đôi khi là tiếng nói vượt ngoài mọi biên giới của ngôn từ.**

HAPPY VIETNAMESE

TEACHERS' DAY

Khi năm tháng đã qua, những ký ức ấy vẫn vang vọng mỗi khi tôi gặp cô, một người cô với niềm bao dung luôn lắng nghe, dẫn dắt, và truyền cảm hứng cho tôi, vượt qua mọi rào cản của ngôn ngữ. Em cũng gửi lời đến tất cả các thầy cô gần xa, nhất là dưới mái trường Duy Tân này, lời cảm ơn sâu sắc và chân thành nhất khi soi sáng con đường chúng em đi bằng tấm lòng tận tụy và nhân ái của các thầy, các cô.

Lời cuối cùng, thầy cô đã dạy chúng em rằng: dạy học không đơn thuần là truyền đạt kiến thức, mà còn là quá trình vun đắp tâm hồn, là khơi dậy ước mơ và niềm tin. Cầu mong rằng hành trình của thầy cô luôn ngập tràn trong niềm vui và sự viên mãn, tự hào vì những điều mà thầy cô đã thầm lặng cống hiến cho sự nghiệp trồng người này!

CHÚC MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM – 20/11 !

Thành Long– 9A3

To My Teacher on Teacher's Day

Happy Teacher's Day! On the significant occasion of Teachers' Day, I am writing to convey my profound and heartfelt gratitude for your truly instrumental role in my academic journey.

The time spent in your English classes was far more than a mere curriculum requirement; it was a foundational experience that cultivated not just knowledge acquisition, but the development of critical thinking. I often reflect upon the lessons concerning . These complex concepts were demystified by your exemplary clarity and unwavering patience, transforming potentially intimidating subjects into intellectually rewarding pursuits.

What distinguishes your teaching is your unquestionable passion and commitment to pedagogical excellence. This exemplary dedication serves as a powerful testament to the value of mentorship. It was this encouraging environment that provided the impetus I needed to move beyond moments of confusion, self-doubt, and strive for a higher standard of scholarship.

You are, without a doubt, a profound mentor and a true inspiration. I hope this special day provides you with a much-deserved moment of reflection, reaffirming the immense and lasting impact your work has on the lives of your students.

With the utmost respect and lasting admiration,

Your dedicated student,

Nhất Linh - 9A3

CHÚC MỪNG

NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM 20/11!

Thầy Warren thân mến

Nhân dịp đặc biệt này, em xin gửi đến thầy lời tri ân sâu sắc và chân thành nhất vì vai trò vô cùng to lớn của thầy trong hành trình học tập và trưởng thành của em.

Những giờ học tiếng Anh cùng thầy không chỉ đơn thuần là những tiết học trong chương trình, mà còn là những trải nghiệm quý giá giúp em mở mang tri thức và hình thành tư duy phản biện. Em vẫn thường nhớ về những bài giảng, nơi mà những khái niệm tưởng chừng phức tạp lại trở nên sáng tỏ nhờ sự tận tâm, kiên nhẫn và cách giảng dạy đầy truyền cảm hứng của thầy. Chính sự tận tụy ấy đã biến việc học trở thành một hành trình thú vị và đầy ý nghĩa.

Điều làm em cảm phục nhất chính là niềm đam mê và tinh thần nhiệt huyết không ngừng của thầy dành cho nghề giáo. Thầy không chỉ truyền đạt kiến thức mà còn khơi dậy trong học trò tình yêu học tập, tinh thần cầu tiến và niềm tin vào chính mình. Trong môi trường học tập đầy khích lệ mà thầy/cô tạo ra, em đã tìm thấy động lực để vượt qua những lúc hoang mang, tự ti và nỗ lực vươn tới những điều tốt đẹp hơn.

Thầy thực sự là một người thầy, một người mentor đáng kính và là nguồn cảm hứng sâu sắc đối với em. Nhân ngày đặc biệt này, em xin chúc thầy có những phút giây thật ý nghĩa, để tự hào nhìn lại chặng đường đã đi qua, nơi mỗi bước chân, mỗi bài giảng của thầy đều để lại dấu ấn bền vững trong trái tim học trò.

Với tất cả lòng biết ơn, kính trọng và yêu quý sâu sắc!
Em xin gửi đến thầy lời chúc mừng Ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11 thật nhiều niềm vui và hạnh phúc!

Học trò của thầy

Nhất Linh - 9A3

GÓC CẢM NHẬN CỦA PHỤ HUYNH

LỜI TRI ÂN

NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM 20/11

Thấm thoát mà đã 9 năm kể từ ngày các con bước chân vào lớp 1, bao lạ lẫm, ngỡ ngàng của ngày đầu đến lớp... giờ đây các con đã là những cô cậu học trò cuối cấp.

Tôi vẫn còn nhớ nổi bần khoản khi chọn trường cho con, mong muốn con có được một môi trường học tập tốt nhất vì ai cũng biết rằng trường học là ngôi nhà thứ hai mang tới cho các con nền tảng giáo dục đầu đời, là yếu tố quan trọng quyết định sự hình thành và định hướng sự phát triển trong tương lai của các con.

Hôm nay, với những thành quả các con đã đạt được, gặt hái được qua những tháng năm học tập dưới mái trường này, nhìn thấy các con mỗi ngày đến trường luôn tràn ngập tình yêu thương, sự tôn trọng của các thầy cô giáo dành cho các con, tình cảm bạn bè trong sáng, vô tư của những tâm hồn tuổi vị thành niên...thì tôi càng chắc chắn rằng mình đã lựa chọn đúng - “Trường Phổ Thông Duy Tân”.

Xin cảm ơn các thầy cô giáo với trí tuệ, tâm huyết của mình đã truyền thụ cho các con những kiến thức tốt nhất, những kỹ năng cần thiết nhất cho hành trang học tập của các con hôm nay và tương lai mai sau. Cảm ơn các thầy cô với tấm lòng bao dung, với nhân cách mẫu mực đã yêu thương, dẫn dắt, giúp các con hình thành và phát triển nhân cách đúng đắn theo chiều hướng mong muốn của gia đình, nhà trường và xã hội nhất là ở một lứa tuổi đặc biệt này – Lứa tuổi vị thành niên.

Năm học cuối cấp này các con sẽ có một kỳ thi có thể nói là khó khăn nhất từ trước đến nay trong cuộc đời học sinh của mình - Kỳ thi vào lớp 10 - Trung học phổ thông. Nhưng tôi tin rằng với sự cố gắng của các con cùng với sự giảng dạy, dẫn dắt của thầy cô bộ môn và nhất là sự quan tâm, chỉ đạo của Ban Giám hiệu nhà trường, các con sẽ cùng vượt qua với một kết quả và thành tích như mong đợi.

Với tấm lòng tri ân xin được gửi lời cảm ơn chân thành nhất, sâu sắc nhất đến các thầy cô giáo Trường Phổ Thông Duy Tân. Mong các thầy cô tiếp tục phát huy tốt hơn nữa chương trình đào tạo “Công dân toàn cầu, bản sắc Việt Nam” một chương trình học tập hướng đến sự phát triển toàn diện nhất.

Kính chúc các thầy cô sức khỏe, hạnh phúc

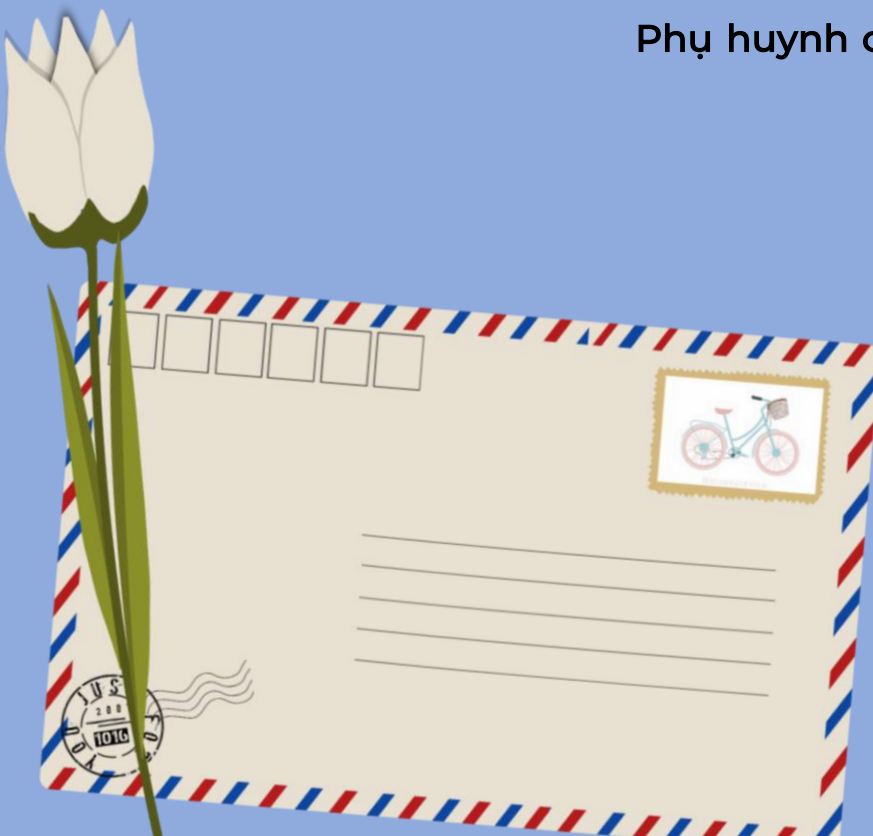
Phụ huynh Hân, Tùng lớp 9A3

Kính gửi trường Duy Tân !

Mỗi ngày nào con còn ngỡ khi bước vào lớp 1 ngôi trường Duy Tân với nhiều lo lắng không biết môi trường học như thế nào, thầy cô dạy dỗ các con ra sao có tốt hay không. Vậy mà thốt ra con đã học 9 năm tại ngôi trường này, đến nay con đã trở thành một học sinh chứng chạc, tự tin. Mỗi bước đi của con đều có dấu ấn của sự tận tâm, yêu thương và đầy trách nhiệm từ quý thầy cô. Điều khiến tôi yên tâm nhất đó là tôi đã chọn đúng trường cho con khi con chúng tôi được sống và học tập rèn luyện trong một môi trường an toàn, sạch đẹp, thân thiện và luôn hướng đến sự phát triển tốt nhất cho từng học sinh. Thầy cô thì luôn tìm mọi phương pháp để truyền đạt kiến thức cho các con, luôn dạy bảo các con điều hay lẽ phải và nhiệt tình trong mọi hoạt động của trường. Trường Duy Tân không chỉ chất lượng giảng dạy mà còn là môi trường giáo dục toàn diện, nơi con được rèn luyện nhân cách, kỹ năng sống, và tính tự lập. Thầy cô không chỉ dạy chữ mà còn dạy các con cách làm người biết yêu thương, chia sẻ. Vì thế tôi cảm thấy an tâm khi gửi gắm con học tại đây và tôi cũng đã cho cháu thứ 2 hiện tại đang học lớp 4 tại ngôi trường này.

Cuối cùng tôi xin gửi lời cảm ơn sâu sắc đến Ban Giám hiệu, quý thầy cô, và toàn thể nhân viên trường Duy Tân. Cảm ơn vì đã đồng hành cùng con suốt hành trình trưởng thành, cho con nền tảng kiến thức vững chắc để bước tiếp vào những chặng đường mới. Chúc trường ngày càng phát triển và thành công hơn nữa./.

Phụ huynh của cháu Thực Quyên lớp 9A3

Cảm xúc về trường Duy Tân

Kính thưa Ban Giám hiệu, quý thầy cô Trường Duy Tân, quý phụ huynh cùng các em học sinh thân mến!

Thời gian thấm thoát trôi qua thật nhanh. Ngày nào, con trai đầu của tôi còn là cậu bé lớp Một, e dè trong buổi đầu đến lớp. Tám năm học tập và trưởng thành dưới mái trường Duy Tân đã giúp con tích lũy tri thức, rèn luyện tính tự lập và nuôi dưỡng nhiều ước mơ đẹp. Sau khi hoàn tất chương trình lớp 8, con tiếp tục hành trình học tập tại Hoa Kỳ và hiện nay đã là học sinh lớp 12. Dù ở phương xa, con vẫn thường nhắc về thầy cô, bạn bè và quãng thời gian đầy kỷ niệm tại Duy Tân – nơi đã đặt nền tảng vững chắc cho con trên con đường tương lai.

Giờ đây, khi đứa con thứ hai của tôi đang theo học tại ngôi trường này, gia đình cảm thấy an tâm và biết ơn sâu sắc. Duy Tân không chỉ là nơi truyền đạt kiến thức mà còn là môi trường nuôi dưỡng nhân cách, khơi dậy lòng nhân ái và tinh thần nỗ lực trong từng học sinh.

Thay mặt gia đình, tôi xin bày tỏ lòng tri ân chân thành đến quý thầy cô – những người tận tụy cống hiến, hết lòng vì sự nghiệp trồng người. Xin cảm ơn Ban Giám hiệu đã xây dựng một ngôi trường hiện đại, nhân văn và đầy ắp tình thương, nơi mỗi học sinh đều được tôn trọng, khích lệ và phát triển toàn diện.

Kính chúc quý thầy cô luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và giữ mãi ngọn lửa đam mê với nghề cao quý. Cầu chúc Trường Duy Tân ngày càng lớn mạnh, tiếp tục là bến đỗ bình yên của tri thức, chắp cánh cho bao ước mơ vươn xa. Một lần nữa, xin gửi lời cảm ơn sâu đậm nhất đến Trường Duy Tân – mái trường của niềm tin, của yêu thương và của hành trình hướng tới tương lai tươi sáng!

Phụ huynh của Võ Ngọc Thạch lớp 6C

Kính gửi Ban Giám hiệu và toàn thể thầy cô Trường Phổ Thông Duy Tân!

Thấm thoát đã chín năm trôi qua kể từ ngày đầu tiên tôi dắt con đến cổng trường. Nhìn lại hành trình ấy, trong lòng tôi - một người mẹ - trào dâng bao cảm xúc. Ngày ấy, đứng trước cánh cổng trường rộng mở, tôi như người đứng trước ngưỡng cửa của một hành trình lớn, trong lòng đầy những băn khoăn: Liệu nơi đây có phải là mảnh đất tốt để ươm mầm những ước mơ của con? Liệu con - cây non chập chững - sẽ được vun trồng thế nào?

Giờ đây, nhìn con lớn khôn, trưởng thành, tự tin, chững chạc, lòng tôi ấm áp vô cùng, một niềm hạnh phúc khó tả. Chín năm qua, ngôi trường này không chỉ là nơi dạy chữ mà còn là tổ ấm thứ hai của con, là bến đỗ an toàn cho những ước mơ con chấp cánh. Ở nơi ấy, mỗi thầy cô như những người vun trồng tận tụy, không chỉ truyền cho con dòng sữa ngọt ngào của tri thức mà còn uốn nắn tính cách để con vươn lên mạnh mẽ.

Điều khiến tôi hài lòng nhất chính là môi trường giáo dục toàn diện nơi đây. Trường Duy Tân không chỉ là chiếc nôi êm ái mà là một thế giới thu nhỏ, nơi con được rèn luyện nhân cách, học cách yêu thương và chia sẻ. Thầy cô không những dạy cho con những kiến thức mà còn dạy cho con cách làm người. Thầy cô luôn như ngọn hải đăng dẫn lối cho con giữa biển khơi kiến thức mênh mông.

Tôi vẫn còn nhớ như in hình ảnh cô giáo chủ nhiệm lớp 1, tay nắm bàn tay nhỏ xíu của con, dắt con qua những bờ ngõ đầu đời. Và giờ đây, nhìn con tự tin thuyết trình trước mọi người, mạnh dạn tham gia các hoạt động tập thể, tôi biết rằng mình đã chọn đúng nơi để gửi gắm niềm tin.

Xin được gửi lời tri ân sâu sắc nhất đến Ban Giám hiệu, quý thầy cô và toàn thể nhân viên nhà trường. Cảm ơn quý thầy cô đã trao cho con hành trang quý báu nhất: một trái tim biết yêu thương và đôi cánh đủ vững để bay xa.

Cuối cùng chúc mái trường Duy Tân thân yêu ngày càng tỏa sáng, tiếp tục là nơi chấp cánh cho bao thế hệ học trò bay cao, bay xa hơn nữa!

Trân trọng cảm ơn!

Phụ huynh học sinh Nhất Linh - Nhất Quân Lớp 9A3

BÀI VIẾT CẢM NHẬN CỦA PHỤ HUYNH : PHAN TRÍ DŨNG – LỚP 6C NĂM HỌC 2025 - 2026

Về niềm tự hào khi có con học tại Trường Phổ Thông Duy Tân – Tỉnh Đắk Lắk.

Là một phụ huynh, tôi luôn mong muốn tìm được một môi trường học tập tốt nhất cho con mình. Khi quyết định cho con theo học tại Trường Phổ thông Duy Tân, tôi cũng mang trong lòng nhiều nỗi lo lắng: liệu chương trình học có phù hợp không, con có hòa nhập tốt với bạn bè mới không, thầy cô có quan tâm đến từng học sinh hay không, con tôi ở nội trú, tôi sợ con tôi quá nhỏ, sợ cháu không tự lập được.

Thế nhưng, chỉ sau một thời gian ngắn, tất cả những lo lắng đó đã được thay thế bằng sự yên tâm và niềm tự hào khi có con học tại đây.

Nhà trường có cơ sở vật chất khang trang, hiện đại, các phòng học được trang bị đầy đủ phục vụ việc học tập và phát triển toàn diện cho học sinh. Điều khiến tôi ấn tượng nhất chính là đội ngũ thầy cô giáo nơi đây. Các thầy cô không chỉ giỏi chuyên môn mà còn tận tâm, luôn lắng nghe và đồng hành cùng học sinh trong học tập cũng như trong cuộc sống. Con tôi mỗi ngày đến trường đều hào hứng, vui vẻ và có nhiều tiến bộ rõ rệt.

Con trai tôi rất thích bộ môn đá bóng và bơi lội, Nhà trường có hẳn 1 sân bóng sân cỏ tự nhiên, và 1 hồ bơi rất to. Con tôi sau khi kết thúc học buổi chiều, cháu đá bóng với các bạn tại sân bóng để rèn luyện thêm kỹ năng và thể lực.

Điều tôi ấn tượng nhất ở Nhà trường là con tôi được dạy ngoại ngữ rất kỹ, tự tin với môn Tiếng Anh, được giao tiếp với giáo viên nước ngoài. Điều này rất ít trường ở Phú Yên làm được. Tôi thấy điều này rất thiết thực, tạo sự tự tin về giao tiếp cho các cháu sau này.

Ký túc xá có các thầy cô quản giáo rất tận tâm, theo sát từng bạn học sinh nội trú, nhắc nhở con tôi vào nề nếp, ăn ngủ, học tập, nghỉ ngơi có giờ giấc.

Giờ đây, mỗi khi nhắc đến Trường Phổ thông Duy Tân, tôi luôn có cảm giác tin tưởng và trân quý. Tôi tin rằng đây chính là nơi lý tưởng để con tôi tiếp tục con đường học tập, ươm mầm những ước mơ và trở thành một người có ích cho xã hội trong tương lai.

Tôi rất tự hào khi con mình là học sinh của Trường Phổ thông Duy Tân.

Tôi đang có ý định sẽ cho cháu nhỏ - đang học lớp 2 ở trường gần nhà, năm sau sẽ chuyển trường vào trường mình.

Đây là 1 minh chứng rõ ràng nhất của sự tin tưởng của 1 phụ huynh vào ngôi trường - Và tôi tin rằng nhiều phụ huynh cũng sẽ có chung cảm xúc như tôi.

Cảm ơn Nhà trường và các thầy cô rất nhiều !!!!!

CẢM NGHĨ CỦA

MỘT NGƯỜI BÀ

Có cháu trai học lớp 8A4 – Trường Phổ Thông Duy Tân

Tháng 11 lại về, nhẹ nhàng như một làn gió mang theo hương hoa sữa thoảng qua từng góc phố. Cứ đến dịp này, lòng tôi lại nao nao — một nỗi xúc động khó gọi thành tên. Có lẽ vì tháng 11 không chỉ là mùa tri ân thầy cô, mà còn là mùa của bao kỷ niệm, của biết bao niềm thương mến gửi gắm trong hành trình học trò của đứa cháu trai thân yêu.

Sáng nay, mưa rơi nhẹ. Tôi ngồi đan chiếc khăn len dở dang, còn cháu tôi ngồi bên, chăm chú làm bài tập trên máy tính. Hai bà cháu mỗi người một việc, nhưng lòng tôi lại thấy ấm áp lạ. Nhìn cháu say mê học, dáng ngồi nghiêng nghiêng bên khung cửa sổ có ánh nắng chiếu vào, tôi bỗng nhớ đến những ngày đầu tiên cháu đến với ngôi trường Phổ Thông Duy Tân – nơi gia đình tôi đã gửi trọn niềm tin và hy vọng.

Hồi đó, cháu còn bé xíu, rụt rè nắm tay mẹ, mắt mở to nhìn quanh như sợ lạc. Thế mà nay, mới đó thôi mà đã thành cậu học trò lớp 8 chững chạc, tự tin, biết tự lo, biết chia sẻ, biết nói lời cảm ơn.

Mỗi lần nghe cháu kể về trường, về thầy cô, tôi lại thấy lòng mình yên tâm đến lạ. Duy Tân trong mắt tôi không chỉ là một ngôi trường, mà là một mái nhà lớn, nơi từng đứa trẻ được yêu thương, được rèn giũa và trưởng thành trong tình thầy nghĩa bạn.

Có lẽ, người làm bà như tôi chỉ mong điều giản dị: cháu được học trong môi trường tốt, gặp được những người thầy người cô có tâm, có tấm lòng. Và tôi thật sự biết ơn vì cháu tôi đã được như thế.

Mỗi lần đến trường đón cháu, nhìn những thầy cô tận tụy dõi theo từng bước học trò, tôi thấy nơi ấy có ánh sáng của lòng nhân hậu, có sự nhẫn nại thầm lặng mà lớn lao.

Không chỉ thầy cô, mà cả những cô chú làm bếp, những bác bảo vệ, những cô lao công vẫn ngày ngày góp phần giữ gìn ngôi trường sạch sẽ, ấm áp. Chính họ là những người lặng lẽ mà đáng quý vô cùng. Có lẽ, chính nhờ tất cả, mà tôi mới thấy cháu tôi hồn nhiên đến thế, mỗi sáng háo hức đến trường, mỗi chiều trở về là một câu chuyện vui.

CẢM NGHĨ CỦA MỘT NGƯỜI BÀ

Có cháu trai học lớp 8A4 – Trường Phổ Thông Duy Tân

Thời gian trôi nhanh lắm... Bấy năm đã qua kể từ ngày cháu đặt chân vào cổng trường. Cây phượng nơi góc sân cũng đã thay lá bao lần. Cháu tôi giờ đã lớn, còn các thầy cô thì thêm những sợi bạc trên mái tóc. Có lẽ, đó là cái giá dịu dàng của sự hi sinh — đổi thanh xuân của mình lấy tri thức và nhân cách cho bao thế hệ học trò.

"Cần học yêu lại nắng,
Cần học đừng ghét mưa,
Cần học cách ngủ trưa,
Cần ăn khi bụng đói,
Cần dừng khi thấy mỏi..."

Những lời thơ giản dị ấy khiến tôi nghĩ đến thầy cô – những người vẫn âm thầm dạy các con không chỉ kiến thức, mà còn dạy cách sống, cách làm người, dạy biết yêu thương, biết sẻ chia và biết ơn.

Nhân dịp Ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11, với tất cả tình cảm chân thành từ đáy lòng, tôi xin gửi lời tri ân sâu sắc đến Ban Giám hiệu, quý thầy cô giáo cùng toàn thể cán bộ, nhân viên trường Phổ Thông Duy Tân.

Cảm ơn các thầy cô đã luôn tận tâm, yêu thương và đồng hành cùng con trẻ suốt những năm tháng tuổi thơ.

Chúc các thầy cô luôn mạnh khỏe, bình an và hạnh phúc, để tiếp tục thắp sáng ngọn lửa tri thức, để Duy Tân mãi là ngôi trường của yêu thương, của niềm tin và của những ước mơ lớn lên từng ngày. Với riêng tôi – một người bà – chỉ mong sao mỗi sáng nhìn cháu khoác chiếc cặp lên vai, bước vào cổng trường với nụ cười rạng rỡ, là tôi đã thấy lòng mình yên bình và hạnh phúc biết bao.

Bà ngoại của Hoàng Nguyên - 8A4

GÓC HOẠT ĐỘNG HỌC SINH

HOẠT ĐỘNG VẼ TRANH CHÀO MỪNG NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT NAM 20/11

HOẠT ĐỘNG NGOẠI KHOA CÁC TỔ BỘ MÔN

TRÒ CHƠI RUNG CHUÔNG VÀNG

DUY TAN
SCHOOL

NGOẠI KHOA
NGỮ VĂN
"Khánh khác văn chương"

HOẠT ĐỘNG STEAM/STEM

THIẾT KẾ NÓN NHÂN NGÀY 20/11

HOẠT ĐỘNG THIẾT KẾ NÓN

HOẠT ĐỘNG STEAM/STEM

LỜI KẾT

Khi khép lại ấn phẩm này, tôi lặng người trước khoảng lặng rất đỗi thân quen – khoảng lặng của ký ức, của yêu thương và của những ước mơ đang lớn dần trong từng trái tim Duy Tân. Mỗi trang giấy khép lại, là một câu chuyện mở ra; mỗi hình ảnh, mỗi con chữ, đều chứa trong đó nhịp đập của biết bao con người đang cùng chung một ước nguyện: gieo tri thức – nuôi cảm hứng – vun nhân cách.

Tôi nghĩ về các em học sinh – những ánh mắt trong veo hôm nay sẽ là những đôi mắt kiên định của ngày mai. Rồi sẽ có một ngày, các em tự tin bước ra thế giới, mang theo hành trang là tri thức, lòng nhân hậu và niềm tự hào về ngôi trường mang tên Duy Tân – nơi khởi nguồn cho những ước mơ bay xa. Tôi nghĩ về quý thầy cô – những người đã lặng lẽ cống hiến, gieo hạt niềm tin vào từng tâm hồn trẻ. Rồi sẽ có một ngày, khi nhìn lại, thầy cô sẽ mỉm cười – vì đã góp phần làm nên những mùa hoa tri thức rực rỡ nhất. Và tôi nghĩ về ngôi trường – như một dòng sông, vẫn miệt mài chảy qua bao mùa nắng mưa, để lại phù sa là tình yêu, sự học, và những con người tử tế.

Có người từng nói: *“Giáo dục không chỉ là thắp sáng một ngọn nến, mà là truyền đi ngọn lửa.”* Và tôi tin – ngọn lửa ấy đang rực sáng trong từng lớp học, từng sân trường, từng trái tim Duy Tân – nơi thầy trò cùng chung nhịp đập của niềm tin, nghị lực và khát vọng. Xin mượn lời của nhạc sĩ rằng: *“Dẫu xuôi chiều gió – ta vẫn cánh buồm căng đến bến mơ.”* Như cánh buồm ấy, chúng ta – thầy, trò, cán bộ, nhân viên – hãy cùng nhau căng buồm ra khơi, hướng về phía trước với tinh thần đổi mới, sáng tạo và yêu thương. Bởi điều làm nên giá trị thật sự của giáo dục không nằm ở con số hay thành tích, mà nằm ở những trái tim biết chạm đến trái tim, những con người biết thắp sáng cho nhau.

Hãy để ấn phẩm này không chỉ là một bản ghi chép, mà là một lời nhắn gửi dịu dàng:

Hãy sống trọn vẹn.

Hãy học tập bằng tất cả đam mê.

Và hãy cho đi bằng cả tấm lòng.

Mỗi thầy cô, mỗi học sinh, mỗi nhân viên – chính là nhịp đập làm nên sức sống của ngôi trường chúng ta. Tôi tự hào và biết ơn khi được đồng hành cùng các bạn – trong hành trình gieo mầm tri thức, vun trồng nhân cách, và dựng xây tương lai.

Chúc mái trường Duy Tân của chúng ta – mãi là nơi của ánh sáng, niềm tin và tình người. Một ngôi trường – không chỉ dạy cách học, mà còn dạy cách sống tử tế và yêu thương!

Trân trọng và thân ái,
Phó Hiệu trưởng Trường Phổ thông Duy Tân

Hoàng Anh Tuấn

QR-Code

Trường Phổ thông Duy Tân

Địa chỉ: 04 Nguyễn Hữu Thọ, Phường Bình Kiến, Tỉnh Đắk Lắk

0257 3846 528

info@duytanschool.edu.vn